

கிரு. என். ஆலார்ஜி

மாத்தியே
நாந்தசுமி

50/-
No - 207.

சுதாவில் செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்
சுதாவில் மேற்கு
சுங்காகம்.

சுதாவில் புத்தகாலை
12 மார்ச் திங்கள்
அந்தப்பொழுது

சுதாவில் செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்
சுதாவில் மேற்கு
சுங்காகம்.

சுதாவில் செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்
சுதாவில் மேற்கு
சுங்காகம்.

1962

A faint, curved blue ink stamp is positioned in the middle-left area of the page. The text is illegible.

அமரர் பூபாலசிங்கம் நினைவு

நாவல் போட்டி - 1988

முதல் பரிசு — 1500/-

இரண்டாவது பரிசு - 1000 /-

மூன்றாவது பரிசு - 500 /-

* ஆக மோத்தம் 3000/- ரூபா பரிசுகளாக வழங்கப்படும்

* தவிர பிரகரத்துக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு கதைக்கும் 500- ரூபா சன்மா னம் வழங்கப்படும்.

* கதைகள் சொந்தக் கற்பணை என்றும். இதற்கு முன் வேறு எந்த உருவிலும் பிரகரமானதில்லை என்றும் உறுதி மொழி தேவை.

* நடவர்க்கும் கதைகளைப் பரிசீலித்துப் பரிசுக்குரிய கதை களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்.

* கதைகள் அனுப்பவேண்டிய கடைசித் திகதி (30-08-1988) (நேரில் ஒப்படைப்பது நன்று)

* கதைகள் மீரா வெளியீட்டில் 100 பக்கங்களுக்கு குறையாமலும் 120 பக்கங்களுக்கு மேற்படாமலும் இருத்தல் வேண்டும்

* போட்டி முடிவும் பரிசுக் கதையும் 1-10-1988ல் வெளிவரும்

* எழுத்தாளர்கள் பெருமளவில் உற்சாகத்துடன் உந்துகொண்டு ஓத்துக்கூழ்க்க வேண்டுகிறோம்

'மீரா' வெளியீட்டகம்

38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

‘ராதையின் நெஞ்சம்’

நாவலை ரசித்து படித்த வாசகங்களே

இந் நாவலாசிரியர் K. S. ஆனந்தன்

வெகுவிரைவில் உங்களுக்கு தரவிருக்கும்

உணர்ச்சிகரமான குமேப நாவல்

‘பூஜைக்காக வாழும் பூவை’

உங்கள் அபிமான நாவலாசிரியர்

செங்கை ஆழியான்

எழுதும்

இதுவரை வெளிவராத

புதிய நாவல்

விரைவில் உங்கள் கரங்களில்

உழாவல் செந்தமிழுக் கலை மன்றம்
உழாவல் மேற்கு
கங்கூரகம்,

ராதையின் நெஞ்சம்

உழாவல் செந்தமிழுக் கலை மன்றம்
உழாவல் மேற்கு
கங்கூரகம்.

கே. எஸ். ஆனந்தன்
(கண்ணன்)

மீரா வெளியீடு
உழாஷ்பபாணம்:
கங்கூரகம்
இலங்கை

- முதற் பதிப்பு : ஜூன் 1988
- பதிப்பாளர் : டேவிட் லிகோரி
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- ஒவியம் : ரம்னி
- அச்சிட்டோர் : கே. ரி. அச்சகம்,
- அட்டை : ‘தவம்’ விற்யா அச்சகம்’

Price Rs. 30

- Radaiyin : A Novel in Tamil By Nenchan Ananthan
- First Edition : June 1988
- Published by : David Ligory Pathippalayam 38, Vembady Veethy Jaffna,
- Printed at : K. T. Press, Jaffna.
- Cover : Ramani i Thavam / Vijeye Press Jaffna;

STOCKISTS IN THE CITY
Poobalasingham
Book Depot
Jaffna T. P. 23631

விபரங்களுக்கு

டேவிட் லிகோரி பதிப்பாலயம்

38, வெம்படி வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்: இலங்கை

(திறப்புரை)

சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் 1973ம் ஆண்டு தொடக்கம் வெளிநாட்டு புத்தகம். சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடு காரணமாக இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர்களின் வெளியீடுகள் பெருகத் தொடங்கின. குறிப்பாக வீரகேசுவி பிரசுரத் தினர் மாத மொரு நாவலை வெளிக் கொணர்ந்தனர்.

ஆனால் 1978ன் பின் புத்தகம் சஞ்சிகைகள் இங்கு குவிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. சமுத்து நாவல் வெளியீட்டுத் துறை தேங்கமடைந்து வருகின்றது இந் நிலையில் மாற்றம் அவசியம் என உணர்ந்து திரு பேவிட் லிகோரி அவர்கள் மீரா பிரசுரம் மூலம் தனது வெளியீட்டு முயற்சி செய்ய மேற்கொண்டுள்ளார். அவரது முதல் பிரசவம் மதைக்காலம் அதனை அடுத்து அவரது உருவாக்கம் ‘ராதையின் நெஞ்சம் அவரது சாதனை அளவிடற்கரியது போற்றுதற்குரியது.

வீரகேசுவி பிரசுரங்களில் வர்த்தக ரீதியில் சாதனை புரிந்த உள்ளங்களைக் கொள்ளி கொண்ட தீக்குள் விரலை வைத்தால் நாவலை சமுத்து இலக்கிய வாசகர்கள் இது வரை மறந்திருக்க மாட்டார்கள் இதை ஆக்கிய கே. எஸ் ஆண்டதனின் காதல் நவீனம் ராதையின் நெஞ்சம் எல்லா வாசகர்களின் உள்ளங்களையும் கொள்ளிகொள்ளும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

சமுத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென ஒரு இடத்தை தக்க வைத்து கொண்டிருப்பவர்களில் கே. எஸ். ஆண்டதனும் ஒருவர் இளைய தலை முறையினர். அவரது எழுத்தாற்றலை அறிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திய திரு பேவிட் லிகோரி அவர்கள் பாராட்டுக் குரியவர்.

தமிழ் கூறும் நல்லுவலகம் அவர் பணியை என்றும் மறவாது. மேலும் அவரது வெளியீட்டுத் துறை வளர்ச்சி யடைய வாசகர்கள் ஆதரவு நல்கும்படி கேட்கின்றேன். அவரது அடுத்த நாவல் வெளிவர ஆண்டவைனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். விக்கிரமாதித்தன் சிங்காசனத்துப் படிக்கட்டுப் பதுகூகள் ஒவ்வொன்றும் கூறும் கதை போல் மீரா வெளியீடூவ்வொன்றும் அனைவரது உள்ளத்தையும் கொள்ளி கொள்ளும் என்பதில் ஜயமில்லை,

துரை - சத்தியசௌலைn B.A

வாசகர்களே ஒரு நிமிடம்.....

மீரா தன் இலட்சியர் பயணத்தில் இரண்டாவது படிக் கல்லீல் தாண்டும் இவ்வேளையில், அவள் வளர்ச்சியில் பங்கெடுத்த வாசகப் பெருமக்களாகிய உங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம் மீராவின் கண்ணிப் படைப்பான மழைக்காலத்தில், உங்களுடன் பேசும் வாய்ப்பு கிடைத்தது மீண்டும் சந்திப்போம் என்ற எமது இலக்கிய தாகமும் நண்பர் டேவிற் லிகோரியின் அயராத முயற்சியும் இலக்கிய நெஞ்சங்களின் ஆசியும்' அரவணப்பும் ராதையின் நெஞ்சமாக உங்கள் கரங்களில் தவழுகிறது,

நண்பர் கே. எஸ் ஆனந்தன் இலக்கிய உலகிற்கு மிகப் பரிட்சியமானவர், சுதந்திரன் பத்திரிகையில் தீக்குள் விரலீல வைத்தால் கதை தொடராக வந்தபொழுது மிகவும் ரசித்துப்படித்த வாசகர்களில் நானும் ஒருவன், இவரின் நாவல்களைப் படிக்கும் வாசகர்கள் தெளிந்த நீரோடையில் மிதந்த உணர்ச்சிதன்னை பெற்றிடுவர்,; நயம்பட கதை சொல்வதில் வஸ்லவாகத் திகழும் நண்பரின்,, இதய மலர்,, சிந்தாமணி பத்திரிகையில் தொடராக வந்த காலத்தில் அதன் பால் ஈர்க்கப்பட்ட நண்பர் கள் சூழ ஒன்று அதை திரைப்படமாக படைப்பதற்கு முயற்சி மேற்கொண்டு, திரைக்கதை வசனத்தை அமைக்கும் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்த அந்த இனிய காலத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றபோது வருடங்கள் பலகடந்தாலும் அந்த இனியவரின்,, இதய மலர்,, என் நெஞ்சில் இனிய மலராக இப்போதும் வியாபித்து இருகின்றது.

எமது இப்பணி நண்பர் செங்கையாழியான் அவர் களுடன் ஆரம்பித்து ஆனந்தனை அண்மித்துள்ளது, எமது மன்னில் நாலாதிசைகளிலும் இலக்கிய பணியாற்றி வரும் புத்தி ஜீவிகளின் ஆக்கங்களை வெளிக் கொணர்ந்து வாசகர்களின் கரங்களில் தவழுவிடவேண்டும் என்ற அவாவுடன் பணியாற்றும் எமக்கு வாசகர்களும், படைப்பாளி களும் ஒத்துழைப்பு நல்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கை யுடன்.....

ஆல. 2, ஆஸ்பத்திரி வீதி

கொட்டடி.

யாழ்ப்பாணம்.

மீண்டும் சந்திப்போம்.

யாழுர் துரை.

முன்னுரை

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'சதந்திரன்' தமிழ் வார இதழில் தொடர் நவீனமாக வெளிவந்த, ராதையின் நெஞ்சம் மீரா வெளியீடாக நூலுகுவில் வெளிவருகின்றது குறித்து மகிழ்ச்சியே. கற்பனையாக எழுதப்பட்ட கதையாயினும், கதையின் முடிவில் வாசகர்கள் எழுதிய பாராட்டுக் கடிதங்களிடையே ஓர் சகோதரி இது தன் வாழ்க்கையை வைத்து எழுதப்பட்ட கதை போன்றிருப்பதாக எழுதியதுடன் தன் வாழ்க்கைக் குறிப்பையும் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தார். படித்தேன்- இளமைக் கனவுசள், கற்பனைகள் யாவும் சிலரது வாழ்க்கையின் நிகழ் வுகளாக நடந்து முடிந்து விட்டிருப்பதைக் காணமுடி கின்றது. இதை எழுத முனைந்தபோது அந்த ராதையின் நெஞ்சம் நினைவுக்கு வந்தது. உலகத்தின் எங்கோ ஓர் மூலையில் என் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் நிசவடிவங்களாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள், என்பதை உணரும் போது மெய் சிலரிக்கின்றது. எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என்று வாழ்த்த வேண்டும் பொலிருக்கிறது.

மீராவின் முதல் வெளி யீடான மழைக்காலத் தில் சிறப்புரை. பதிப்புரைகளில் அன்பர் யாழுர் துரையும், அன்பர் டேவிட் லிகோரியும் தங்கள் நோக்கம், செயற்பாடுகள் பற்றி துல்லியமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள், குருவிதலையில் பனங்காய்வைத்தது போல்' என்று உதாரணம் காட்டியுள்ளார் அன்பர் டேவிட். உண்மைதான்- அவர்கள் முயற்சி, துணிவு. செயற்பாடு யாவும் பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

முன்னுரை எழுதுவதை நான் விரும்புவதில்லை. அப்படி எழுதினாலும்சிறுகுறிப்பாகவேளமுதுவேன் ஆனால் இங்குஎழுதுமுனைந்தது கதையைப் பற்றிய முன்னுரையல்ல- தமிழ் மக்கள் வரலாறே மறக்கமுடியாத ஒரு சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இப்படி ஒரு முயற்சியில் துணிகரமாக இறங்கியுள்ள வெளியீட்டாளர்களின் செயற்பாடு வியாபார நோக்கிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சேவையே. தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு தம்மால் இயன்றதைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஓர் இலட்சிய நோக்கின் பிடிவாதப் பிரதி பலிப்பு என்றே நான் கூறுவேன். அவர்களை முன்பே நன்கு அறிந்தவன் என்பதால் அன்பர் டேவிட்டின் மனதில் பல வகுடங்களாக வளர்ந்து வந்த லட்சியக் கணவுக்கு இன்றய காலகட்டத்தில் வடிகால் அமைக்கமுயன்றிருக்கின்றார் என்பதை எண்ணியே வியப்படைகின்றேன்.

புத்தக வெளியீடு என்பது ஓர் சாதாரண வியாபார விடயமல்ல என்பது அத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கட்டகு நன்கு தெரிந்து உண்மை. அதனை நன்கு தெரிந்து கொண்டே களத்தில் குதித்துள்ள மீரா வெளியீட்டாளர்களை இலக்கிய உலகம் பாராட்ட மட்டுமல்ல ஆதரவு வழங்க வும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

ஏற்கனவே எனது நாவல்களுக்கு (வீரகேசரி, ஐனமித் திரன், தமிழ் மன்றம், மாணிக்கம் வெளியீடுகளுக்கு) வாசக அன்பர்கள் அளித்த ஆதரவை, ராதையின் நெஞ்சம், நாவலுக்கும் வழங்குவார்கள் என்றே நம்புகின்றேன். வாசக அன்பர்களின் ஆதரவே மீராவின் வளர்ச்சிக்கும் உரம். அவர்கள் மேலும் பல நூல்களை வெளியிட்டு, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் புத்தகவெளியீட்டுத் துறையில் நிலைத்து நின்று ஓர் சாதனை புரிய இறையநுள் புரிய வேண்டுகின்றேன்:

அன்பர் டேவிட் லிகோரியும் இத்துறையில் சம்பந்தப் பட்ட அனைவருமே நன்றிக்குரியவர்கள்.

“அன்பகம்”

இனுவில் கிழக்கு
இனுவில்.

கே. எஸ். ஆனந்தன்

[பதிப்புரை]

வாசகர்களுக்கு வணக்கம்!

எனது பணி பெரிது:

பயணம் பெரிது, துணையிருங்கள் தொடர்கிறேன்!

“மழைக்காலம்” நாவலிற்குப்பின் “ராதையின் நெஞ்சம்” என்னும் இந்த இரண்டாவது நாவலுடன் உங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

‘மழைக்காலம்’ நாவல் அச்சிலிருந்தபோது உள்ளத்தால்பட்ட வேதனைகள் கொஞ்சமல்ல! அந்த வேதனைகளை ஒருவர்டம் மனம் திறந்து கூறியபோது ‘வந்ததை வரவில் வைப்போம் போன்றை சௌலவில் வைப்போம்’ என்று கவலையை மறந்து உங்கள் கடமையை செய்யுங்கள் என்று ஆறுதல் கூறினார்!

ஆயிரக்கணக்கான நல்லிதயம் கொண்ட வாசகர்கள் தங்கள் நேசக்கரங்களை நீட்டி ‘‘மழைக்காலம்’’ நாவலிற்கு பேராதரவைத்தந்துள்ளதைப் பார்க்கும்போது நான் அனுபவித்த வேதனைகளை மறந்து என்னுடைய உழைப்பு முயற்சி வீணபோகவில்லை என்பதை நினைத்து உண்மையிலேயே பெருமிதமடைகின்றேன். பூரிப்படைகின்றேன்.

எழுத்தாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்க கூடியவித்ததில் இந்த நாவலில் “அமரர் பூபாலசிங்கம் நாவல் போட்டி” ஒன்றை நடாத்த அறிவித்துள்ளேன். இப்போட்டியில் எழுத்தாளர்களும், எழுத்தாளராக துடிக்கும் இளம் எழுத்தாளர்களும் பெருமளவில் பங்குகொள்வார்கள் என பரிபூரணமாக நம்புகிறேன்.

“அமரர் பூபாலசிங்கம்” அவர்கள் கற்றவர்கள் கூடுகின்ற பல்கலைக்கழகமாக ஓர் ஸ்தாபனத்தை உருவாக்கி கல்விக்கு சேவைசெய்து தன் பணியை நிரந்தரமா

க்கிய சேவையாளர் அவர் பெயரில் இப்போட்டியை நடாத்துவதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என நம்புகிறேன்.

8 - 05 - 1988 *தினகரன் வாரமலரில் எங்கள் கருத்து பகுதியில் வெளிவந்த தமிழில் பிரசர வசதி என்னும் விடயத்தை இங்கே தருகிறேன்.

நூல்களை எம்மவர்கள் பலர் இப்போது வெளியிடுகின்றார்கள். பெரும்பாலும் சொந்தச் செலவில்லை அச்சிடுகின்றார்கள். எமது நாட்டில் பிரசரால யங்கள் இல்லாமலில்லை. சில இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் ஏதோ காரணங்களினால் தமிழ்நூல்களை இவை ஏற்றுப் பிரசரிப்பதில்லை. விற்பனை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சிங்கள மொழி நூல்கள் கூடிய பயனித் தரும் என்று நினைக்கின்றார்கள் போலும்.

எமது எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வைபவ ரீதியாக வெளியிடும்போது பேசுகின்றவர்கள் பலர் பிரசரவசதிகள் இல்லாது எம்மவர் படும் கஷ்டங்களை எடுத்துக் கூறுவதுண்டு. ஆனால் இதுவரை எவருமே இவ்விஷயத்தில் திட்டமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க முன்வரவில்லை என்று கூறுவது தப்பாகாது. எத்தனை யோ பேர் இப்போதும் தமது ஏட்டுச் சுவடிகளை அப்படியே வைத்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு எப்போதுதான் விடிவு காலம் ஏற்படுமோ தெரியாது.

பிரசர வசதி அளிப்பது பற்றி எமது மக்கள் தீவிரமாகச் சிந்திக்காது இருப்பதே இன்றைய நிலைக்கு முக்கிய காரணம் எனலாம்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் முன்பு ஒரு கட்டத்தில் கூட்டுறவு அடிப்படையில் பிரசர முயற்சியை மேற்கொண்டனர். ஒரு சில நூல்களும் வெளிவந்தன' ஆனால் இம் முயற்சி தொடரவில்லை வெளிவந்தன' ஆனால் இம் முயற்சி தொடரவேண்டும் எனக் கேட்கும் இம்முயற்சியைத் தொடரவேண்டும் எனக் கேட்கும் இவ்வேளையில் பிற அமைப்புக்களும் இவ்வழி நோக்கினால் என்ன என்று கேட்கவே விரும்புகின்றோம்.

தமிழ் நால்களில் தமிழ்ரே அக்கறைகொள்வார்கள்' கொள்ளவும் வேண்டும். பிறர் தயவு எதிர்பார்த் திருப்பதிஸ்பயணுமில்லை; அர்த்தமுமில்லைகாகக் கூட்டுக்குள் குயில் முட்டை இடலாம், ஆனால் காகம் கவனமாக இருக்கத் தொடங்கினால் குயில் பாடுகஷ்டமாகி விடுமல்லவா? குயிலும் முட்டையிடத் தனக்கென ஓரிடம் தேடவே நேரும்.

இப்படியான் காலகட்டத்தில் துணிந்து புத்தகம் வெளியிடும் முயற்சியில் இறங்கியிருக்கிறேன்,

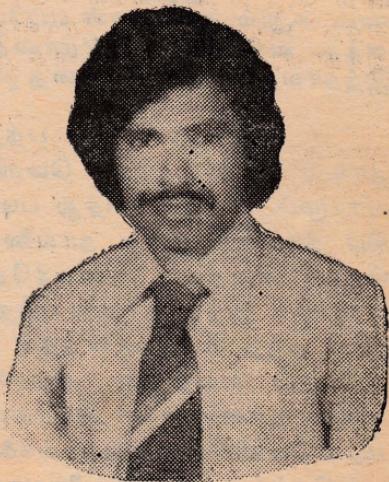
இந்த புத்தகம் வெளியிடும் முயற்சியைத் தொடர்வதற்கு எனக்கு பீபல் கரங்களின் உதவி தேவைப்படுகின்றது.

ஆம் : தமிழ் கூறும் நல்லுவகின் மூலமுடுக்குகளிலிருந்தெல்லாம். மீரா வெளியீடுகளை அறிமுகப்படுத்தவிற்பனை செய்துதர பகுதி நேர விற்பனையாளர்கள்

தேவை? ஆர்வமுள்ளவர்கள், அனைவர் களிடமிருந்தும் விண்ணப்பங்களைக் கோருகிறேன். உங்கள் கல்வித் தகுதி, வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை, பத்திரிகைத் துறையில் தங்களுக்குள்ள ஈடுபாடு இவைகளைக் குறித்து மீரா வெளியீட்டு அலுவலக முகவரிக்கு எழுதுங்கள்!

இரண்டாவது புத்தகமாக “தீக்குள் விரலை வைத்தால்” இதய மலர், Dr. மஞ்சளா. கற்பக்கிரகம் நாவல்கள் எழுதியதன் மூலம் தமிழ் மக்கள் மனதில் நீங்காத இடத்தைப் பிடித்துள்ள கே, எஸ், ஆனந்தன் அவர்கள் எழுதிய ‘‘ராதையின் நெஞ்சம்’’ என்னும் இந்நாவலை வெளியிட்டுள்ளேன்.!

இன்றைய மனித வாழ்வின் அடிப்படை அத்திவாடு பெரும்பாலும் கல்லூரிகளில்தான் ஆரம்பமாகின்றன என்று

உண்மையை மனதில் வைத்து 'ராதையின் நெஞ்சம்' என்றும் இந்த நாவலை இந்நூலாசிரியர் எழுதியுள்ளார் படித்த சமூகத்தினர் பல ஆண்டுகள் சென்ற பின்பும் தங்கள் கல்லூரி வாய்வுபற்றி நினைத்து இன்புறுவதுண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் இந்த நாவல் பழைய நினைவுகளை தூண்டிவிடலாமாயினும் 'ராதையின் நெஞ்சம்' பழைய பண்பாட்டில் ஓர்புதுமையை - புரட்சியைதோற்றுவிப்பது போலத் தோன்றலாம்,

'காதல்' இது ஒரு புனிதமான அன்பைக் குறிக்கும் சொல். இந்த மென்மையான சொல்லுக்கு இலக்னம் கூறும் நாவல்கள் எப்போதோ ஒன்று வருவதுண்டு அந்த வரிசையில்... 'ராதையின் நெஞ்சம்' என்னும் இந்நாவலும் தனியிடத்தை பெறுகிறது.

சுதந்திரன் பத்திரிகையில் இந்த நாவல் தொடராக வெளிவந்த பொழுது ஒவ்வொரு வாரமும் மிகவும் ரசித்து படித்திருக்கிறேன் வாசகர்களாகிய நீங்களும் இந்த நாவலை படித்து முடிந்ததும் நல்ல தொரு கதையை சுவைத்தோம் என்ற மனத்திருப்பு ஏற்படும் இந்த நாவலைப் புத்தகமாக வெளியிடும் வாய்ப் பினை தந்த K. S. ஆனந்தன் அவர்களுக்கும் புத்தகத்தை அயராது உழைத்து அழகாக அச்சிட்டு தந்த கே. ரி. அச்சக உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் சக ஊழியர்களுக்கும் மீரா வெளியிடும் புத்தகங்களை நல்ல முறையில் விதியோகம் செய்துவரும் விற்பனையாளர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி.

புத்தக வெளியீட்டுத்துறையில் என்னை வரவேற்று உற்சாகம் ஊட்டி வளர்த்தெடுக்க முன்வந்திருக்கும் ஈழத்து வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் மனது உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகள்

மறுபடியும்' ழம்பனிமலர்கள்' நாவலில் சந்திக்கும்வரை உங்களிடமிருந்து விடைபெறும.....

88. வேம்படி வீதி

யாழ்ப்பாணம்

10-5-1988

தங்களன்புள்ள
டேவிட் லிகோரி

தூராலை செந்தமிழக் கலை மன்றம்
ஏழாலை மேற்கு

சுவா ஜா கம்.

ராதையின் நெஞ்சம்...

அத்தியாயம் (1)

ஒங்கி வளர்ந்த மலை வேம்புகளுக்கும், தேமாப்பூ மரங்களுக்குமிடையே மஞ்சள் வர்ணத்தில் காட்சியளித்த மாடிக் சட்டிடப் படிகளில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக மாணவ மாணவியர் சுறுசுறுப்புடன் காணப்பட்டனர். நிர்வாகக் கட்டடத்தின் மேல் மாடியில் ஓர் அறையில் புதிதாக வந்த மாணவிகள் சிலர் பனிப்பதுமைகளை நின்றிருந்தனர்.

பழைய மாணவர்கள் போன்று கலகலப்புடன் ஒரு மாணவர் கூட்டம் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தது. அது வரை மௌனமே உருவாக நின்றிருந்த கன்னியர் கூட்டத்தில் ராதாலட்சமியின் உள்ளம் மட்டும் பயத்தினால் படபட வென்று அடித்துக்கொண்டது. அவள் ஆதரவாக யன்னல் கம்பி ஒன்றினை இறுகப்பற்றிக்கொண்டாள்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே மகளிர் கல்லூரியில் படித்தவள் ராதாலட்சமி. பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யப் படாத மாணவர்கள் வெளிவாரி மாணவர்களாகச் சேர்ந்த ஒரு பிரபல கல்லூரியில் அவரும் சேர்ந்தாள். இளம்

வாவிபர்களும் கன்னியர்களுமாக அறுநூற்றுக்கும் மேற் பட்டவர்கள் பட்டப்படிப்புக்காக அங்கு வந்திருப்பதைப் பார்த்தபொழுது அவள் சிறிது அஞ்சலே செய்தாள். நாகரீக உலகில் ‘ராக்கிங்’ என்ற பெயரால் புதிய மாணவர்கள் பற்றி அவள் கேட்டறி ந்திருக்கின்றார்கள். அதுவே அவளை அந்நிலைக்காளாக்கியிருந்தது. அப்பொழுது அங்கே வந்தவர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவன் “நீங்கள் புதிய மாணவர்களா” என்றார்.

‘ஜேஸ், ஜேஸ்’ என்று தடுமாறினார்கள் மாணவிகள்.

‘ஏன் பயப்படுகின்றீர்களா? நாங்களும் இந்தக் கல்லூரிக்குப் புதியவர்களே. பயந்தவர்களைக் கண்டுதான் மிரட்டுகின்றவர்களுக்கும் துணிவு ஏற்படுகின்றது. நாங்கள் ஒரே வகுப்பினர். ஒரே குடும்பத்தினர். என்ற உணர்வுடன் ஒத்துழைத்தால் பழைய மாணவர்களின் குரங்குச் சேட்டைகளுக்கு இந்த வருடத்துடனேயே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாம்’’ என்றார் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த இன்னெரு மாணவன்.

அவனுடைய குரல் ஒலிக்க ஆரம்பித்த பொழுதே ராதாலட்சுமி புதிய உணர்வு பெற்றவளாக அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் கூறும் வார்த்தைகள் ஓர் அரசியல் வாதியின் கவர்ச்சிகரமான பேச்சுப் போலிருந்தாலும் அவனே அந்த மாணவர் கூட்டத்தில் ஓர் தனித்துவ நிலையில் காட்சியளித்ததினாலும் ராதாலட்சுமியின் உள்ளம் நொடிப்பொழுதில் இழந்த துணிவை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளவே யன்னலில் பிடித்திருந்த பிடியை விட்டு அந்த வாவிபனை உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை ஆராய்ந்தாள். கருத்துச் சுருண்ட தேகம் பொது நிறம் விரிந்து பரந்த மார்புடன் அதிக உயரமோ, குட்டையோ இல்லாத உருவ அமைப்பு அழகான வெண்பற்கள் தடித்த உதடுகள் கவர்ச்சியான முகத்தில் எதையும் துருவி ஆராயும் சிறிய விழி கள் மொத்தத்தில் அவளைப்பார்த்தால் மீண்டும் பார்க்க

வேண்டுமே என்ற தவிப்பு எவருக்குமே இயல்பாக ஏற்படத்தான் செய்யும்.

“என்ன நான் இதுவரை என்னவோ எல்லாம் கூறினேன். நீங்கள் எதுவும் பேசுவதாகக் காணுமே?” என்றான் அந்த இளைஞன்.

“நன்றி உங்கள் அன்புக்கு நாங்கள் கட்டுப்பட்டவர்கள்” என்றாள் ராதாலட்சுமி.

“ஆமாம் மிஸ்டர்! இதுவரை நாங்கள் மிகப்பயந்திருந்தோம். நீங்கள் குதூகலமாக இங்கு வந்த பொழுதே” என்று சிரித்தாள் இன்னெரு பெண்.

“மனிதனை மனிதன் மதித்தால்தான் மரியாதை எங்களைக் கேலி செய்யவோ துன்புறுத்தவோ சட்டப்படி இங்கு உரிமை கிடையாது. நீங்கள் பயமின்றி இருங்கள் ‘பெல்’ அடித்ததும் நாங்கள் இங்கே வருகின்றோம்” என்று கூறித்திரும்பினான் வாசதேவன் என்ற இளைஞன்.

யாழ்ந்தகரிலிருந்து எட்டுமைல்களுக்கப்பால் அமைதியான சூழலில் விளங்கியது. அந்தப் பட்டதாரிகளின் கல் ஓரி வகுப்புகள் ஆரம்பமாகி ஐந்து நாட்கள் சென்று விட்டன. அடுத்த வாரம் ஆரம்பமான அன்று வாச வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தான். அங்கே ராதாலட்சுமியும் ரோலியும் அழுது கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்த பொழுது அவன் மனம் குழுறியது. என்ன நடந்தது என்று அறியாமல் தடுமாறினான்.

“ஏன் அழுகின்றீர்கள்? என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டான்.

அந்தத் தடியன் எங்களைப்பற்றி கேவலமாகக் கடைத்தான் மிஸ்டர் வாசு” என்றாள் ரோசி.

‘சரி நீங்கள் பேசாமலிருங்கள். நான் ரிஜிஸ்ராரிடம் போய்விட்டு வருகின்றேன்’ என கூறி சென்றாள் வாசு.

அன்று அவன் எடுத்த நடவடிக்கையின் பயனாக குறிப்பிட்ட நபர்கள் தண்டிக்கப்பட்டதுடன் வகுப்புக்களுக்கு உரிய நேரத்துக்கு முன்பு எவரும் செல்லக்கூடாதென்றும் எந்த மாணவியரையும் கேளிசெய்யக்கூடாதென்றும் அறிக்கை ஒன்றைப் பதிவாளர் அனுப்பினார்.

இச்செயல் மாணவிகள் மத்தியில் வாசுக்கு ஓர்களாவமான இடத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஓவ்வொரு வரும் வாசுவை உயர்வாகவே மதித்தனர். ஆனால் அவன் எந்தப் பெண்களிடனும் பழகவோ கதைக்கவா முயன்ற தில்லை, யாராவது சிரித்தால் சிரிப்பான். கதைத்தால் கதைப்பான் தேவையின்றி கண்டபடி பெண்களுடன் கதைக்காது அவன் தனித்திருந்தான்.

எந்த ஆண்களைப்பற்றியும் நினைக்காமலும், கதைக்காமலும் தானும் தன்பாடும் என்றிருந்த ராதாலட்சுமி யின் உள்ளத்தில் வாசுதேவன் இடம் பிடித்துக்கொண்டு விட்டான். அவனைப்பற்றிப் பண்ணங்களே அவள் உள்ளத் தில் மேலோங்கி நின்றன. அவனேடு கதைக்க வேண்டும் போலிருக்கும். ஆனால் அவன் அவளைத் திரும்பிபார்ப்பது கூடக்கிடையாது. ஏதாவது கேட்டால் மட்டும் பதில் சொல்லுவான். கல்லூரி எஸ்லீக்குள் கண்டால் மட்டும் சிரிப்பான். கல்லூரிக்கு வெளியில் - பஸ்ஸில் பார்த்தாலும் வேறு யாரோ புதிய மனிதர்களைப் பார் ப் பவன் போலப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றுவிடுவான்.

விளக்குக்கு ஒரு நிறமும் இல்லை. அது எரியும் பொழுது அதைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கண்ணுடியைப் பொறுத்து அதன் ஒளி வேறுபட்ட வண்ணம் ஜீவாலங்களைக் காட்டுகின்றது. அதைப்போன்றே எல்லா மனிதர்களும் ஆண்டவனின் சிருஷ்டிகளே. அவர்கள் தாங்கள் வாழும் சூழல் பழக்க வழக்கங்களைப் பொறுத்தே வேறுபட்ட தன்மையை அடைகின்றனர். இதே போன்ற கொள்கைகள், விளக்கங்களை நவ்கு கற்றறிந்துவன் வாசுதேவன். எனவே அவன்

எதிலும் அழுத்தி நின்று அதன் வசமாக தோன்றுவதில்லை அவன் வழி ஒரு தனித்துவமானது. அவனுடைய அந்தத் தனித்துவப் போக்கே ராதாலட்சுமியின் உள்ளத்தில் மேன்மேலும் ஆவலைத் தாண்டியது.

ஆண்களைப் பற்றி அவள் நினைத்திருந்தவைகள் எல்லாம் அருவருக்கத்தக்க செய்திகளே பெண்மையின் புனிதத்துக்குத் தானே உரிமை எடுத்துக்கொண்டவள் போல் அதுவரை வாழ்ந்தவள் அவனைப் பார்த்த நாள் முதல் அவனுக்காக ஏங்கித் தவிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவனே ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து ஏழ்மையிலே வளர்ந்து கொண்டிருந்தான். ஓரளவில் அவனுடைய படிப் புக்கு உதவக்கூடிய அளவு சொத்தை அவனுடைய தந்தை சேர்த்து வைத்திருந்தார். அவனுக்கென்று பந்த பாசம் கொண்டாடத் தாய் மட்டுமே இருந்தாள் ஆனால் ராதா லட்சுமியோ அவனுக்கு நேர் விரோதமானவள்.

அவள் பணக்காரக் குடும்பத்தில் மூன்று பெண்களுக்கும் ஒரு ஆணுக்கும் பின்பு பிறந்த ஐந்தாவது பெண் அவள் பிறந்த பின்னரே வீட்டில் செல்வ நிலை உயர்ந்தத்து என்ற நம்பிக்கையில் ‘லட்சுமி’ என்று செல்லமாக அழைத்தனர் பெற்றேர் அவள் செல்வச் சீமாட்டி அழகு அறிவு அந்தஸ்து அத்தனைக்கும் வாரிசான அவளிடம் பெண்மையின் மென்மையும் அகம்பாவமும் குடியிருந்தது. அவை எல்லாம் வாசுதேவனின்முன் எடுப்பவில்லை. அவளை மறந்து து விடவேண்டும் என்று நினைக்கும் ஒவ்வொரு காலை மும் அவன் நினைவே அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது.

வழக்கம் போல அன்று கல்லூரிக்குச் சென்ற வகை கல்லூரிப்பதிவாளர் அழைப்பதாக பியோன் வந்து அழைத்துச் சென்றான். மனிதமனத்தின் கோழைத்தனம் அவரைச் சந்திப்பதற்கிடையே வெவ்வேறு சிந்தனைகளை உருவாக்கி விட்டதாயினும் தவறு எதுவும் செய்யாத இடத்தில் பயம்

எதற்கு என்று துணிந்தவனும் பதிவாளருடைய அறைக்குச் சென்றுள் கல்லூரியின் நிர்வாகி ஓர் அமெரிக்கர் அவரும் அந்த அறையிலேயே இருந்தார் வாசதேவனைக் கண்டதும் பதிவாளர் அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அதன் பின்னர் அவர் கூறிய விடயங்களைக்கேட்டு வாசதேவன் அதிர்ந்து போனான் அவனுல் பதில் எதும் சொல்ல முடியவில்லை.

வட் இஸ் யுவர் ஒப்பீனியன் என்றார் கல்லூரியின் நிர்வாகியான அமெரிக்கர்.

சார்.... நான் வந்து.... அவன் முடிக்க முடியாது தினரினை.

அவரது நல்ல காரியத்துக்காக எதையும் செய்வதில் தயக்கம் கூடாது. அன்று நடைபெற்ற விவாதப் போட்டியில் நீ பரிசு பெற்ற பொழுதே இதற்குத் தகுதியான ஆள் என்று தமிழ்விரிவரையாளர் கூறினார் மிஸ் சுகுண உன்னேடு நடிப்பாள் என்றார் பதிவாளர் இரத்தினவேல்

சார் உங்கள் விருப்பத்துக்கு நான் மறுப்புக் கூற வில்லை. இந்த விடயத்தில் என்னுலான ஒத்துழைப்பைத் தருவதில் நான் பின்னிற்க வில்லை. ஆனால் நான் ஏழை என் குடும்ப நிலைமையில் இதற்கு... என்று இழுத்தான்.

உங்காக வேண்டிய சகல செலவுகளையும் நாங்களே பார்த்துக் கொள்கின்றோம். இதைவிட வேறு என்ன கூறப்போகின்றார்கள்?

‘ஒன்றுமில்லை நான் ரெடி சார்.’

அன்று முதல் அவனை ரிகேர்சல் என்று கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார் பதிவாளர்.

பதிவாளர் தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து கல்லூரி நூல் நிலைய நிதிக்காக நடாத்தவிருக்கும் நாடகத் தில் முக்கிய பாகமேற்று நடிக்கும்படி வைத்த பெருமையை மனதுள் நினைத்துப் பெருமைப்பட்டபடியே வகுப்பறைக்குச் சென்றுள்ள வாச.

மாலை நான்கு மணியளவில் பஸ்சை எதிர் பார்த்து நின்றுன் வாசதேவன் எப்பொழுதும் அவன் நிற்குமிடத் துக்கு எதிர்ப்புறமாகவே பெண்கள் தங்கி நிற்பதுண்டு. அன்று மிஸ்டர் வாசதேவன் என்று அழைத்துக் கொண்டே அவன் நின்றிருந்த பக்கமாக வந்தான் ராதாலட்சமி

‘ஜேஸ் மிஸ் என்ன விடயம்?’

‘உங்களோடு ஒரு விடயம் கதைக்கனுமே’

என்னுடனு? அதுவும் ரோட்டில் அப்படி என்ன ஒடிமுழுகின விடயமாம்? என்று சிரித்தான் வாச.

மிஸ்டர் வாச! இந்த புத்தகத்தில் எல்லாம் இருக்கின்றது கொண்டுபோய்ப் பாருங்கள் என்று கூறி ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு பெண்கள் நின்றபக்கமாக வந்து விட்டாள் ராதா.

என்னடி ராதா வாசவிடம் புத்தகத்தைத் தூதுவிடு கின்றுயா? என்றால் ரோஸி.

நொன்சென்ஸ் அப்படி ஒன்றுமில்லையடி எக்கன மிக்குக் கேட்டார் அப்புறம் மறந்துபோனார் போலிருக்கு அதுதான் கொடுத்தேன். என்று முழுப்பொய்யைக் கூசாமல் கூறிவைத்தாள்.

அதே வேளையில் மிஸ் சுகுணாதேவி வாச வின் பக்கமாகச் சென்று ஏதோ கூறி அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு கல்லூரி வளவுக்குள் செல்வதை ராதாலட்சமி பார்த்தாள் அவள் உள்ளம் வெதும்பியது, தாங்கிக்கொள்ள முடியாத பொருமை உணர்வு அவள் மென் உடலை நடுங்க வைத்தது அவள் இதயம் வெடித்துச் சிதறி விடும் போல் இருந்தது அதே சமயம் அவளுக்கு சமீபமாக ஒரு கார் வந்து கிரீச்சிட்டு நின்றதும் திகைத்துபோய் விட்டாள் ராதாலட்சமி.

அத்தியாயம் (2)

இயற்கையின் இனிய அழகைக் கிராமங்களில் தான் காணமுடியும். நவீன நாகரீகத்தின் படை யடுப்பினால் இயற்கையன்னை கருச்சிதைவுண்டு செயற்கை அலங்காரங்களினாலும் நாகரீகப் பெண்ணை விளங்கும் பட்டினங்களில் இயற்கை இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது. இதனை நன்கு உணர்ந்த மேல்நாட்டினர் ஈழத்தில் உயர் கல்விப்பிடங்களை அமைத்த வேலையில் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் பிரதேசங்களைத் தேர்ந்து எடுத்தனரோ என நினைக்கும் படி அமைந்துள்ளது அந்தப் பட்டதாரிகள் கல்லூரி அதிகாலையிலே தூயில் நீங்கி எழுந்த ஹாஸ்டல் மாண்புகள் மாடியின் பின் விருந்தைகளில் நின்று பச்சைப்பசேல் எனக் காட்சியளிக்கும் வயல் வெளி களைப் பார்த்துக் கொண்டே ஒருவரை ஒருவர் கேலிசெய்து கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டு நின்றனர். ஆனால் சுகுண மட்டும் தனது அறையின் தனித்திருந்தான்

சுகுணதேவி இயற்கையில் அழுகி என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், செயற்கை அலங்காரங்களுடன் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கவர்ச்சியாகவே தோன்றுவாள் நாளுக்கு நாள் புது நாகரீகங்களை முதலில் கல்லூரிக்குக்கொண்டு வரும் பெண்மணி அவள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

யாரோடும் கலகலப்பாகப் பேசவாள். அது அவனுடைய சுபாவம். எந்த ஆண்களுடனும் எங்கேயும் தனி த் துச் செலவாள். இதன் காரணமாக மாணவி கள் சிலருக்கு அவள்மீது பொருமை சிலருக்கு அவள்மீது அருவருப்பு. அவளைப் போன்று சந்தர்ப்பம் தங்களுக்குக் கிடைக்கவில் வியே என்ற ஏக்கத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட வெறுப் பினால் அவளை ஒழுக்கங்கெட்டவள் என்றும் பலர் கூறினார்கள்.

“உலகம் ஆயிரம் சொல்லட்டுமே. எனக்கு நான்தான் நீதிபதி” என்ற கொள்கையைடையவள் சுகுண. அவள் யாருக்கும் பயப்படாத சுபாவமுடையவள். ஆனால் புதிய பட்டதாரி மாணவருளன் வாசவுடன் பழகமுடியாதிருந்த நிலையை நாடகம் மாற்றியமைத்து விடவே அவள் மன தில் புதிய உற்சாகம் தலைதூக்கியது. நாடகத்துக்குப் பொறுப்பான தமிழ் விரிவுரையாளர் பத்மநாதன். வாச தேவனைத் தேடித் திரிந்தார். அவன் பஸ்ஸிற்காக நின்ற கைதப் பார்த்துவிட்டு வந்து அவனைக் கூட்டிச் சென்றது முதல் அவனுடன் பழகும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக்கொண்டு விட்டாள் சுகுண.

நாடகத்தில், மறுநாள் ஒத்திகைக்கான பிரதிகளை அவனிடம் கொடுத்தனுப்பினார் பத்மநாதன். அவனை பஸ் நிலையம் வரை கூட்டிச் சென்றுவிட்ட பின்னரே ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்பினான் சுகுண.

சுகுணவைப் பற்றி பலரும் பலவிதமாகக் கதைத்ததை வாச அறிவான். ஆனால், அவளோடு பழகியசில நிமிடங்களில் அவளைப் பற்றி முழுதாக அறிந்து கொள்ள முடியா விட்டாலும் அவள் ஒரு ‘சோஷியல் கேரல்’ என்று முடிவு செய்து கொண்டான். அவனைப் பற்றியும் அவள் அறிந்து கொள்ள முயன்றாயினும், அவனுடைய பேச்சிலிருந்து எந்தவிதமான முடிவுகளையும் அவளால் அனுமானி க்கு முடியாதிருந்தது.

அன்று பஸ்ஸிற்குச் செல்லும் பொழுது இருவருக்கு மிடையில் நடந்த உரையாடலை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தாள் சுகுணதேவி.

‘என் மிஸ்டர் வாசு! உங்களுக்கு முன்பும் நாடகங்களில் நடித்து அனுபவம் உண்டா?’

‘உண்டு. ஆனால் பெண்களோடு நடித்ததில்லை. அது தான் பிரச்சினை.’

‘நானும் நடித்திருக்கிறேன். ஆனால், ஆண் வேடம் போட்ட பெண்களோடு தான். ‘ஆண்களும் பெண்களுமாக நடிக்க வேண்டும். நீ நடிக்கிறோயா சுகுணே?’ என்று கேட்டார் திரு. பத்மநாதன். நான் நடிப்பதாயின் வாச என்னுடன் நடிக்க வேண்டும் என்று நான்தான் அவரிடம் கூறினேன்.

‘இது உங்கள் ஏற்பாடு தானு?’

‘ஆமாம்.’

‘என் அப்படிக் கூறினீர்கள்?’

‘மிஸ்டர் வாசு! நான் பலரோடும் பழகு கி ஸ் ரே ஸ். ஆனால், எல்லோரையும் நம்ப முடியாதல்லவா? தவிர இது நாடகம் என்றாலும் இச்சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தி... மிஸ்டர் வாசு! நான் உங்களுடன் பழகவில்லையாயினும் உங்களை நம்புகின்றேன். அதனால்தான் உங்கள் பெயரைச் சிபார்சு செய்தேன்.’ என்றாள்.

‘மிஸ் சுகுணே! நாடகத்தில் நாங்கள் நடிக்கத்தானே போகின்றோம். இதில் என்ன?’

‘நடிப்புத்தான் மிஸ்டர் ஆனால் மேடையில் நடித்து விட்டு வெளியில் வீண் பிதற்றல்கள் பிதற்றுவோருடன் எப்படி சேர்ந்து நடிப்பது? அப்படியெல்லாம் நீங்கள் செய்யமாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகின்றேன்.’,,

‘அப்படியா? நல்லது பஸ் வருகிறது.’ என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டான்.

அவள் பலரோடு பழகியிருந்ததே காதிலும் அவனுடன் பழகிய நிமிடங்களிலேயே எல்லோரும் அவளைப் பற்றி உயர்வாகக் கதைப்பதின் உண்மையைப்புரிந்து கொண்டாள். பலரது பேச்சுக்கும் நினைப்புக்கும் உரித்தாய் உள்ள ஒருவன் என்னுடையவனும் விட்டால்? என்ற ஒரு கேள்வி அவள் மனதில் விசுவருபம் எடுத்து நின்றது. நாடகத்தினைத் தனக்குச் சாதகமாக்கி எப்படியாவது அவளைத்தன் வசப் படுத்திவிட வேண்டும் என்ற திட்டம் அவள் மனதில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

மாலை வீட்டுக்கு வந்ததும் ராதாலட்சுமி கொடுத்த புத்தகத்தினுள் இருந்த கடிதத்தை எடுத்துப் படித்தான் வாச. அவள் காதல் கடிதம் எழுதியிருப்பாள் என்று தான் முதலில் நினைத்தான். ஆனால் அவள் எழுதியது சாதல். கடிதம் அல்ல. அதை விடமுக்கியமான கடிதம். ஒருமுறை படித்த கடிதத்தை மீண்டும் படித்தான்.

மிஸ்டர் வாச.

இக் கடிதம் எழுதும் பொழுது பைத்தியக்காரத் தன மான செயல் என்று பலதடவைநானே நினைத்தேன். ஆனால் எனக்கு நீங்கள் செய்த உதவிக்குக் கைமாறுக என்னை உதவி செய்ய முடியாவிட்டாலும் தங்கள் பெருக்க ஏற்படக்கூடிய களங்கத்தினைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்பற்காகவே எழுதுகின்றேன். மிஸ் கருணைதேவி உங்களுடன் செர்ந்து நாடகத்தில் நடிக்க வேண்டும் என்றே உங்களை கண்ணிவைத்துப் பிடித்துள்ளாள். அவள் நடத்ததை கொட்டவள் அவளோடு என்ன- வேறு எந்தப் பெண்ணேடும் சேர்ந்து நீங்கள் நடிப்பதை நான் விரும்ப வில்லை. உங்கள் விருப்பத்துக்கு குறுக்கே நான் நிற்க மாட்டேன்.

உங்களுக்கு இவை தெரியாதிருந்தால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே எழுதியுள்ளேன்.

அன்புடன்,
ராதா

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த பொழுது புரிந்து கொள்ளமுடியாத பல்வேறு உணர்ச்சிகளே அவன் மனதில் மேலோங்கி நின்றது. ராதா லட்சமியின் கடிதத்தின் உட்பொருள் என்னவாயிருக்கும்? அவள் குடும்ப நிலமை பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்ட வாசதேவன் அவளைப் பற்றித் தவரூக்கக் கூட மனதில் நினைத்துப் பார்த்தது கிடையாது, சுகுணைவை நடத்தை கெட்டவள் என்று எழுதி யிருக்கின்றார்களே அதை நம்ப முடியுமா? ஒருத்தி பலரோடு சகசமாக சங்கோசமின்றிப் பழகுகின்றார்கள் என்பதற்காக அவளை நடத்தை கெட்டவள் என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? எல்லாவற்றுக்கும் ஓப்புகல் கொடுத்த பின்பு ராதாலட்சமியின் வேண்டுகோளை ஏற்று நடிக்காமல் விட முடியுமா? அவளோடு மட்டுமல்லாமல் எந்தப் பெண்ணுடனும் சேர்ந்து நீங்கள் நடிப்பதை நான் விரும்பவில்லை' என்ற வாக்கியது தில் அவளுடைய மனதிலை தெளிவாகத் தெரிந்தாலும் அவள் எங்கே? நான் எங்கே? மறந்தும் அவளை நான் நினைத்துப் பார்க்கத் தன்னும் முடியுமா?

— முடிவு தெரியாத உணர்ச்சிப் போராட்டத்தின் பின்பு தனினைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான் வாசதேவன்.

அதேவேளையில் ராதாலட்சமியின் மனதில் பல்வேறு போராட்டங்கள், சுகுணவுடன் வாச சென்றதைப் பார்த்துதான் மனம் குழுறிய சமயம் கார் வந்து நின்றதும், காரி விருந்த அக்கா கவிதா ‘லட்சமி வாயேன்’ என்று அழைத்ததும், தான் சமாளித்துக் கொண்டு காரில்ஏறியதும், பின்பு அக்காஞ்டன் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவள் ஞாபகத்துக்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருந்தது.

பழைய ஞாபகங்களுக்குத் தனினை அடிமைப்படுத்திக் குழுறிக் கொண்டிருந்தாள் ராதாலட்சமி. தினசரி காரில் சென்று வர வசதி இருந்தும் வாசவுக்காகவே அவள் தினமும் பஸ்ஸில் சென்று வந்தாள். ஆனால் அவளைப் பற்றி பலரும் பலவிதமாகக் கர்வமற்றவள், பணமிருந்தும் எளிமையை விரும்புவள் என்று கூறிக் கொண்டனர். வாசவுக்காக

அவள் இத்தனை செய்யும் பொழுது வாசு தன் சொல்லை மீறி நடப்பானா? அதுவும் என் கண்முன்னேயே அவளோடு பேடையில் நடிப்பானா? என்றெல்லாம் என்ன மிட்டவாறே அன்று இரவு பூராக நித்திரையின்றித் தவித்தாள்.

ஒரே சம்பவத்தின் அடிப்படையில் பல்வேறு இடங்களின் பல்வேறுபட்ட மனப்போராட்டங்கள். உலக நியதியில் ஆண்டி முதல் அரசன் வரை அரசியல்வாதிகளிலிருந்து தெருப் பொறுக்கிகள் வரை இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன போலும். என்னத்தின் இனிமைகளில் விழிகளை முடிக் கொண்டாளாயினும் உள்ளத்தில் தோன்றிவிட்ட வடுவை அவளால் மறக்க முடியவில்லை.

மாடியின் கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்த வண்ணம் நின்றிருந்தாள் ராதாலட்சமி. அலை போன்று சுருண்ட கருங்கே சத்தினைக் கூட்டி தேன் கூடு போலக் கொண்டை போட்டிருந்தாள். அழியகாஷ்மீர் புடவை அவள்உடல் மென்மையை மேலும் மென்மை காட்டி மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது. காதளவோடிய நீள்விழிகளில் எதையோ எதிர் பார்த்துத் தவிக்கும் ஏக்கம் வென்முத்துப் பரல்களை மினுங்கும் பல்வரிசை. தென்னம் பாளை வெடித்துப் பிளந்தது போன்ற ரோஜா இதழ்களிடையே பளிச்சிட்டு மின்ன ஒருக்களித்துச் சாய்ந்துநின்றிருந்தாள். திடீரென அவள்விழிகளையாரோமூடவே “வாசு” என்று அவன் மீது சாய்ந்தாள். வானத்தில்பறப்பது போன்ற இனிமையான உணர்வு. கன்னிப் பருவம் என்னும் கட்டழகுத் தேரில் மாறுபட்டுணர்வின் தாக்கம் ஏற்பட்டதின் விளைவால் தோன்றிய மயக்கம் தேன் பிலிற்றும் நறுமலரென இவள் கன்னிஉள்ள மும் இன்பத் தேன் பிலிற்றியது.

‘ராதா! ஏய் ராதா!’

‘என்ன ‘இம்’ என்றும் ‘உம்’ என்றும் என்னைப் பாரேன் ராதா’ என்ற வாசவின் குரல் அவள் இதயத்தில் இன்பக்கத்தும் இசைத்தது.

வாசு! நீங்கள் என்னுடமை எனக்குரியவர். உங்களை எந்தப் பெண்ணும் தொட்டுப் பேசுவதை என்னுல் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. ''என்று அவள் மார்பில் சாய்ந்தவாறே தன் அழகு விரல்களினால் அவன் மார்பின் மீது கோலம் போட்டு விளையாடினார்.

“ராதா பெண் என்ற பிறம்பே ஆசையின் மறு உருவம் என்று சொல்வார்கள். நீயோ பேராசைக் காரியாக இருக்கின்றாயே”

“என்ன சொன்னீர்கள்? நான் பேராசைக் காரியா?”? “ஆமாம் நீ பேராசைக் காரிதான்” என்று அவன் அழுத் தந்திருத்தமாக கூறிய பொழுது அவனுடைய ஆனந்த மயக்கம் தெளிந்து ஆத்திரம் பீறிட விழித்துத் திருப்பினால். அங்கு வாசுதேவன் இல்லை. அவனுக்குப் பதில்அவன் தந்தை சோமசுந்தரம் நின்றிருந்தார்.

அத்தியாயம் (3)

எங்கே அதிக அன்பு வைத்திருக்கின்றோமோ அங்கே அறிவுக்கு உரிய இடத்தைக் கொடுக்க மறந்து விடுகின் ரோம். எதிலும் அளவோடும் நிதானத்துடனும் நடந்து கொண்டால் அறிவும் விழித்துக்கொண்டே இருக்கும். மக

விடம் அதிக அன்பு வைத்திருந்த சோமசுந்தரம் அவள் கிடந்த நிலையைப் பார்த்துப் பயந்துவிட்டார். அவளோ தந்தையை அவ்விடத்தில் எதிர்பார்க்காததினால் அதுவரை தான் கனவுகண்டிருக்கின்றோம் என்பதை எண்ணிப் பயந்த வளாய் தடுமாறினான்.

‘என்னம்மா உடம்புக்கு? கல்லூரியால் வந்தது முதல் படுக்கையிலேயே கிடக்கின்றுயே’ என்றார் சோமசுந்தரம்.

‘ஓன்றுமில்லை அப்பா. சும்மா தலைவனி. ஒரு சிறு தூக்கம் போட்டேன்... இப்போ எல்லாம் சரியப்பா’ என்று சமாளித்துக் கொண்டே எழுந்து தந்தையுடன் சென்றுள் ராதாலட்சமி.

பருவக்கோளாறு என்று பரவலாகச் சொல்லப்பட்டாலும், அன்பும் ஆதரவும் காட்டும் பெற்றேரிடம் உண்மையை மறைத்து நடக்கும் அளவுக்கு பருவத்தின்யெல்லை இளம் உள்ளங்களை ஆட்டிப்படைக்கின்றதே என்று எண்ணியவளாக சாப்பிடுவதுக்காரர்ந்தாள் ராதாலட்சமி.

‘லட்ச! சாப்பிட மனமில்லாட்டி பாலாவது குடியேன்.’ என்றார் அக்கா கவிதா.

அக்சா தங்கைகளிடம் ஒற்றுமையிருந்தாலும், சில விடயங்களில் அக்கா சண்டிப்புடன் நடந்து கொள்வாள் ஆனாலும் அவளைச் செல்லமாகவும், அதேசமயம் நாகரீக மாகவும் ‘லட்ச’ என்று வாஞ்சையுடன் அழைப்பாள் கவி தாலட்சமி.

முத்த பெண்களைப் பெரும் இடங்களில் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார் சோமசுந்தரம். அதுபோல் இளைய மகளையுல் நல்ல இடத்தில் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. ஆனால் அவள் மனம் தடம் புரண்டு ஓடி விட்டதே! எவ்வளவுக்குக் கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தாலோ அவ்வளவுக்கு அவள் மனதில் குடிகொண்ட நினைவும் தீவிர மடைந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்தஸ்து, கெளர வம் என்ற சிலஅர்த்த மற்ற அகம்பாவத்தினால் தன் மனதில் தோன்றியவற்றை வெளிக்காட்டாது உள்ளடக்கிக் கொண்டாள்:

யாழ் நகரிலிருந்து மேற்கேசெல்லும் பஸ் வண்டியில் பட்டதாரி மாணவர்களின் கோஷ்டியும் கலந்து சென்றது. இருமருங்கும் பச்சைப்பகேஸ் என்ற வயல்வெளியின் நடுவே மலைப்பாம்பு போன்று நீண்டு தெரிந்ததார்ரோட்டிள் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த பஸ்ஸில் இரு உள்ளங்களின் மனோவேகமும் அதைவிட வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கல்லூரிக்குச் சமீபமாகவுள்ள சந்தியில் பஸ் நின்றதும் மாணவ மாணவியர் இறங்கினர்' அனேகமாக கல்லூரி வளவிலுள்ள இருபாதைகளாலும் மாணவர்கள் செல்வது வழக்கமாயினும்; பஸ்ஸில்வரும் மாணவிகள் ஒருபாதையாலும் மாணவர்கள் மறுபாதையாலும் செல்வார்கள். அன்றும் வழக்கம்போலவாசு தேவன் தான்செல்லும் பாதையில் நடக்கஆரம்பித்தபொழுது, 'மிஸ்டர் வாசு' என்று அழைத்தாள் ராதாலட்சுமி. அவள் குரல் கேட்டதும் திரும்பிப் பாாத்தான் வாசுதேவன்.

'நானும் உங்களோடு வருகின்றேன். ஆட்சேபனையில்லையே!' என்றால் ராதாலட்சுமி.

'நதிங் மிஸ்' என்று கூறுச் சிரித்தான்.

அவனுகவே ஏதாவது ஆரம்பிப்பான் என்று எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவன் தனனைவிட மிக அழுத்தமான நெஞ்சடையவுன் என்பதை உணர்ந்துகொண்டதும், 'என்னுடைய கடிதம் பார்த்தீர்களா?' என்று அவளாகவே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

'ஓ! பார்த்தேனே' என்றவன் சில நிமிட மௌனத்தின் பின்பு, 'உங்களை ஒன்று கேட்டால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்களே?' என்று கேட்டான்.

'கோபமா? எதற்கு? எதுவானாலும் கேளுங்கள்.'

'எந்தப் பெண்களோடும் சேர்ந்து நடிப்பதை நான் விரும்பவில்லை என்று எழுதியிருந்தீர்களே. என் நடிப்பு அவளவு விரசமாக இருக்குமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?'

‘நோ... நோ... நீங்கள் தவருக நினைத்துவிட்ஹர்கள் மிஸ்டர் வாசு.’

‘நான் சம்மா முஸ்பாததிக்குக் கூறினேன். ஒப்புக் கொண்டு விட்ட விடயத்தில் இனி மறுப்புக் கூறமுடியாது மிஸ். வாழ்க்கையில் சில சந்தர்ப்பங்கள் இப்படி அமைந்து விடுகின்றன. அதை விலக்கவும் முடிவதில்லை. இருந்தாலும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ இதில் ஒப்புதல் அளித்துவிட்டேன் இதனால் எனக்கு நல்ல பெயரோ கெட்ட பெயரோ ஏற்படுவது பற்றி நான் அக்கறைப்படவில்லை. ஒரு கடமை யைச் செய்யும் நினைவுடன் தான் ஈடுபடுகின்றேன்’ என்றான்.

விரிவார்கவும் விளக்கமாகவும் தன் கருத்தினைக் கூறி முடித்தான் வாசுதேவன். அவன் பேச்சுக்கு மறுவார்த்தையோ எதிர்க் கேள்வியோ கேட்கும் துணிவற்றவளாய் மௌனமாக அவன் அருகே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள் ராதாலட்சமி.

‘மிஸ் ராதா! உங்கள் மனதில் ஏதாவது இருந்தால் கூறுங்கள். எதையும் மறைத்துப் பேசி எனக்குப் பழக்க மில்லை.’

‘நான் அவசரப்பட்டு விட்டேன் மிஸ்டர் வாசு. என்னை மன்னித்து விடுங்கன்.’

‘இதில் மன்னிக்க என்ன இருக்கு? என் நன்மையை எண்ணியே நீங்கள் கூறினீர்கள். அதில் எனக்கு வருத்தமே கிடையாது’ என்று சிரித்தான்.

‘மிஸ்டர் வாசு! உங்களைப் புரிந்து கொள்ளவே முடிய வில்லை. ஒரு சமயம் பெரிய சிந்தாந்தவாதி போலப் பேச கின்றீர்கள்... இன்னெரு சமயம் ஓன்றுமே தெரியாதவன் போல ஏதோவெல்லாம் கூறுகின்றீர்கள்.’

‘அடடே! இதையெல்லாம் கவனித்து வைத்திருக்கின்றீர்களே. இடத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி நாமும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். மேதாவிகள் மத்தியில் நமது மேதா வித்தனத்தைக் காட்டாதுவிட்டால் எம்மை அவர்கள் முட-

டாள்களாக்கிவிடுவார்கள். சாதாரண மனிதர்கள் மத்தியில் அவர்களுடன் ஒத்துப்போகாமல்மேலதிகமாக எனது மேதா வித்தனத்தைக் காட்டினாலும் நாங்கள் முட்டாள்கள்தான். இல்லையா மிஸ் ராதா?’

‘உண்மைதான். இதை எல்லோரும் உணர்ந்து நடந்தால் பிரச்சினையே கிடையாதே.

‘நீங்கள் உணர்ந்து கொண்மூர்கள்லவா அதுபோதும் எனக்கு’ என்று கூறிச் சிரித்தான் வாசுதேவன். அவனுக்கு அவன் அப்படிக் கூறியது பெருமையாக இருந்தது.

‘எங்கே ‘ஸிபிரரிக்கா’ போகின்றீர்கள்?’

‘ஆமாம். வேறு எங்கே போவது?’

‘ஏன் இப்படி நின்று கதைப்போமே.’

‘கதைப்பதில் தவறில்லை. ஆனால், பார்ப்பவர்கள் மத்தியில் தவறான அபிப்பிராயத்தை நாம் தோற்றுவிக்கக் கூடாதல்லவா?’

‘இப்ப மட்டும் என்னவாம்? பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் என்னைக் கேவி பண்ணுரூங்கள்.’

‘ஏன்?’

‘பெண்களின் குணம் தெரியாதா உங்களுக்கு? ஒருத்தரை ஒருத்தருக்கு வைத்து சம்மா’ என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

வாச அந்த முகத்தினை ஊடுருவி நோக்கினான். அதில் கள்ளமில்லை, கட்டமில்லை. தெளிந்த வானத்தில் பூரண சந்திரன் மிதப்பது போன்ற குளிர்மையான சிரிப்பு. தான் ஏதோ சொல்லக் கூடாத இரகசியத்தினைக் கூறிவிட்டது போன்று கலகலவெனச் சிரித்தாள். அவனுடைய அந்தச் சிரிப்பில் தானும் கலந்து கொண்டு சிரித்தான் வாசதேவன்.

‘ஏன் மிஸ் ராதா இப்படி நீங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கதைப்பதினால் மனஸ்தாபம் ஏற்படுவதில்லையா?’

‘இதில் என்ன மனஸ்தாபம். விளையாட்டுக்காகத் தானே!’

‘வாழ்க்கையோடு விளையாட நாம் நினைத்தால் எம் மோடு வாழ்க்கை சில சமயம் விளையாடிவிடும்.’

‘அப்படி சீரியஸாக நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?’

‘விளையாட்டே வினையாவதுண்டு. அந்த வினையைச் செய்வது மதி. அந்த மதி செய்வதற்குத் தண்டனையளிப்பதுதான் விதி.’

‘என்னவோ உங்கள் தத்துவம் எனக்குப் புரியவில்லை.’

‘புரிந்துகொள்ளாதளவில் எதுவும் நல்லதுதான்.’

‘சீ என்னப்பா, நீங்கள் எதற்கும் இடக்காகப் பேசுகின்றீர்கள்!’

‘சரி நான் பேசாமலே விட்டுவிடுகின்றேன்’ என்று கூறி அவன் சிரித்த பொழுது அவனும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

இப்படியே நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. தினமும், பஸ்ஸில் போய் வரும் பொழுது இருவரும் சேர்ந்து பழகுவது பலரது கண்களையும் உறுத்த ஆரம்பித்தது. கல்லூரியில் அவர்களைப் பற்றி ஒரு கதையே உருவாகிவிட்டது. முதலில் பெண்கள் பகுதியில் உருவாகி ஆண்களுக்கிடையிலும் பரவிவிட்டது. ஆனால் வாசதேவனுக்கு இக்கதைஎட்ட வில்லை. அவன் வழிமைபோல அவனுடன் பொழுதைக் கழித்தான்.

தினசரி வீட்டுக்குத் தாமதித்து வரும் மகனை அன்று, ‘என்டா வாச தினமும் தாமதித்துத்தான் வகுப்பு முடிகின்றதா!’ என்று கேட்டாள் பாக்கியலட்சமி.

‘என் அம்மா ஒரு நாளும் இல்லாமல் இன்று இப்படிக் கேட்கின்றீர்கள்?’ என்று வாச கேட்டான்.

‘தினமும் நான்கு மணிக்கு முன்னர் வந்த நீ இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வாரமாக பொழுது மறைந்தபின் வருகின்றோய். நீயாகச் சொல்வாய் என்று பார்த்தேன். நீ சொல்லவில்லை. கேட்டேன் அவ்வளவுதான்.’

‘அம்மா கல்லூரியில் ஒரு நாடகம் போடுகின்றார்கள். நானும் அதில் நடிக்கின்றேன். அதற்காக ஒத்திகை பார்க்கணும் அதுதான் போதுமா?’

‘வாச பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகளென்றால் பெற்றேர் எதுவும் கேட்கமாட்டார்கள். நான் ஏழை. நீ எனக்கு ஒரே ஒரு மகன் என்னவோ ஏதோவென்று பெற்ற மனம் சங்கடப்படுகின்றது. அதனால்தான்டாகேட்டேன். வித்தியா சமாக இல்லையடா!’

‘அம்மா! நான் சிறுபிள்ளையல்ல. எமது குடும்ப நிலை தெரியாமல் விளையாடுவேனு? எனக்குச் சகல வசதிகளும் தந்து நீயே நடிக்க வேண்டும் என்று பதிவாளர் வந்து கேட்ட பொழுது மறுக்க முடியவில்லை. என்னை மன்னித்து விடுங்களம்மா.’ என்று கூறிய பொழுது அவன் விழிகளில் நீர் மல்கி நின்றது.

‘என் பிள்ளையின் குணம் எனக்குத் தெரியாதா? நீ என்டா கலங்குகின்றாய்? முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வாடா தேனீர் போடுகிறேன்.’ என்று கூறிவிட்டு அடுப்பங்கரைக் குச் சென்றாள் பாக்கியலட்சமி.

அவள் உள்ளத்தில் மகனைப் பற்றிய நினைவுகளேமிதந்து வந்தன. அவளை ஒத்தபிள்ளைகள் பெற்றேருக்கு அடங்கா மல் நடப்பதும், அது இது என்று வீட்டினரை ஏமாற்றி விட்டு அலைவதும் அவள் நன்கறிந்த ஒன்று. தன் பிள்ளை அப்படி இல்லை என்ற நம்பிக்கை அவள் உள்ளத்தில் இருந்தாலும் உலகம் போகின்ற போக்கில் தன்பிள்ளையும் எப்படி மாறிவிடுவானே என்ற புயம் அவளை இடைக்கிடையே வாட்டியது. அதனால்தான் அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி அங்கே நடைபெற்றுவிட்டது. அவள் சிந்தனையைக் கலைக்கவென்று வந்தவன் போல், ‘அம்மா தேனீர் போட்டாச்சா?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தான் வாசதேவன்.

‘போட்டாச்சப்பா. அது சரி வாச என்ன நாடகம் போடுறியள்?’ என்று தேனீர்க் கோப்பையை அவளிடம் நீட்டிக் கொண்டே கேட்டாள் பாக்கியலட்சமி.

‘அது சரித்திர நாடகம் அம்மா. நரசிம்மவர்மன் என்ற ஓர் மன்னனின் வரலாற்றில் ஒரு பகுதி’

‘எனக்கென்னடா தெரியும் வாசு? சும்மாதான் கேட்டேன்.’ என்று கூறி விட்டுத் தனது அலுவல்களில் ஈடுபட்டாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஆற்றை மணியளவில் வீணையின் ஒலி மாடி பூராவும் இன்பகீதம் இசைத் துக்கொண்டிருந்தது. தன்னை மறந்த நிலையில் விரல்களைத் தந்தியில் ஓடவிட்டு புதிய புதிய கற்பனைகள் அனுயசமாக மீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் ராதாலட்சுமி. பூசை அறையிலிருந்த சோமசுந்தரம் தன்னை மறந்தவராய் கண் மூடிக் கொண்டிருந்தார். வீணையின் ஒலி நின்று விட்டதாயினும் அவளிசைத்த ‘சகானை’ ராகம் அவர் செவிகளிலே ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தது. பூசை அறையை விட்டு வெளியே வந்தவர் நடுக்கூடத்தில் வீணையும் கையுமாக சரஸ்வதிதேவி போன்று வீற்றிருக்கும் மகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதுவரை ஏதோ கற்பனையில் தீளாத்திருந்த ராதாலட்சுமி தந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, ‘என்னப்பா எதுவுமே பேசாம் விருக்கின்றீர்கள்.’ என்றார்.

‘இந்த வீட்டில் நீ வீணையை மீட்டும் பொழுதுதான் எனக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது. இன்று அதிகாலையிலேயே இப்படி ஓர் இனிய இசை இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை.’ என்றார்.

‘அதுவா? வந்தப்பா இன்று...’ என்று அவள் முடிக்கு முன்பு அவள் பெயரைக் கூறிப் பலர் கூப்பிடும் சப்தம் கேட்டது. தகப்பனும் மகளுமாக வெளியே ஓடினர்.

அத்தியாயம் (4)

ஓவ்வொரு மனித உள்ளமும் தமிழ்முள்ள திறமை யைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டவே பெரும்பாலும் விரும்புகின்றது. காலம் சிலருக்குச் சாதகமாகவும் சிலருக்குப் பாதகமாகவும் முடிந்துவிடுகின்றது. கால ஒட்டத்தில் கிடைத்த வெற்றியைச் சிலர் தமது சுயமுயற்சி என்றும், தம்மால் ஆகாதது ஒன்றுமே இருக்க முடியாது என்றும் வீம்பு பேசுவதுமுண்டு. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பழியைக் காலத்தின் மீது திருப்பிவிட்டு மனத்திருப்திஅடைகின்றனர். ஜீவராசிகளைக் கருவிகளாக வைத்து அவற்றை ஆட்டிப் படைக்கும் சூத்திரதாரி ஒருவனைப் பலர் மறந்துவிடுகின்றனர், அதேநிலையில் தான் ராதாலட்சமியும் இருந்தாள்.

அந்தஸ்து, அறிவு, திறமை யாவும் அவளிடம் இருந்தது போல அகம்பாவமும் குடிகொண்டிருந்தது. வீணையை மீட்டுவதில் அவளுக்கிருந்த திறமையைக் கல்லூரி மேடையில் பலரறியக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஓர் அகம்பாவம் அவளிடம் தொற்றிக்கொண்டது. அதைச் செயலாக்க பொருளியல் விரிவுரையாளர் திருமதி பத்மாசனியை வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தாள். அவள் ராதாலட்சமியின் இரண்டாவது அக்காள் சீதாலட்சமியுடன் பல்கலைக்கழகத்தில்படித்தவள். அவள் தன் சினேகிதிகளுடன் ராதாலட்சமியின் வீட்டுக்கு

வந்திருந்தாள். அவர்களுடைய குரல் கேட்டு வெளியே வந்த தந்தையும், மகனும் அவர்களை வரவேற்றுக் கூடத் திற்கு அழைத்து வந்தனர்.

‘அப்பா! இவர்களை உங்களுக்குத் தெரியுமா?’ என்று பத்மாசனியைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டாள் ராதாலட்சமி.

‘தெரியுமாவா? நம்ம சீதாவுடன் பல தடவைகள் இங்கு வந்த போது பார்த்திருக்கின்றேனே’ என்று சோமசுந்தரம் கூறிவிட்டு, ‘என்ன பத்மா குழந்தைகள் ஏதாவது உண்டா?’ என்று அவளைக் கேட்டார்.

‘இல்லை. இனிமேல்தான்’ என்று அவனும் பலநாட்கள் பழக்கப்பட்டவள் போன்று கறிவைத்தாள்.

‘என் ராதா வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாயா?’ என்று ராதா பக்கமாகப் பார்வையைத் திருப்பினால் பத்மாசனி.

சந்தர்ப்பத்தினை உண்டாக்குவதற்குரிய காலம் ராதா லட்சமிக்குச் சாதகமாகவே அமைந்திருந்தது. அதை அவள் பெருந்தன்மையுடனேயே பயன்படுத்திக் கொள்ளவே முயன்றார்.

‘என் ரீச்சர் உங்களுக்கு வீணை மீட்ட வருமா? என்றால் ராதாலட்சமி.

‘அக்கா சொல்லவில்லையா? ஏதோ சில நாட்கள் அப்புறம் முடியாது போய்விட்டது. நன்கு கச்சேரி செய்யக் கூடிய திறமை உனக்கு இருக்குமே ராதா?’

‘�தோ ஓரளவுக்கு வாசிப்பேன்.’

‘பரவாயில்லை. கொஞ்சம் மீட்டேன் ராதா.’

ராதாலட்சமி வீணையை மீட்ட ஆரம்பித்தாள். அவளது விரல்கள் தந்தியில் தவழ்ந்தன. சுநாதவினோதினி ராகம் கூடியிருந்தவர்களை ஈர்ந்திமுத்தது. வாசுதேவாச் சாரியின் ‘தேவாதி தேவா ஸ்ரீவாசுதேவா’ கீர்த்தனை சுநாத வினோதினியில் கலந்து சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தது போல அவர்களைக் கிறங்க அடித்துவிட்டது.

‘ராதா! அருமையாக, மிகவுள்ளிதமாக மீட்டுகின்றும், இந்த இசையை வீட்டில் நாலு பேர் மத்தியில் நீ வாசித்துப் பிரயோசனமில்லை. உங்கப்பா அனுமதித்தால் கல் லூரி நாடகத்தன்று ஒரு மணி நேரம் உனது கச்சேரிக்கும்ஒழுங்கு செய்யலாம்.’ என்றால் திருமதி பத்மாசனி.

ராதாலட்சமி தந்தையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவரும் சாதாரண மனிதர்களில் ஒருவர் தானே, தன் மகனுக்கு அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதை ஏன் விலக்க வேண்டும். பணத்துக்காக அவர் வித்தை கற்பிக்கவில்லையாயினும் புகழை விரும்பாதவரா?

‘உங்கனுக்கு விருப்பமென்றால் தடையேதுமில்லை. ஏன் லட்சமி உங்கு விருப்பமா?’ என்றார்.

‘நல்லவிடயத்தில் எனக்கு விருப்பமில்லையாப்பா? தவிர எங்கள் கல்லூரியில் வாசிப்பதற்கு எந்தப் பெரிய வித்துவானும் பணமில்லாமல் ஒடி வருவார்களே’ என்றவன் பத்மாசனியின் பக்கம் திரும்பி, ‘உங்கள்விருப்பம் போலக் செய்யுங்கள் ரீச்சர்’ என்றார்.

‘ராதா! மிஸ்டர் பத்மநாதனுக்குக் கர்நாடக சங்கிதம் என்றாலே உயிர், நீ பாரேன் அவர் கேள்விப்பட்டதும் நேரே ஒடி வருவார்.’ என்று உற்சாகமுட்டினார்.

ராதாலட்சமியின் உள்ளத்தில் உற்சாகம் கரைபுரண்டு ஓடியது. அவள் உள்ளத்திலுள்ளே கரைபுரானும் ஆனத்த வெள்ளத்தில் வாசுதேவனுடைய சிரித்த முகம்! ‘நீயும் ஏதோ ஒரு வகையில் இந்தக் கடமையில் ஈடுபடுகின்றுயே ராதா’ என்று அவன் கூறுவது போன்ற இனிய கற்பனை அவள் அந்த இனிய நினைவுகளிலேயே மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்பு கல்லூரியில் விளம்பரப் பலகையில் அந்தச் செய்தியைத் தாங்கிய விளம்பரம் வெளி யிடப்பட்டிருந்தது. நாடக ஒத்திகையில் முழுமூரமாக ஈடுபட்டிருந்ததினால் வாசு அதனைப் பார்க்கவில்லை, ஆனால் ஒத்

திகை முடிந்து மாலை ஆறுமணியளவில் வீட்டிற்குப் புறப் பட்ட வேளை, 'மிஸ்டர் லாசு! வண்மினிற் பிளீஸ்' என்று சுகுணதேவி அவனிடம் வந்தபன்.

'ஜேஸ் என்ன அர்ஜூன்ட்டா' என்றான்.

நோ...நோ உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ நான் அறியேன் நோட்டீஸ் போட் பார்த்தீர்களா..?

இல்லை.'

மிஸ் ராதாலட்சுமி நாடகத்திலன்று வீணக்கச்சேரி செய்கிறானாம்.'

'ராதாலட்சுமி?' அட எனக்குச் சொல்லவில்லையே.'

'என் உங்களைக் கேட்டுத்தான் செய்யனுமா?.

அப்படியில்லை. ஆனால் ராதா எதுவானாலும் எனக்குச் சொல்வார்களே ஆனால் இந்த விடயத்தை ஏனே மறைத் துவிட்டான்.

'அது மிலிஸ் பத்மாசனியின் ஏற்பாடு' என்று தனக்குத் தெரிந்த விடயங்களைக் கூறினான்.

அப்படியா? நல்லது தானே புறப்பட்டான் வாசதே வன்.

அவன் மனநிலையை ஆராயும் பொருட்டே அப்படி ஒரு முறைப்பாட்டை அவள் ஆரம்பித்தாளானாலும் வாச விடமிருந்து எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் மனதில் எத்தனையை உணர்ச்சிகள் தேங்கி நிற்கின்றனவென்று அவளால் உரணவோ. அறியவோ முடியவில்லை அவன் ராதாவை விரும்புகின்றான்? இல்லையா? என்பதைக்கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கடைசி வரையில் இப்படியே ஏமாற்றமடைய வேண்டியதுதானு? சுகுண எதற்குமே என்றும் கவலை கொள்ளாதவள் ஆனால் வாசவின் நினைவு அவளைத் தினசரி கவலைக்கடவில் தள்ளிக்கெபண்டிருந்தது.

மனிதர் களாகப் பிறந்து வாழ்வதோ சொற்பகாலம் அதிலும் மரணம் ஜீவராசிகளின் அழையா விருந்தாளி அதற்கிடையில் கவலைக்கும் துன்பத்துப்பகும் ஆட்பட்டு

என் மனிதன் மடியவேண்டும்? இருக்கும்வரை இயன்றளவு இன்பத்தின் இசைவுடன் வாழவேண்டும் என்று நினைப்பவள் சுகுனை.

பெரும்பாலான மனிதர்கள் இப்படித்தான் நினைக்கின்றார்கள். வாழ்கின்றார்கள். அதற்கிடையில் துன்பப்படியல் இடையிடையே வீச ஆரம்பித்து. அர்த்தமற்ற கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்து விட்டுப் புதுமைப் பெண்ணைக் வாழவே அவள் விரும்பினாள். அவள் நினைத்தவைகளை அடைந்தவள். சாதனைகள் புரிந்தவள். ஆனால் வாசு விடம் அவள் வித்தை பலிக்க வில்லையே! அதுதான் அவள் துன்பத்திற்கே காரணமாகி விட்டது.

நாடக ஒத்திகை நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவனுடைய கம்பீரமான உருவத்தினைப் பார்த்து அவள் உள்ளம் தன்வசமிழந்து தவிக்கும். ஏற்றுள்ள பாத்திரத்தின் குணச்சித்திரமாகவே மாறிவிடும் அவன் நிச்சயம் பலரது பாராட்டுக்குரியவனுகி விடுவான் என்று நம்பி னாள் சுகுனை.

ஒரு மனிதனுடைய வெளித்தோற்றத்தினைக் கொண்டு அவன் நல்லவனு கெட்டவன என்று கணித்துவிட முடியாது. உள்ளே தேனினுழியினிய சுளைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்ற பலாப்பமுத்தின் வெளிப்புறம் மூளை மூள் ளாகக் காட்சியளிப்பது போன்று வாசுவும் வெளித்தோற்றத்துக்குக் கண்டிப்பு நிறைந்தவனுகவும், முரட்டுத் தன்மையுள்ளவனுகவும் காட்சியளிக்கின்றான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் சுகுனை.

நரசிம்ம பல்லவனுயே வீரக்களை பொருந்த அவள் பேசும் வசனங்களையும், பொங்கும் இன்பக் காதல் என்றால் கணிந்துகுழைந்து உருகும் அவன் இயல்பையும் எண்ணி எண்ணிக் களிப்படைந்தாள். ஒரு நாள் ஒரு பொழுதாகி லும் அவனுடைய அன்பு அரவணப்பில் முகம் புதைத்து இன்புற வேண்டும் என்ற முடிவோடு விடுதிக்குத் திரும்பி னாள்.

கல்லூரி நாடக தினத்தன்று வீணைக்கச்சேரிக்கு நிட்சயம் செய்யப்பட்ட மின்பு தினமும் வீட்டு முன் ஹோவில் வீணையும் கையுமாகவே இருப்பாள் ராதாலட்சுமி, வீணையென்றால் அவனுக்கு ஒரே பைத்தியம் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கும் டியாய் ஒரேயடியாக வீணை மீட்டவில் ஈடுபட்டிருந்தாள். புதிய சினிமாப்பாடல் ஒன்றுக்கு 'ஸ்வரம்' அமைத்து வீணையில் மீட்ட முனைந்த சமயம் வாசவின் உருவம் அவன் இதய அரங்கில் இன்ப மயக்கத்தை உண்டாக்கி விடவே முதலில் இருவர்க்கிடையிலும் நடைபெற்ற உரையாடலும்; அவன் கதைக்கும் பொழுது இருந்த உற்சாகமும் மகிழ்வும் அவன் நினைவில் மிதந்தன.

'ஏன் மிஸ் ராதா! எனக்கு நீங்கள் வீணை வாசிப்பீர்கள் என்று தெரியாதே' என்றான் வாச.

'தெரிந்திருந்தால் என்ன செய்வீர்களாம்?'

'நாடகத்தில் ஒரு காட்சியில் உங்களையும் இடம்பெற செய்திருப்பேன். இல்லையெனில் குந்தவையின் பாகத்தை உங்களுக்குத் தரும்படி கேட்டிருப்பேன்'.

'அப்படி எதுவும் வேண்டாம். இதுவே போதும். அப்புறம் சுகுண கோவிப்பாளே' என்றான்.

அவன் அப்படிக் கூறியது வாசதேவனின் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டது அவன் சிரித்த முகத்தில் உணர்வுகள் மாற்றமடைந்து எதுவும் பேசாமல் நின்றான்.

'ஏன் வாச ஓ . ஐ ஆம் சொறி. மிஸ்டர் வாச! என்னுடன் கோபமா? என்றான்.

'பரவாயில்லை. என்னை நீங்கள் வாச என்றே அழைக்கலாம். ஆனால் தேவையில்லாத வார்த்தைகளைக் கூருதிருந்தால் போதும் நேற்றும் ஏதோ கதையில் சுகுண கோபிக்க மாட்டாளா என்றீர்கள். அதே வசனத்தினை நான் கேட்க விரும்பவில்லை. மிஸ் ராதா'.

'ஏன் என்னையும் நீங்கள் ராதா என்று அழைக்கலாம் இல்லையா?'

'அழைப்பதில் தவறில்லை ராதா ஆனால் ... அவன் முசுத்தினைப் பார்க்கவே அஞ்சினால் ராதாலட்சுமி.

‘வாச நான் தெரியாமல் கூறிவிட்டேன். மறந்துமகூட இனிமேல் இப்படிக் கூறுமாட்டேன். மன்னித்து விடுங்கள்’.

‘மன்னிப்பது சலபம் ராதா, நீங்கள் ஏன் இப்படிக் கூறினீர்கள் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை’

‘வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன் வாச. இன்னும் என்னுடன் கோபமா?’

‘நான் கோபிப்பதாயின் உங்களோடு கதைக்கவே மாட்டேன். நான் ய ருடனும் கோபி க்கமாட்டேன். ஆனால் கோபித்தால் என் சிவியத்தில் அவர்கள் முகத்தில் கூட விழிக்கமாட்டேன் இதுதான் என்குணம்.

ஜ லைக் இற் வெறிமச் வாச! நீங்கள் எனக்கு ஆரம் பத்தில் உதவிசெய்தீர்கள் என்பதற்காக உங்களோடு பழு கிணேன் என்று எண்ணேதீர்கள் இங்கு படிக்கும் பலரிடம் இல்லாத பலகுணங்கள் உங்களிடம் இருப்பத்தால் உங்களோடு பழகின்றேன். பழகுகின்றேன். என்னையும் உங்களையும் சேர்த்து எத்தனையோ கதைகளை என பிரண்டல் எல்லாம் கதைப்பார்கள் நான் கோபிப்பதில்லை., என்று அவள் கூறிய சமயம் பஸ்வன்டியும் வந்து சேர்ந்தது.

அவனுடைய நினைவுத்திரை விலகிய சமயம் எதிரே ஆத்திரம் பொங்க ரமேஷ் நின்றிருப்பதை உணர்ந்தாள் ராதாலட்சுமி.

அத்தியாயம் (5)

மாளிகை போன்ற அந்த மாடிவீட்டில் ஒரு பக்கம் புனிதமாகவும், பழமையின் சின்னங்களான கடவுள் வழி பாடும், கர்நாடக இசையுமாய் இருந்த போதும் சோமசன் தரத்தின் பொருளாதார அந்நஸ்து மக்களின் கல்யாண உருவில் மேல்நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களையும் அந்த வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருந்து.

ராதாலட்சமி எதிரே ஆத்திரம் பொங்க நின்றிருந்த ராமேஷ் மேல்நாட்டில் படித்தவன். படித்தவர்கள் எல்லோரும் அந்நாட்டின் பண்பாட்டில் ஊறியவர்களால்ல, சாக்கடையில் விழுந்த சந்தனக்கட்டைபோல் சிலர் தமது பண்பாட்டின் தனித்துவத்தினை இழந்ததில்லை, ஆனால்சில் அரைதறைகள் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று தாம்மேல்நாட்டினர் என்ற நினைப்புடன் நடந்து கொள்வது போலவே ராமேஷ் நடந்து கொள்ளுவான்.

கவிதாவின் கணவனுன் ராமேஷ் ஊர் ஊராகச் சுற்றித்திரிவான். ஒருபெரிய கம்பனியில் அவனுக்குப் பங்குண்டு. கல்யாணமான பின் கவிதாவின் சீதானப்பனத்துடன் ஒரு பிரபலமான கம்பனியில் பங்காள்ளுவான். வீட்டில் மாமனு

ரின் பொறுப்பில் சீவியம். அடிக்கடி 'பார்ட்டி' அது இது என்று மேல்நாடு சென்று வந்ததால் மேதவித்தனம் உள் எவர்களுடன் அலைவது. சிலசமயம் கவிதாவும் உடன்செல் வதுண்டு. அன்றும் அப்படி ஒருபார்ட்டிக்குக் சென்று விட்டு திரும்பியிருந்தான் ராமேஷ். “நான் வந்தது தெரிய வில்லையா?” என்று உறுமினான்.

அவனது நிலைமையை ஊகித்துக் கொண்டாள் ராதா லட்சமி. எப்படியும் அவனைக்கடத்தி அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தவளாக, “நான் லட்சமி கவிதா மேலேயிருக்கின்றான்” என்றார்.

‘கவித மேலேயா? ஓ! ஐ ஆம் வெறி சொறி’ என்ற வாறு தள்ளாடியபடி மாடி ஏறினான். அதற்குள் கவிதாவே வந்துவிட்டாள்.

“அடடே வந்துவிட்டார்களா? நான் படுத்தாப் போல தூங்கிவிட்டன்” என்று அவனை உள்ளே அழைத்துக் சென்று “உங்களுக்கே இது நல்லாயிருக்கா? அவள் உங்களைப் பற்றிச்சரி என்னைப்பற்றிச்சரி என்ன நினைப்பாள்?” என்றார்.

‘என்ன நினைப்பாள்? அவஞ்கு ஒரு கணவன் வந்த பின்பு இப்படித்தான் என்று நினைப்பாள்.’

‘அத்தான்! அவள் அப்படிப்பட்டவள்ளல். குடிப்பவர் களையே வெறுப்பவள். அவர்களை மனிதர்களாகவே மதிக்க மாட்டாள்.’

‘அவள் என்னை மதிக்காமலிருக்கலாம். என்னைப்போல் ஒருவன் வந்தால்..... வந்தால் என்ன என்றும் குடிகார ஞகவே தேடிவைத்து விட்டால் அப்புறம் என்ன செய்வாள்?’

‘போதும் நிறுத்துங்கள் அவள் காதில் விழுந்தால் என்னையே.....’ என்றவள் மேலே பேசவில்லை. அங்கே என்ன நடந்ததோ?

அவர்களுடைய உரையாடல்கள் எல்லாம் அவனுக்குக் கேட்டன. அவளின் கவிதைக் கண்கள் கலங்கி நின்றன, முத்துக்களோ கண்கள் என்றுபாடிய கவிஞர் அந்த கவிதைக் கண்களைக் கண்டிருந்தால் முத்துச்சுரங்கமோ என்று வியந்திருப்பாள். அவள் இதயத்தில் எதிர்காலச் சிந்தனைகள்! ஏக்கங்கள்!!

கல்விகற்றேம் என்ற கர்வத்தினால் இப்படி மட்டரக மானவாழ்வு வாழும் மனிதர்களுக்கு மனைவி ஏன் மாடிமனை சுற்றும்தான் ஏன்? மேல்நாட்டு நாடோடிகளாய் வாழ வாழுமே?

ரமேஷாப்போன்ற ஒருத்தனேடு கவிதாவினால் எப்படிக் காலபவிட முடிகின்றது? அவன் சொன்னது போல் பழக்கத்தில் வந்துவிட்டதா? ரமேஷ் போன்று மேல்நாட்டில் படித்தவர்கள் மட்டுமா இப்படி நடந்துகொள்கின்றனர்? இங்குள்ளவர்கள்...

அத்த வரிசையில் வாசுவின் புன்னகை டூத்த முகம் அவன் மனவானில் தோன்றியது. அவன் அப்படிப்பட்டவாக இருக்கமுடியாது. கல்லூரிவாழ்விலே பொறுப்பற்றவர்களாக நடந்துகொள்ளும் இளம் சந்ததியினர் மத்தயில் அவன் ஓர் மனிததெய்வம் போல் நடமாடுகின்றன! அவனும் மனிதவர்க்கத்தில் ஒருவன்தானே! அவனுக்கு என்று ஒரு தனிஇதயமா? அல்லது வசதியீனத்தின் காரணமாக அப்படி நடந்துகொண்டு, வசதிகிடைத்தபின் மாறிவிடுவானு? கேள்விகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அவளைச் சுற்றி வலம்வந்தன. அவனுடைய மணடைக்குள் பல புழுக்கள் சேர்ந்து குடைவது போன்றுணர்வுதோன்றியது.

கல்லூரி மாணவர்கள் பலர் வசதியற்றவர்கள்தானே. சிலர் வசதியற்றதன்மையை மூடிமறைத்து தாழும் ஏதோ பெரிய இடத்துக் கணவான்களாகப் போலிக் கெளரவும் காட்டுவதும் அவன் அறிந்த ஒன்று, ஆனால் வாசு! அவன் அப்படியில்லை. உண்மைக்கு மதிப்பளிப்பவன். போலிக்கு

ஏமாறதவன். மனிதத்தன்மைக்கு மதிப்பளிக்கின்றனன் யன்றி அந்தஸ்ததுக்கல்ல என்பதை அவள்உணர்ந்தாளாரி னும், சிலருடைய வாழ்க்கை மாற்றம் அவளிடம் ஒரு சபல நினைவேயே தோற்றுவித்து விட்டது.

மறுநாட்கல்லூரியில் வாசவுடன் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றியும் கதைக்கும் பொழுது இடையில், ‘வாச, நீங்கள் டிறிங்ஸ் பாவிப்பதுண்டா?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஓ... பாவிப்பேனே’ என்று சர்வசாதாரணமாக அவள் கூறியபொழுது அவள் தலையில் இடியே விழுந்து விட்டது போன்ற உணர்வினால் தாக்கப்பட்டாள்.

‘ஏன் வாச நிச்சயமாகத்தான் கூறுகின்றீர்களா?’

‘ராதா! நான்மட்டுமல்ல நீங்கள் கூடத்தான் பாவிக் கின்றீர்கள்’ என்று சிரித்தான்.

‘அதில்லைவாச குடிவகை அதாவது பிரண்டிட.....

‘ஓ... அதுவா? ஏன் கேட்கின்றீர்கள்?’

‘கும்மாதான்.’

‘ராதா! நான் அப்படி ஒருநினைவைக் கூட மனதால் நினைத்ததில்லை. நினைக்கவும்மாட்டேன். பஞ்சமா பாதகங்களுக்கெல்லாம் குடிதான் மூலகர்த்தா என்று கூறுகின்றார்கள், சிலர் அதை நாகரீகமாகக் கூடக் கருதுகின்றார்கள். சிலர் சரீரசுகத்துக்கென்று குடிக்கின்றார்கள். அதுநாளைவில் மனிதர்களையே குடித்துவிடுகின்றது. நான் புகைபிடிப் படே இல்லை. அப்படி இருக்கையில் என்னிடம் இதுபற்றிக் கேட்டாரே. அதுதான் விளையாட்டுக்குக் குடிப்பேன் என்று கூறினேன்.

‘நான் நேற்று இதுபற்றி நினைத்தேன். அதனால்தான் கேட்டேன். என்அக்காவின் கணவன் தினமும் பிரண்டி, பியர் அதுஇது என்று குடித்துவிட்டு வருவார் அதுதான்...’

‘அதனால் என்ன? வசதியுள்ளவர்கள் உயர்ந்த குடி வகைகள் குடிக்கின்றனர். வசதியற்றவர்கள் சாதாரண வகையில் பாவிக்கின்றார்கள். கோமானும் குடிக்கின்றான். கோவண்ணடியும் குடிக்கின்றான். அதுஅவரவர் தரத்தைப் பொறுத்தது. இதனால் நாட்டுக்கு நன்மையோ தீமையோ ஆனால்வருமானம் மட்டும் உண்டு. ஊரில்குடியால் பலகுடிகள் கெட்டுத் தொலைந்து போகின்றன அதுபற்றிநாமேன் சவலைப்படுவான்.’

‘வாசு! நான் அதற்காகக் கூறவில்லை. உங்களிடம் எதையுமே நான் மறைக்கவில்லை. தன்னைப்போல ஓருவன் எனக்கும்...’ என்று கூறும்பொழுது அவள்தலை குனிந்தாள். மார்புடன் அனைத்திருந்த புத்தகத்தின் மீதுகண்ணீர்த்துவி கள் முத்துப்பரவுகளை விழுந்துசிந்தின.

‘ராதா! ராதா! இது என்ன குழந்தைத்தனமாக அழுகின்றீர் தாரமும் கருவும் தலைவிதிப்படி என்பார்கள். இது அவர் சொல்லி நடைபெறும் காரியமா? பெண்நல்லவளா னால் கணவன் கயவுண்ணலும் திருத்தி விடலாம். நீர்ஏன்... ராதா’ என்று அவன் கூறியபொழுது அவள் உள்ளத்துக்கவலைகள் நீங்கின. அவன் தன்னைமார்போடு அனைத்துஆறுதல் கூறியதுபோன்ற ஆனந்தமயக்கமடைந்தாள். விழிகள்வரனி யில் நென்ற மலர்களைனப் படபடக்கும் இமைகளை நிமிர்த்தி அவனை நோக்கிச் சிரித்தாள். பச்சைக் குழந்தைபோல் அழுவும் அழுதகண்ணீர் வற்றமுன் சிரிக்கவும் எப்படி அவளால் முடிகின்றது?

‘நல்ல ஆள்தான் போங்கள், நான் பயந்துவிட்டேன், என்றான்.

‘வாசு! ஒரு நிமிடத்தில் என் உள்ளத்தில் புதிய உணர்வைத் தோற்றுவித்துவிட்டார்கள். நீங்கள் தான் யிகப்பொல்லாதவர்.’

‘நா ஞா?’

‘நீங்கள்... நீங்கள்...’ என்றவன், எதுவும்கூறமுடியாது தினரினால்.

‘சொல்லேன் ராதா. ஏன் தயங்குகின்றாய்?

‘ஓன்றுமில்லை. காலம் முழுதும் இக்கல்லூரியிலேயே இருந்துவிட்டால் கவலையே இல்லை என்று சொல்லவந்தேன்.’

‘ராதா! ஏன்தான் உனக்கு இப்படி நினைக்கத் தோன்றுகின்றதோ? ஆனால் எனக்குச் சில இலட்சியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கல்லூரி வாழ்வை விரைவில் முடித்துக்கொள்ளத் துடிக்கின்றேன் ராதா. நீங்கள் விட்டிற்குச் செல்லப்பின்லை. பணத்தின் மேல்படுத்திருக்கலாம். ஆனால் நான் என்களைவ நனவாக்கவேண்டும்.’

‘ஏன் வாசு உங்களுக்குப் பணக்காரர் என்றால் பிடிக்காதோ?’

‘தவறு ராதா. உங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? பணத்துக்கு நான் மதிப்பளிக்கவில்லை. பணத்தை விடப் பண்பை நான் மதிக்கின்றேன். அந்தஸ்தைவிட அன்பை விரும்புகின்றேன். அது ஏழையிடமிருந்தாலும் பணக்காரரிடமிருந்தாலும் சரி.’’

‘நீங்கள் அரசியல் வாதியாக இருந்தால் உங்கள் பேச்சில் வாக்காளர்கள் மயங்கிவிடுவார்கள்.

‘அது இந்தக்காலத்தில் இந்நாட்டில் எடுப்பாது ராதா பணத்தைக் கொடுத்தே மனிதர்களை விலைக்கு வாங்கும் காலம்.’’

‘பணம் பத்தும் செய்யும் இல்லையா வாசு?’

‘ஆமாம்.’

‘அப்புறம் நீங்கள் ஏன் அதை வெறுக்கின்றீர்கள்?’ ராதா. நீங்கள் ஏன் அப்படி நினைக்கின்றீர்கள். வாழ்வுக் குப் பணம் தேவை தான். அதற்காகப் பணமே குறிக்கோ ளாக இருக்கக்கூடாது. அதாவது பேராசை, நீதி. நியாயம், உண்மை, நேர்மை இதற்கு மாருன வழியில் தேடும் பணம்.

‘புரிகின்றதே உங்கள் பேச்சு. என்னை மறை முசமாகத் தாக்குகின்றீர்கள்.’ என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

‘நீங்கள் என்னை மடக்க நினைக்கின்றீர்கள்.’

‘வாசு! எனக்கு உங்கள் கொள்கைகள் பிடித்துள்ளன ஆனால்...’

‘என்னை பிடிக்கவில்லை.’

‘ஐயையோ நான் அப்படி நினைத்தது கூடக் கிடையாதே. நீங்கள் ஏன் அப்படி நினைக்கின்றீர்கள் வாசு?

‘என் கொள்கைகளைப் பிடித்திருக்கின்றது என்று தானே கூறினீர்கள். அதனால்தான்.’

‘உங்களை யாருக்குத்தான் பிடிக்காதாம்.’

‘யாருக்குப் பிடித்துத்தான் என்னபலன்?’

‘ஏன் வாசு விரக்தியாகப் பேசுகின்றீர்கள்?’

‘விரக்தியில்லை ராதா எனக்கு இப்படியே தனி மனி தனுய் வாழ்ந்தால் மகிழ்ச்சியாய் வாழலாம் என்று தோன் ருகின்றது.’

‘சக்தியின்றிச் சிவம் இல்லை தெரியுமா?’

‘ஏன் விநாயகர் இல்லையா?’

‘உங்களோடு வாதிட முடியாதப்பா.’

‘சரியப்பா, பஸ்ஸாம் வருகுதப்பா.’ என்று சூறிச் சிரித்துக் கொண்டே பஸ்ஸிற்குக் கைகாட்டினான்.

கல்லூரி லூல் நிலையத்தை விட்டுவெளியே வந்தாள் சுகுனுதேவி. அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்த சிவராசன் ‘ஹலோ! உங்கள் கதாநாயகன் ராதாலட்சுமியுடன் போய்விட்டார்போவிருக்கு என்றான் கேவியாக. அவன் அவனுடைய வகுப்பு மாணவன். அவன் அப்படிக் கூறியது அவனுக்கு என்னவோ போவிருக்கவே, ஏன் சிவா அவன் களைப் பார்த்தால் உனக்கு வயிற்றை வலிக்குதா? என்றான்.

‘சும்மர் சொன்னேன். நீர் ஏன் கோபிக்கின்றீர்.

‘நீர் என்ன சும்மா சொல்லுறந்து. அது அவர்கள் விரும்பப். அதில் தலையிட உமக்கென்ன உரிமை.

‘நான் உமக்காகத்தான் சொன்னேன்.’

‘மிஸ்டர் சிவா! நீரும் அவள் பின்னே திரிந்து பார்த்தீர். அவன் வாசவைத்தான் விரும்புகின்றான். ஆனால் வாக அப்படிப்பட்ட அயோக்கியனுக்கத் தெரியவில்லை.

‘ஓ... வாசவுக்கு நீர் அடவு கேட்டா? வாசவின் வெண்டவாளம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவன்பசுத்தோல் போர்த்தப்படுவி, ஏழை என்பதினால் நசிந்துபழகுகின்றான்.

‘மிஸ்டர் சிவராசன்? நான் எப்படிப்பட்டவள் என்பது தெரியும்தானே. வாசவைப்பற்றிக் கதைக்கும் தகுதியே உமக்குக்கிடையாது. அப்படிக் கவைப்பதாயின் வேறு இடத்தில் கதையும். எனக்குச் சொல்லவேண்டாம்,’

‘அடே கண்ணகி வேடமா?’

‘சடப் ராஸ்கல்’ என்று கால்செருப்பை அவள் கழற்றியசமயம் பதிவாளர் இரத்தினவேல் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். இருவரும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

அத்தியாயம் (6)

வாழ்க்கையில் நாம் பெரும்பாலும் எதிர்பாராது ஒரு விடயம் எங்கே யாரை எப்பொழுது சந்திக்கப் போகி வரும் என்று முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்ளமுடியாமை தான். பதிவாளர் இரத்தினவேல் திட்டங்களை அங்கே வந்தது மட்டுமன்றி, ‘சடப்ராஸ்கல்’ என்று சகுணாவதி கூறியதையும் கேட்டிருந்தார். எனினும் திகைத்து நின்ற இருவரையும் பார்த்தும் பாராதவராகச் சென்று விட்டார்.

அன்று இரவு ஆண்கள் விடுதியில் சிவராசனைச் சந்தித்த பதிவாளர் ‘என்ன தம்பி! ‘சடப்ராஸ்கல்’ என்று மிஸ் சுகுணாதேவி சொல்லுமாவுக்கு என்ன தப்பு செய்தீர்’ என்றார்.

‘சார் வந்து நாடகவிடயமாய் கொஞ்சம் கேவிசெய் தேன் அது.....’ என்று தயங்கினான்.

‘நீங்கள் எதிலும் அளவுக்கு மீறி நடக்க முயற்சி செய்யக் கூடாது சிவராஜ். அடித்துத் திருத்துவதற்கு நீங்கள் இன்னும் சிறுபிள்ளைகள்ல. யூ ஆர் அண்டகிராட்சவேட் அண்டஸ்ரான்ட்.’

‘தேஸ் சார்.’

‘நாளைக்குப் பாட்டையில் சித்தியடைந்ததும் இன் னேர் கல்லூரியின் ஆசிரியனாகப் போகவேண்டியவர்கள். இதை மனதில் வைத்துக் கொண்டே பகிடி சேட்டைகளை யும் செய்யனும். நான் சொல்வதைக் கோபமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.’

‘இல்லைசார் இனிமேல் இப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டேன்.’

‘நல்லது’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அவருடைய பெருந்தன்மையான குணத்தினாலேயே பட்டதாரி மாணவர்களைக் குழந்தைகளைப் போலப் பய முறுத்திப் பணிய வைக்கின்றார். எந்தப் பொல்லாத மாணவனும் அவரைக்கண்டால் அடங்கி ஒடுங்கி விடுவதுண்டு. எவரையாவது கண்டிப்பாதாயின் தனிமையில் கண்டித்தும் பாராட்டுவ தென்றால் பலர் முன்னிலையில் பாராட்டியும் உயர்ந்தவராக விளங்கும் இரத்தினவேலிடம் அவனுக்குக் கோபமுண்டாகவில்லை யாயினும் சுகுணமீது ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. சமயம் பார்த்து அவளை மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று கறுவிக் கொண்டான் சிவராசன்.

கல்லூரியின் மேல்மாடி ஒன்றினைப் பெரும் மண்டபமாக விட்டிருந்தனர். அம் மண்டபத்துக்குக் ஹாட்லி ஹோல்’ என்று அதைக் கட்டுவித்த அமெரிக்கரின் பெயரேயே சூட்டியிருந்தனர். நல்லை பாணியில் மின்சார வசதி யும், மின்விசிறிகளும், மேடை அமைப்பும் கொண்ட அந்த மண்டபத்திலேயே அன்று நாடகம் நடக்கவிருந்தது, அன்று சமூகம் கொடுத்திருந்தவர்களில் முக்கால் பங்கினர் பெரும் பணப்புள்ளிகளாவார்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செல்வி ராதாலட்சுமி சோம சுந்தரத்தின் வீணக்கச்சேரி ஆரம்பமாகியது. முன் வரிசையில் கல்லூரி நிர்வாகியான அமெரிக்கரும் அவரின் உறவினர்கள் சிலரும் இருந்தனர். வீணை இசை ஆரம்பமாகிப் பத்து நிமிடங்களில் கச்சேரி களைகட்டி விட்டது, மன்றபத்தில் அதுவரை இருந்த இரைச்சல் அடங்கி அழைத்துக்கொண்டது.

வாசதேவன் ஓப்பனை அறையில் பல்லவ மன்னன் நரசிம்மவர்மனாக வேடமணித்து கொண்டிருந்தான், ஓப்பனையாளரின் கைவண்ணம் அவனைச் சந்திர புரஷங்க மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவன் உருவும் தான் ஓப்பனை அறையில் இருந்ததே தவிர அவன் மனம் ராதாவின் வீணைகானத்தில் இல்லித்திருந்தது. அவள் வீணை மீட்டும் காட்சியினைக் காண வேண்டும் என்ற துடிப்பினால் ஓப்பனையாளரைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஓப்பனை முடிந்ததும் மேடையின் ஓரத்தில் வந்து நின்று அவளைப் பார்த்தான் வாச. உண்மையில் கலைமகளே வீணையுடன் வீற்றிருப்பது போன்ற உணர்வேற்பட்டது அவனுக்கு.

மேடையின் வர்ண விளக்குகளின் ஒளியில் அவளுடைய அலங்காரம் பளிச்சிட்டுப் பிரகாசித்தது. பாரதியார் பாடிய,

‘பட்டுக் கருநீலம் புடவை பதீத்த நல் வயிரம்
நட்டுநடுநிசியில் தெரியும் நட்சத்திரங்கள்’

என்ற பாட்டுக் கொப்புச் சேலை உடுத்து. மல்லிகையில் மாலை தொடுத்துக் கொண்டைக்குச் சூட்டி அவளிருந்த கோலம்... வாசவின் மனதில் புனிதமான நினைவுகளையே தோற்றுவித்தது. வீணையின் தந்திகளில் அவளுடைய மென் தளிர்க்கரங்கள் துரிதகதியில் இயங்கித் தவழுமுத்துமணிகள் போன்று வியர்வை முகத்தில் அரும்பிடதேவகானமோ எனும் படியாய் சுநாதவிநோதிராக ஆலாபனையினால் எல்லோரது உள்ளங்களையும் இசை வெள்ளத்

தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தாள். இருந்தாற்போல் என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ மேடையின் பக்கவாட்டில் அவள்பார்வை திரும்பியது. அங்கே பல்லவ சரித்திரத் தில் படித்த வீரபுருஷனே உயிர்பெற்று வந்திருப்பது போன்று நின்றிருந்த வாசுதேவனைப் பார்த்துவிட்டாள். அவள் இதயத்தின் துடிப்பு அதிகமாகியது. உடலில் ஒர் இனம்புரியா உணர்வு பரவியது. அவள் வீரல்களில் கூட ஒருவேகம்.

‘தேவாதிதேவா ஸ்ரீ வாசுதேவா’ என்ற கீர்த்தனையின் பல்லவியை அவள் மீட்டிய பொழுது சபையில் ஒரே ஆரவார ஒலி. நரசிம்ம வர்மனாக நின்றிருந்த வாசுதேவ ஞுடைய இதழ்களிலே புன்முறையுள்ளது. அவள் தங்களை மறந்தாள். தலைப்பட்டாள் தன் தலைவன் தானே எனும்படி அழகிப் காவிய நயனங்களை மூடிக்கொண்டாள்.

இயற்கை அன்னையின் இறுகிய தழுவலினால் மலர்ந்த இன்பமலர் சோலையின் நடுவே சிறுவாவி. அன்னப் பேடை கள் சிறகடித்து மகிழ்ந்து விளையாட கீழ்வானத்தில் பொன் ஹோர்ச் சந்திரனுடைய பூரண கலை வெள்ளாம், கந்தர்வ லோகம் என்று நினைக்கக்கூடிய அந்த இடத்தில் பளிங்கு மண்டபத்தில் வீணையுடன் வீற்றிருக்கின்றார்கள் ராதாலட சுமி. அவள் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு பூவினும் மெஸ் லிய பட்டுக் கண்ணத்தைந் தடவி விடுகின்றார்கள் வாச தேவன்.

உண்மையில் அவர்கள் அந்தக் கோணத்தில் இல்லை. நரசிம்மனும் அவன் காதல் தெய்வமான சிவகாமியும் ஒன்றிணந்து நிற்பது போன்ற தோற்றம். ‘சிவகாமி! எனக்காக வீணை மீட்டுவதை நிறுத்தாதே. நீ இப்படி நாளெல்லாம் வீணை மீட்ட இந்த அழகிய பட்டுக் கண்ணத்தை தடவிக்கொண்டிருக்க போவிருக்கு! என்று கூறி அவளை அப்படியே இழுந்தனைந்து தன்மடிமீது கிடத்திவிந்தைகள் பல செய்கின்றார்கள். அதேவேளையில் இட இடிப்பது

போன்ற ஓலி. விழிகளைத் திறக்கின்றார். சபையினர் கரகோஷம் செய்கின்றனர். அவன் கற்பனைக் கணவு கலைகிறது. தான் கீர்த்தனையை முடித்ததினாலேயே சபையோர் அப்படிக் கரகோஷம் செய்வதை உணர்கின்றார்கள். அவன் நினைவுகள் எங்கெங்கோ சஞ்சரித்திருப்பினும் விரல்கள் எதுவித தவறுமின்றி இங்பகிதமிசைத்ததை என்னிடப் பெருமித மடைகின்றார்கள். வாசு நின்ற இடத்தைப் பார்க்கி ரூள், அங்கே அவளில்லை. அத்துடன் அவளுடைய கச்சேரி நிறைவு பெறுகின்றது.

ராதாலட்சுமி வீணை மீட்டியதும் அவளது கச்சேரியை மேடையின் பக்கவாட்டில் நின்று வாசுதேவன் ரசித்ததை யும் சுகுணதேவி கவனித்துவிட்டாள். ‘அவனுடைய தோற்றத்தில் அப்படி என்ன கவற்சி! எதற்குமே ஏங்காத என் நெஞ்சும் ஏன் இப்படி ஏங்குகின்றது. வாசு! நீயும் ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். ஆனால் உன்னிடம் உள்ள சில கொள்கைகள், செயல்கள் மற்றவர்களிடம் இல்லாத ஒரு வித மார்சக் கவற்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றது. எனது நினைவுகளைச் செயலாக்கிக் காட்டுகிறேன் பார்! என்று கறுவிக்கொண்டாள்? அதே சமயம் அவளை நோக்கி வாசுதேவன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

‘என்ன வாசு வீணை இசை ஒரே போரடிக்குது’ என்றார்கள் சுகுணதேவி.

‘நோ நோ, அப்படிச் சொல்வது தவறு. உங்களுக்கு குச் சங்கீதம் தெரியாது என்பதற்காக அவளுடைய திறமையைப் பாராட்டா விட்டாலும், குறை கூருமல் இருக்கலாமல்லவா?’

‘ராதாவின் கச்சேரி நல்லதோ இல்லையோ அவளின் அலங்காரம் அழகாக இருக்கிறது.’

‘பெண்களுக்கு வேறு என்ன வேலை. ஆடை அலங்காரம், நகை இவற்றைப் பார்ப்பதும் புழுகுவதும் தான்

மிஸ் சுகுனை! உங்களுக்குப்பொப் பிழுசிக் பிடிக்குமில்லையா?

‘ஆமாம்’

‘அதுதான் நாகரீகம். கர்நாடக இசையைப்பற்றி அரிச்சுவடியை அறியாதவர்களெல்லாம் வைப்பா. பொப் போன்ற மேல்நாட்டு இசைகளை ரசித்துக் கேட்கின்றனர். அதே வேளையில் மேல் நாட்டவர்கள் எமது இசையில் மோகம் கொண்டு ஒடி வருகின்றனர். இதுதான் உலகம் என்றுன்.

‘உங்களுடன் எதிலுமே கதைத்து வெல்ல முடியாது வாசு.’

‘நான் வெல்ல வேண்டு மென்று கதைக்கவில்லை. உங்களையைக் கூறுகின்றேன்.’

‘அதுசரி நாடகம் ஆரம்பமாகப் போகின்றது. எனக்குப் பயமாக இருக்கின்றது.’

‘துணிந்தபின் மனமே துயரம் கொள்ளாதே என்று பாடுங்கள் பயம் போய்விடும்.

‘எதிலுமே இந்தக் கொள்கையுடையவள் நான் ஆனால் உங்களை.....’ என்று நிறுத்தினான்.

அதற்கிடையில் மேடை அமைப்பு முடிந்து நாடகம் ஆரம்பமாவதற்கான முதல் மணி அடிக்கப்பட்டது.

நாடகம் முடிந்த அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை வீவு நாள் மறுநாள் திங்கட்கிழமையன்று வாச தேவன் கல்லூரிக்கு வரவில்லை. அவனை எதிர்பார்த்தவர்களுக்கெல்லாம் ஏமாற்றம். ராதாவுக்கு அன்று எதையோ இழந்தது போன்ற உணர்வு. அதே சமயத்தில் கல்லூரி மாணவிகளின் கிண்டல் கதைகள் அவன் உள்ளத்தைச் சித்திரவு கதைப்படுத்தின. அன்று மத்தியானம் கல்லூரி நூல்நிலையத்திலிருந்து தன்மன உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் கொட்டி ஒரு

கடிதம் எழுதி கல்லூரிக்கு அருகாமையிலுள்ள தபாலாடி சில போஸ்ட் செய்து விட்டாள்.

நாடகம் முடிந்த அன்று இரவு விடுதியிலேயே தங்கி யிருந்தான் வாசதேவன் மறுநாட்காலையே வீட்டுக்குச்சேன் ரூன். அன்று தலைவலி என்று ஆரம்பித்தது மாறுநாள் காய்ச்சலும் சேர்ந்து கொண்டது. நாடகத்தின் பொழுது சுகுணாதேவி நடந்து கொண்ட விதம் அவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. உண்மையிலேயே அவள் வேண்டுமென்றுதான் அப்படி நடந்துகொண்டாளா. இல்லையேல் உணர்ச்சிவசப பட்டு தன்னை மறந்த நிலையில் நடந்து கொண்டாளா?

எப்படி இருந்தாலும் காட்சிகள் இயற்கையாக அமைந்து விட்டன என்று பத்மநாதன் பாராட்டினாரே அது போதும் என்று நினைத்தவனுக அந்நினைவுக்கு முற்றப் புள்ளி வைக்க முயன்றுன். எனினும் அன்றிரவு பூராவும் ஹாஸ்டலில் மாணவர்களுடைய கேவிப் பேச்சில் தன்னுடைய பெயர் சுகுணவின் பெயருடன் சேர்ந்து அடிப்படைத் தீநினக்கும்பொழுது அது பெரும் பிரச்சினையை ஒரு வாக்குமோ என்று அஞ்சினான்,

மறுநாட் காலை ஏழை மணியளவில் தபால் வந்ததும் அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தான். அவனுடைய ஆச்சரி யம் பன்படங்காகப் பெருகியது. ராதாலட்சஸி எழுதிய ஒவ்வொரு வரியும் அவனைச் சிந்திக்கத்தூண்டியது மட்டு மன்றி சித்தப் பிரமையடையவும் செய்யும் போலிருந்தது. அச்சமயத்தில் 'வாச அண்ணு' என்ற குரல் அறைவாசலில் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

'என்னண்ணு அப்படிப் பார்க்கிறே?' என்றாள் வாச லில் நின்ற பருவக் குமரியான சித்திரா.

'நீ—— நீ——' என்றவன் மயங்கிக் கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

அத்தியாயம் (7)

தூண்பங்களிலெல்லாம் மிகப் பெரிய தன்பம் அறி வற்றவர்களோடு பழகுவதுதான் என்பதை அடிக்கடி அனுபவ மூலமாய் வாசுதேவன் உணர்ந்திருந்தாலும், அறிவற்றவர்களின் பேதமையை எண்ணி இரங்காமலிருக்கவும் அவனால் முடிவதில்லை. அவர்களிடம் பட்ட நன்றிக்கடனுக்காக அவர்களுக்கு உதவவும் பின் நிற்பதில்லை. ஏட்டுக் கல்வியும் பட்டமும் ஒருவனை அறிவாளி என்ற அந்தஸ்துக்கு உயர்த்திவிடாது. ஏட்டுக் கல்வி இல்லாத வர்களுள் அனேகர் அறிஞர்களாக உள்ளனர். ‘பண்பாட்டுடன் சூடிய கல்வியும் பரந்தான்மூமே ஒருவனை அறி னுக்க முடியும்.’ என்று ஒரு முதறிஞன் சூறியவாக்கியம் பொய்யல்ல என்பதை அனுபவ மூலமாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான் வாசுதேவன். அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவனுடையகடிதம் அவன் பலவீனமான மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவே மயங்கி விழுந்து விட்டான்.

அவனுக்குச் சுய உணர்வு வந்தபொழுது, கலங்கிய கண்களோடு சித்திரா தலைமாட்டில் நின்றிருப்பதைக் கண்டாள்.

‘என்ன அண்ணே?’

‘ஒன்றுமில்லை, பயந்திட்டியா? உடல் நலமில்லை. பித் தக் கோளாறு இப்படி இடைக்கிடையே... டோன்ற் வொறி சித்திரா.’ என்று கூறியவன் ‘அம்மா எங்கே சித்திரா?’ என்றார்.

‘அம்மா கோவிலுக்குப் போய்விட்டார்கள். என்னை வழியில் சந்தித்தார்கள்.’

‘நீயும் நானும் இந்த அறையில் தனித்திகுப்பதைப் பார்த்தால் யாராவது பழிசொல்வார்களே.’

‘இதற்காகப் பயப்படுகின்றீர்களா? உலகம் ஆயிரம் சொல்லும், அதற்காக நாம் பயந்து ஓடினால் மீண்டும் மீண்டும் தூரத்திக்கொண்டே இருக்கும்..’

‘சித்திரா! உமக்கிருக்கிற அளவுக்குக்கூட எனக்குத் துணிவு இல்லை. எதற்கும் வரமுன்புதான் மனிதன் பயப்படுகிறான். வந்த பின்பு.....’

‘ஏன் நிறுத்திவிட்டார்கள்? சொல்லுங்களேன்.’

‘நீ சொன்ன மாதிரி துணிந்தபின் மனமே துயரம் கொள்ளாதே என்ற கதைத்தான்.’ என்று கூறிச் சிரித்தான்.

அவனுடைய பேச்சையும் சிரிப்பையும் கேட்டின்புற்ற சித்திராவுக்கு நாள் முழுவதும் அவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் கூட அலுப்புத்தட்டாது போலிருந்தது. வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட எத்தனையோ துன்பங்களுக்கிடையிலும்கூட அவனுடைய உறவைத் துண்டித்துக்கொள்ள அவன் விரும்பியது கிடையாது. துன்பம் வந்தபொழுது துயர் துடைக்கவும். கஷ்டப்பட்ட வேளையில் உதவிசெய்ய வும் அவனைப்போன்று உற்ற நண்பன்யாரும் இருந்ததில்லை. அவன் அவன் உறவை முடித்துக்கொள்ள நினைத்திருந்தால்

கூட விட முடியாத ஓர் உன்னதப் பினைப்பு அவருக்கு வாசுவிடம் ஏற்பட்டிருந்தது,

,அதுசரி வாசு அண்ணு, உந்தக் கடிதம் எங்கேயிருந்து வந்திருக்கின்றது?,

,அதுவா? உன்னைப்போல ஒருத்தியிடமிருந்துதான்.,

,என்னைப் போன்ற பெண்ணு அல்லது உங்கள் உள்ளாம் கவர் கன்னியா?, என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள்.

‘ஏய் சித்திரா! எனக்குத் தெரியும் நீ இப்படிக் கேட்பாய் என்று. அவளை அடையும் தகுதிதான் எனக்கு இல்லையேதவிர அவள்.....’

‘சொல்லுங்களேன். ஏன் நிறுத்தி விழுங்குகின்றீகள்?’

‘சித்திரா! அவள் பெரிய இடத்துப் பெண்ணாடி.’

‘பெரிய இடமோ சிறிய இடமோ உன்னை அடையக் கொடுத்து வைக்கணுமே.’

‘ஏன் நான் என்ன பெரிய இவனு?’

‘ஆமாம் வாசு அண்ணு, மயிலுக்குத் தன் பெருமை தெரிவதில்லை. ஆனால் வான்கோழி தன்னை மயில் என நினைத்துக் கொள்கின்றது. மயிலைப் போன்றவர்தான் நீங்களும்.’

‘அடேயப்பா! இவ்வளவுக்கு பெரிய விடயங்களைப் பேசக் கூடியவளாகிவிட்டாயே சித்திரா.’

‘பூவுடன் சேர்ந்த நாருக்கும் மணமுண்டு என்பது உங்களுக்கும் தெரிந்ததுதானே.’

‘அடி வாயாடி! உன்னேடு வாதம்புரிய என்னால் முடியாது பிலீஸ் என்னை விட்டிடு.’ என்று கூறிச்சிரித்தான்.

அதேவேளையில் ‘சித்திரா’ என்று வாசவின் அம்மாவுடைய குரல்கேட்டது.

‘வந்திட்டங்களா சின்னம்மா’ என்று கேட்டுக் கொண்டே வெளியேறினால் சித்திரா.

சித்திரா வெளியே சென்றபின் மீண்டும் ராதாலடகமியின் கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான் வாச.

ஆரம்பத்தில் அவன் வேடப் பொருத்தத்தையும், கவர்ச்சியையும், நடிப்பாற்றலையும் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தாள். அடுத்தாற்போல அவள் எழுதியவற்றை மெல்ல வாய்விட்டே படித்தான்.

‘வாச? மேலே எழுதியவை என்னுடையஉண்மையான இதயத்திலிருந்து எழுதப்பட்டவை. இனி நான் எழுதுபவை இவ்விடம் பலரும் கூறுவதைக் கேட்டபின்பு என்னுடைய புண்டட்ட இதயத்திலிருந்து உருவானவை, இவற்றை எழுதும் உரிமை எனக்கிருக்கோ இல்லையோ! ஆனால் உங்களை பிறர் குறைவாக எடைபோடும் பொழுது அதைதாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியை இழுந்து என்மனம் தனிக்கின்றது. ‘வாச நல்லவன் என்றுதான் நினைத்தோம். ஆனால் சுகுணவுக்கு ஏற்றவன் அவன்தான்டி. அவள் மெதுவாக அணைக்குமுன் அவளை இறுக்கத் தழுவித்தினை அடித்தானே?’ என்றும், மிக ஆபாசமாய் நடந்திர்களென்றும் இன்னும் என்னால் எழுதமுடியாத பல வாக்கியங்களையும் உபயோகித்துக் கிண்டல் செய்கின்றனர். இதனால் தான் நடிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுதே உங்களைத் தடைசெய்தேன். என்னகாரணத்துக்காக நீங்கள் நடிக்கக்கூடாது என்று விரும்பினேனே அது நடந்து விட்டது. நான் எழுதியது தவறுயின் மன்னித்துவிடுங்கள்.

அன்புடன்

ராதா.

ராதா! மற்றவர்கள் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும் எனக்குக் கவலையில்லை. நீஞ்துவும் நினைக்கவில்லையே அது போதும். பொருமையுள்ளவர்கள் பொருமுவார்கள் பொய் சொல்வார்கள், அதற்காக நாம் மனதை அலட்டுவானேன் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் தவரூக நினைக்கவோ நடக்கவோ இல்லை என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான் வாசுதேவன்.

இரண்டொரு தினங்களில் வாசு மீண்டும் பழைய நிலையடைந்து கீல்லூரிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தான். அதற்கிடையில் சுகுணவின் தந்தைக்கு யாரோ மொட்டைக் கடிதம் எழுதி அவளைப்பற்றி இல்லாத பொல்லாதவெல்லாம் சொல்லி வைத்துவிட்டனர். தாயும் தகப்பனும் விடுதிக்கு வந்து அவளிடம் அழுது புலம்பி விட்டுச் சென்றனர். அந்த நிகழ்ச்சியினால் சுகுணவின் போக்கில் பெரும்மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவள் வசனின் வரவை எதிர்பார்த்திந்தாள். எல்லோருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தி முத்த வாசுதேவன் அன்று கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தமிழ் விரிவுரையாளர் பத்மநாதன் அவளைப் பார்த்ததுமே விரிவுரையாளர் தங்குமறையிலிருந்து எழுந்து வந்தார். வரும்பொழுதே, குட்மோலிங் வாசு! என்ன ஆளே வாடிப்போவிருக்கின்றூய் என்றார்.

‘குட்மோலிங் சார். உடல் நலமில்லாதிருந்தேன். அதனால்தான் கல்லூரிக்கே வரவில்லை.’

‘இப்பொழுது சுகம்தானே? உண்மையில் நாடகத்தில் உமது பங்கைத் திறம்படச் செய்தமைக்காகப் பலரும் பாராட்டினர். நாடகத்தின் வெற்றிக்கே மூலகாரணம் நீர்தான். என்று அவளைப் பாராட்டிவிட்டுச் சென்றார்.

அன்று காலையில் அவன் வந்ததும் சிறிது நேரத்தில் வகுப்பு ஆரம்பித்துவிட்டதினால் மற்றவர்களோடும் சரி ராதாலட்சுமியுடனும் சரி அதிகம்பேசவில்லை.

மாலையில் கல்லூரி முடிந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட வேளையில் தான் ராதாலட்சுமியுடன் சேர்ந்து பஸ்தரிப்பு நிலையத்துக்கு வந்தான், இருவரும் தனிமையான ஓரிடத் தில் நின்றிருந்தனர்.

‘என் ராதா என்னுடன் கோபமா? ஒன்றும் பேசாமல் நிற்கின்றோ,’

‘உங்களோடு கோபமா வாச? அந்தச் சுபாவம் என் னிடம் நிறைய இருந்தது. ஆனால் உங்கள் நட்பு அதை மாற்றியமைத்துவிட்டதே, என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

‘எதையும் சமாளிக்கப் பழகிவிட்டார் ராதா.’

‘உங்களோடு பழகிய தோழம் தான் காரணம்.’

‘உண்மையாகவா?’

‘ஷ்கயர்’ என்று கூறிவிட்டு அவள் சிரிக்க வாசங்ம் சேர்ந்து சிரித்தான்.

இப்படியே கேவிப்பேச்சுக்களில் நேரம் கழிந்துகொண் டிருந்ததே தவிர கடிதம் பற்றி எதுவுமே வாச கதைக்காதது அவளுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாயிருந்தது. சுகவீனம் என்று இருந்தவன் கையில் கடிதம் சிலவேளை கிடைக்காமல் போயிருக்குமோ எனப் பயந்தாள். அந்தச் சந்தேகத் தினைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் போலிருக்கவே ‘வாச’ என்றார்கள்.

‘ம், நான்தான் நிற்கின்றேனே ராதா.’

‘தெரியுதே. ஆனால் ஒரு சந்தேகம்,’

‘அப்படி என்ன சந்தேகமோ?’

‘ம்’

‘என்ன ‘ம’ நான் பயந்துபோனேன்.’

‘ராதா! ஏன் பயப்பட வேண்டும்? எதையும் செய்யு
முன்னர் தான் யோசிக்க வேண்டுமே தவிர செய்தபின்
யோசிப்பது முட்டாள்தனம்.’

‘கடிதம் கிடைத்திருந்தால் நீங்கள் ஏன் இதுவரை
எதுவுமே பேசாதிருந்திர்கள்.’

‘என்ன சொல்ல இருக்கு? நீர் என்னை நம்புகின்றிரோ.
அது போதும் ராதா. மற்றவர்களைப் பற்றி நான் என்றும்
கவலைப்பட்டது கிடையாது. அதனால் தான் அது பற்றி
நான் கதைக்கவில்லை.’

‘அது சரி வாசு. சுகுணவே உங்களைப் பற்றித் தவறாக
கதைத்துள்ளாள். நேற்று ரோசியும் பாமாவும் கூறினார்
கள்.

‘அதனால் என்ன ராதா. அவள் கூறுவதற்கு மதிப்ப
ளித்தால் அவருக்கும் நமக்குமிடையில் என்ன வேறுபாடு
இருக்கமுடியும்?.

‘நீங்கள் என்னப்பா?’ எதைச் சொன்னாலும் அதற்கு ஒரு
காரணம் கூறிமட்டம் தட்டிவிடுகின்றீர்கள்.’

‘ராதா மற்றவர்களைக் கவன்டும் என்று
நான் என்றுமே நினைத்ததில்லை. பிரச்சினைகள் தோன்றும்
பொழுது அதனை வளர்க்க நான் விரும்புவதில்லை. அதைத்
தீர்த்துவிட விரும்புவதினால் தான் நான் இப்படிக் கதைக்
கின்றேன்.’ என்று அவன் கூறியபொழுது, அவனுடைய
மனநிலை எப்படிப்பட்டதென்பதை உணர்ந்து ஒருபுறம்
வெட்கினால் ராதாலட்சுமி. மறுபுறம் பெரும் மகிழ்ச்சிய
கூடந்தாள்.

அதிகாரம் செய்தே பழக்கப்பட்ட குடும்பத்தில்பிறந்து வளர்ந்துவிட்டதினால் இலகுவான முறையில் பிரச்சினைகளை தீர்க்கும் ஆற்றலோ சிந்தனையோ அவனுக்குத் தோன்றிய தில்லை. ஆனால் பரந்தமனதுடனும், நலனற்ற நோக்குடனும் பிரச்சினைகளை அனுகித் தீர்க்கும் அவனுடைய புத்தி சாலித் தனத்தையும். அதிகாரத்தால் சாதிக்கமுடியாததை அண்பினால் சாதிக்கமுடியும் என்பதையும்கணத்துக்குக்கணம் அவன் நிறுபிக்கும் முறையையும் என்னி மகிழ்ந்து அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அந்த முகத்தினைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம் போலிருந்தது.

அவனை விட அவள் உயரம் குறைவாக இருந்ததினால் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினால். அவர்கள் இருவரும் எதிர் எதிராக நின்றிந்ததினால், அவள் அப்படி நிமிர்ந்துபார்த்ததை நீடிக்க விரும்பாதவனாக, ‘என்ன ராதா அப்படிப் பார்க்கிறோ?’ என்றான்.

‘உங்களுடைய கண்கள் சிறிதாய் ஆனால் அழகாக இருக்கின்றன.’

‘உமது கண்களை விடவா?’

‘வாசு! ஏதோ சொல்ல நினைத்தேன். மறந்து விட வேண்.’

‘இதை வள்ளுவனே முன்பு சொல்லியிருக்கின்றானே.’

‘என்னென்று?’

‘கண்ணேடு கண்ணினை நோக்...’ என்று கூறிச் சிரித் தான் வாசு,

‘நீங்கள் சரியான் ஆள்தான் வாசு.’

‘நான்?

‘பின்னே வேறு யாராம்? நீங்கள் தான். ‘என்று அவள் கூறும் பொழுது அவனுடைய முகம் கும்கும வர்ணமாய்ச் சிவந்து ஜோலித்தது.

‘உள்ளக்களித்தலும் காணமகிழ்தலும் கள்ளங்கில்லை, காமத்துக்குண்டு! என்ற வாக்குக்கொப்ப அவள் நின்றிருந்தாள். உள்ளத்துள் நிறைந்திருந்த இனிய நினைவும் மகிழ்வும் அவள் முகத்தில் பிரதிபலிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம் போவிருந்தது வாக்தேவனுட்டு.

‘வாசு! சுகுண வருகின்றான்.’ என்று விழியினால் அவள் வந்துபக்கம் சாடைகாட்டினான் ராதா. அவன் திரும்புவதற்குள் அவர்களுக்குச் சமீபமாக வந்து, ‘என்னை மன்னிப்பீர்களா வாசு?’ என்று கண்ணீர் மல்க நின்றிருந்தாள் சுகுணதேவி.

அத்தியாயம் (8)

அதிக இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும் காரணமாகக் காட்சி தருவது கண்ணீர் என்றசாதனமே, அதை சுகுணவின் விழிகளில் இது வரை எவருமே பார்ந்திருக்க முடியாது. 'என் அழவேண்டும்' என்ற கேள்வியைப் பலரிடம் கேட்டு வந்தவளான சுகுண அழுதபொழுது ராதா லட்சமியே அதிர்ச்சியடைந்து, சுகுண! வட்டில்திஸ்?' என்று தேற்ற முற்பட்டாள்,

'மிஸ் சுகுண! நீங்கள் ஏன் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள்? என்ன நடந்தது? இந்தக்கண்ணீருக்கு காரணம் என்ன? என்றான் வாச.

'எல்லோரும் கதைத்திருப்பார்களே வாச. அது உங்கள் செவிக்கும் எட்டாமலிருக்காதே.'

'நாடகம் சம்பந்த பட்டது தானே?'

'ஜேஸ் ஜேஸ்.'

'அது நடிப்புத்தானே சுகுண.'

,நோ நோ நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.' என்று அவள் கூறியபொழுது ராதாலட்சமியின் உடல் எல்லாம் பற்றி எரிவது போன்றிருந்தது. நேரடியாகவே அவன் மீது பழி சுமத்த நீலீக் கண்ணீர் வடிக்கின்றனரோ என்ற ஆவேசம் ஏற்பட்டது. நடுச் சந்தியில் பொது இடத்தில் இது எப்படி முடியப்போகின்றதோ என்று அவள் இதயம் துடித்தது.

'மில் சுகுனை! உலகம் ஆயிரம் சொல்லும். நான் தவறு செய்திருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.' என்றான்.

'இல்லை வாசு இல்லை. நீங்கள் உத்தமர், உங்கள் மனமே அப்படி நினைக்கமாட்டாது. நான் வேடிக்கை விளையாட்டாக இல்லை. நிஷ்மாகவே உங்களை இறுக்கத் தழுவி அணைத்தேன். அதை நான்மறுக்கவில்லை. அது இப்பொழுது என்பெற்றேர்வரை சென்றுவிட்டது,' என்று தழுதழுத்த குரவில் கூறினான்.

'வீட்டினர் ஏதாவது சொன்னார்களா?

'ஆமார்ம் என்னைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை வாசு உங்கள் பெயருக்கு களங்கம் உண்டாகும்படி நடந்து கொண்டு விட்டேனே பாலி, என்று மீண்டும் அழுதாள்.

,மில் சுகுனை! நீங்கள் இப்படிக் கோழையாக இருப்பீர்கள் என்று நான் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை. நீங்கள் அப்படி நடந்ததைக் கூட நான் தவறாக நினைத்ததில்லை பலர் முன்னிலையில் நாம் மேண்டையில்தான் அப்படி நடந்து கொண்டோமே தவிர இருள்ளடந்த தனி அறையில் அல்ல. சுகுனை! இது தவறு என்றால் பொது வாகனங்களில் பெண்கள் பிரயாணம் செய்வது கூட மிகப் பெரிய தவறு என்று நான் நினைப்பேன். பஸ்வண்டிகளில் பார்த்திருப்பீரே ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து நிற்கும் காட்சிகளை. அதைவிடவா நீர் என்னை—' என்று அவன் கூறிய பொழுது நன்றி பொங்கும் விழிகளுடன் அவனை ஏறிட்டு நோக்கினான் கூகுனைதேவி.

தன்னைப் பழிவாங்கும் என்னைத்துடன் சிவராஜனே இதனைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டாள் சுகுணாதேவி.

‘சுகுண! இதை எல்லாம் பெரிது பண்ணினால் உலகத் தில் வாழமுடியாது. நீரே இப்படி அழுதால் மற்றவர்கள் எப்படி?’ என்று அவளைத் தேற்றி அனுப்பினாள் ராதா லட்சமி.

‘என்ன ராதா நீர் ஏதோ அவளைப் பற்றிக் கூறினீரோ? இப்பொழுது நீரே அவளைத் தேற்றும் இடத்தில் நிற்கின்றீர். உலகம் எப்படிப்பட்ட தென்று இப்பொழுதாவது புரிகின்றதா?’ என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் வாசுதேவன்.

‘வாசு! உங்களைப் போல எல்லோரும் இருக்க முடியுமா? நீங்கள் உலகத்தினை நன்கு அறிந்து வைத்திருகின்றீர்கள்.’ என்று கூறிவிட்டு, ‘பஸ் வருகின்றதே வாசு’ என்றார்.

பஸ்வண்டி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. முன் ஆசனத்தில் வாசு இருந்தான், அவனுக்குப் பின்புறமிருந்த ஆசனத்தில் இருந்தாள் ராதாலட்சமி. மேலும் பலர் நெருங்கி இருந்தமையினால் வாசு எழுந்து நின்று ஒரு வயோதிப்மாதுக்கு இடமளித்தான், அவனுடைய பெருந்தன்மையினை மனதுள் வியந்தவன்னமிருந்தாள் ராதா.

மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் இப்படி நல்ல குணமிருந்து விட்டால் சமுதாயம் எப்படி வளர்ந்து பெருமையுடன் காட்சி தரும் என்பதை நினைத்துப்பாத்தாள். தன் வீட்டிலேயுள்ளவர்களுக்கும் அவனுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கு முள்ள வித்தியாசமிருப்பதை என்னி வேதனையடைந்தாள்.

அக்காள் கவிதாவின் கணவன் மேல்நாடு சென்று படித்தவனுயிருந்தும் வாசுவிடமுள்ள ஒரு சிறு நல்லகுண

மேனும் அவனிடம் இல்லாதிருந்ததை எண்ணி வேதனையடைந்தாள். இப்படிப்பட்டவர்கள் மத்தியில் வாசு ஒரு அபூர்வ பிறவியாகவே தோற்றமளித்தான். இத்தனைக்கும் காரணம் அவனுடைய உள்ளத்தழுகு என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமென்பதை அவள் உணராமலில்லை.

'வாசு! உங்களை என் கணவனுக்குப் பெற்றுவிட்டால் இந்த உலகில் எனக்கு வேறு எந்தப் பெருஞ் செல்வமுமே தேவையில்லை, கல்லென்றாலும் கணவன் புல்லென்றாலும் புரஷன்' என்று பழமொழியிருக்கின்றதே. அதற்காகக் கணவன் என்பவன் எப்படிப்பட்டவனுகவும் இருக்கலாமா? அவனுக்கென்று சில தகைமைகள் இருக்கவேண்டாமா? கல்லும் புல்லும்போலக் கணவனுக் கீருந்தாலும் நிம்மதி யாய் வாழ்ந்திடலாம். காட்டு மிராண்டி களாக நாகரீகம் என்ற போர்வையில் மனித உருவில் வாழும் மிருகங்களைல்லாம் கணவன் என்ற ஸ்தானத்தில் வந்து விட்டால்.....'

நினைக்கவே உள்ளாம் நடுங்கியது ராதாலட்சமிக்கு, வாசபோன்று இல்லையாயினும் அவனிடமுள்ள சில தகைமைகளாவது அவர்களுக்கு இருந்தாக வேண்டுமே யென்று எண்ணியவளாக மனோதத்தில் மிதந்து பறந்து கொண்டிருந்தாள்,

காலவேகம் மனிதனுடைய வேகத்துக்கு கட்டுப்பட்ட தல்லவே. அதனுடைய நியதி வேகத்தில் கல்லூரிப்பரீட்சைகள் பல வந்துபோய் விட்டன. இதற்கிடையில் வாசராதாலட்சமி உறவுமுறையில் எதுவிதமானமுன்னேற்றமோ பேதமோ ஏற்பட்டதில்லை காரணம் அவர்களுக்கிடையில் உறவு என்ற ஒன்று தோன்றும்பொழுதே அதுமிக ஆளமாக வும், அதே சமயம் பரந்ததாகவும் தோன்றிவிட்டது. ஆனால் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் மாணவர்கள் மத்தியில் அந்த இளம் ஜோடி பற்றிய நினைவுகள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. பிரிக்க முடியாத அன்றில்கள் என்று அவர்களைப்பற்றி யாபேரும் முடிவுசெய் திருந்தார்கள்.

பெரும்பாலான நினைவுகளுக்கும் முடிவுகளுக்கும் கடவுள்மாற்று வழிவகுத்து விடுகின்றன! மனீதன் தனக்கு மிஞ்சிய ஒருசக்தியைப் பற்றி மறந்தவேளையில் முடிவுகளைச் செய்யத்துணிந்து விடுவதின் காரணமோ என்னவோ, அந்தச் சக்தி மனிதனுடைய சக்தியின்மையை நிருபணமாக்க முந்தி நின்றுவிடுகின்றது.

இறுதி வருடப் பரீட்சைக்குப் படிப்பதற்காக லீவு விட்டிருந்தனராயினும், அனேகமான மாணவ, மாணவிகள் கல்லூரி நூல் நிலையத்தில் வந்திருந்தே படிக்கலாயினர் வாசுதேவன் வந்து படிப்பதால் ராதாலட்சமியும் வருவாள். இருவரும் சேர்ந்து மத்தியானம் வீட்டுக்குப் புறப் படுவார்கள். அச்சமயத்தில் படித்த விடயங்களில் ஏற்படும் சந்தேகங்களையும் ஒருவருக்கொருவர் தீர்த்துக்கொள்வதும் உண்டு. அன்றும் அப்படியே படிப்பில் ஆரம்பிக்கு இடையில் வேறுவிடயத்தில் அவர்களின் உரையாடல் தினை திரும்பியது.

‘ஏன் வாசு! இலக்ஷ்மியங்களில் இப்பற்றைத்தகுறிக்கும் சொல்லாகக் ‘காமம்’ என்ற வார்த்தையைக் கையாண்டுள்ளனர். ஆனால் இன்று காமம் என்பது இழிசொல்லாகக் கருதப்படுகின்றதே. அது ஏன்?’ என்று ஓர் ஆழந்த கருத்துள்ள கேள்வியை சாதாரணமாகக் கேட்டுவிட்டாள் ராதா,

‘இதைத் தமிழ் லெக்சரிடம் கேட்டிருக்க வேண்டும். என்னைக் கேட்டால் நான் என்ன சொல்வது?’ என்று கூறிச் சிரித்தான் வாசு.

‘உண்மையிலேயே உங்களுக்குத் தெரியாதா வாசு.

‘ஏன் தெரியாது. உலகம் மக்கட் சமுதாயம் அந்நிலைக்குப் பின்னடைந்து விட்டதுதான் காரணமாய் இருக்க வேண்டும். இன்பத்தைக் குறிக்கும் அச்சொல்லை இன்று வெறித்தனத்துக்குப் பயன்படுத்துவதினால் அது இழிசொல்

லாக மாறி விட்டது. அவ்வளவுதான். இதை இன்னும் வீரிவுபடுத்துவதாயின் ஒரு லெக்சரே செய்ய நேரிடும்.

‘நீங்கள் எதையும் சுநுங்கக் கூறி விளங்க வைக்கின்றீர்களே அதுபோதும் ஏன் வாசு காதலைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?’

அவனுடைய கேள்வியில் இதுவரை அடிப்படாத வார்த்தைகள் அன்று வெளிவர ஆரம்பிக்கவே வாசு மௌனமாக நின்றிருந்தான்.

‘ஏன் வாசு நான் கேட்டது தவறு?’

‘இல்லை ராதா’.

‘அப்போ ஏன் மௌனம் சாதிக்கின்றீர்கள்?’

‘காதல் புனிதமானது. நீர் கேட்டாலே காமம் இறி சொல்லாகி விட்டது ஏன் என்று. அதேபோல இன்னைய சமுதாயத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் அதன் புனிதத் தன்மையைக் கெடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள் என்றே நான் கருதுகின்றேன். உமது கருத்து என்னவோ?’ என்று அவளையே திருப்பிக் கேட்டான் வாசதேவன்.

‘வாசு! என்னையா கேட்டார்கள்? நானும் அப்படித் தான் நினைக்கின்றேன்.’

‘ராதா! இவற்றுக்கு மூலாதாரம் உணர்ச்சிதான் உள்வியல் ரீதியில் பார்க்கப்போனால் உணர்ச்சியின் தன்மை மாறுபடும் பொழுது அதற்கு நியதி துணையாகவும் இயற்கையாகவும் அமைகின்றது. அதாவது இரு ஆடவர்களிடையே ஏற்படும் உணர்ச்சிப்பிணைப்பு நட்பாகின்றது. ஒரு நாட்டுக்கும் தொண்டனுக்கும் இடையே ஏற்படும் உணர்ச்சிப்பிணைப்பே தேசத் தொண்டாகுகின்றது. இறைவனுக்கும் அடியார்க்கும் இடையே ஏற்படும் உணர்ச்சிப்பிணைப்பே பக்தியாகுகின்றது. அதேபோன்று ஒரு பெண்

ஞூக்கும் ஆனுக்கும் இடையே ஏற்படும் உணர்ச்சிப் பிணைப் புத்தான்.. என்று அவன் கூறி முடிக்குமுன் ‘காதலாகின் றது’ என்று கூறிச் சிரித்தாள் ராதா.

‘ஆனால் ராதா, காதல் உணர்ச்சியில் இன்னென்று இருக்கு— அது மற்றவற்றில் இல்லை.’

‘அது என்னவாம்?’

‘அது... அது...’

‘சொல்லுங்கள் வாசு. நான் என்ன சிறியவளா?’

‘உடல் உறவு.’

‘வாசு! இவ்வளவு அழகாக விரிவுரை செய்கின்றீர்களே உங்களுடன் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டுப் பெருமைப்படுகின்றேன். முன்பு வாசிற்றிக்கு என்ற பண்ணவில்லையே என்று வருந்தினேன். உங்களைச் சந்திக்கவைக்கவே கடவுள் இப்படிச் செய்திருக்கின்றார் என்று நினைக்கின்றேன்’ என்றார்கள்.

‘என்னைச் சந்தித்ததினால் உமக்கு என்ன பலன்?’

‘பலனு? அதை எப்படிச் சொல்வேன். பேராசைக்காரி என்பீர்கள். ஆனால் என்றும் என்னால் மறக்கமுடியாத ஒன்று உண்டென்றால் அது நீங்கள் தான் வாசு.’ என்று கூறிவிட்டு நிலம் நோக்கி நின்றார்கள்.

‘இப்படிச் சொல்வதில் பெண்கள் கைதேர்ந்தவர்கள்.’

‘இருக்கலாம். ஆனால் இந்த ராதா அப்படியில்லை.’

‘ராதா! நான் சொன்னால் நீர் கோபிக்கலாம், ஆனாலும் சொல்லுகின்றேன். நீர் என்ன நினைக்காத இடம் வரும்.

‘உண்மைதான். நான் ஏன் உங்களை நினோக்கவேண்டும் மறந்தால் அல்லவா நினைப்பதற்கு. அதுசரி வாச பேரா தனையில் தங்குவதற்கு இடம் ஆயத்தம் செய்துவிட்டார்களா?’

‘இன்னும் இருபது நாட்களிருக்கே பரீட்சைக்கு. இப்போது என்ன அவசரம்?’

‘உங்களுக்கு அங்கே தங்கிப் படிக்க வசதிகளிருக்குமா?’

‘யாராவது ஸ்ரூட்டனருக்கு எழுதனும்.’

‘வாகு! என்னொரும் தங்கள் காரியங்களைப் பார்க்கின்றார்கள் நீங்கள் அதுபற்றி கவலைப்படவில்லையே.

‘ஏதோ நடக்கும் தானே!’

‘என்னுடன் தங்குவதில் ஆட்சேபணையில்லையே.’

‘உம்முட்டு? ராதா அது.....’

‘என்ன அது இது என்று பரீட்சை முடியும்வரை அங்கு எங்கே தங்குவீர்களாம்? எனக்கும் துணையாக இருக்குமே வாச.

‘உமக்குத் துணையா? நானு? வெறும் வழித் துணைக்கு வருகின்றேன். ஆனால்.....’ என்று அவன் முடிப்பதற்கிணாயில் பதிவாளர் இரத்தினவேவின் கார் அவர்களுக்குச் சமீபமாக வந்து நின்றது.

அத்தியாயம் (9)

‘உன்னை யாராவது புகழும் பொழுது மகிழ்ச்சி யடையாதே. அதே போல் உன்னை இசழும் பொழுது கவலையுமடையாதே. இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் சமமாக கருதுபவன்’ எவ்வே அவனே மன அமைதி பெறுவான்) என்று எங்கேயோ யாரோ கூறிய வாக்கியத்தைத் தன் வாழ்வில் நடைமுறைப்பட்டுத்தி வந்தான் வாசுதேவன். இதன் காரணமாகவே யார் எதைச் சொன்ன பொழுதும் அது பற்றி அக்கறை கொள்ளாது ஒரு துறவி போன்று இருந்தான். ஆனால் ராதாலட்சமியுடன் பழகும் பொழுது மட்டும் அவனே அறியாத ஒரு ஆனந்த மனைநிலை அவனுள் உருவாகி வந்தது. அப்படி ஒரு நிலையை அவன் மனதில் உருவாக்கி வந்தவரே ராதாலட்சமிதான், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில் ‘வெறும் வழித்துணைக்கு வருகின்றேன். ஆனால்...’ என்று அவன் கூறிய பொழுது பதிவாளரின் கார் வந்து நின்றதும் அதிர்ச்சியடைந்தான்.

,என்ன பஸ் இன்னமும் வரவில்லையா? நான் யாழ்ப்பாணம் தான் போகின்றேன். உங்களுக்கு’ லிவ்ட்’ தருகின்றேன். கமோன்’ என்றார்

வாச சமயோசிதமாகவும் நிதானத்துடனும் என்றும் நடந்து கொள்பவனுகையினால் பின் கதவைத் திறந்து ராதாலட்சமியை ஏறும்படி கூறிவிட்டு, முன் ஆசனத்தில் பதிவாளர் பக்கத்தில் தானும் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். அவனுடைய பண்புடைமை ஒவ்வொரு செயலிலும் பளிச் சிட்டு மின்னுவதை உணர்ந்து மெய் சிலித்தாள் ராதா.

ஆனால் அவள் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு தவிப்பு, அவன் சொல்ல வந்த விடயம் முற்றுப் பெருமல் இடையில் நின் ரூவிட்டதே என்ற அரிப்பு மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவள் நினைக்கும் விடயங்கள் இடையில் தடைப்பட்டுப் போகின்றதே என்ற ஒரு பயம் அவள் உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்தது.

என்ன தம்பி பரீட்சைக்கு படிக்கின்றீரா? என்றார் பதிவாளர்.

‘ஜேஸ் சார்

பேராதனையில் தங்கிப் பரீட்சை எடுப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்துள்ளீரா? அல்லது...’ என்று அவர் கேட்டபொழுது பின்னாலிருந்த ராதாலட்சமியே அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் விட்தாள்.

உங்களுக்கு பேராதனையில் சொந்த வீடிருக்காம்மா? என்று பின்னால் திரும்பாமலேயே கேட்டார்

‘ஜேஸ் சார்’ அந்த வீட்டில் தங்கிப் போவதற்கு வசதிகள் உண்டு, படிப்பதற்கும் வசதிகளிருக்கு,

நல்லது வாச நீர் பரீட்சை முடிந்ததும் என்ன செய் வதாக உத்தேசம்?

‘ஆண்டவன் தான் வழிகாட்ட வேண்டும். கிளரிக்கல் எக்ஸாமில் தெரிவாகியுள்ளேன். சேட்டிவிக்கற் அனுப்பும் படி கேட்டிருந்தார்கள். அனுப்பியுள்ளேன் சார்.’

குட். நிச்சயம் இடம்கிடைக்கலாம், என்று கூறி விட்டு ஊர் புதினங்கள் பற்றிவிசாரிக்கலானார்.

நாட்கள் வாரங்களாகி மறைந்துவிட்டன. பரீட்சை முடியும் தருணத்திலிருந்தது.

மலை முகடுகளில் வெண்பஞ்சப் பொதியெனத் தவழும் முகிற் கூட்டங்களை திறந்திருந்த யன்னவினாடாகப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றிருந்தான் வாசதேவன். பல நாட்களுக்குப் பின் அன்று காலையில்தான் கதிரவனுடைய ஒளி யைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனாலும் மலைநாட்டில் இயற்கையின் திருவிளையாடல் நிமிடத்தில் நிலைமாறக் கூடிய தாயிற்றே. சில நிமிடங்களில் மழைத்துளிகள் பன்னீர்த் துளிகளெனச் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. இயற்கையின் அந்த லீலாவினோதங்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்தது என்றால், அறையினுள் நுழைந்து பல நிமிடங்களாக அவன் பின்னே நின்றிருந்த ராதாலட்சமியை அவன் பார்க்கவில்லை.

,என்ன வாச பரீட்சைதான் முடிந்து விட்டதே? இன்னும் ஒரு பேப்பர்தான். அதற்கும் முன்று நாட்கள் இருக்கின்றன. என்ன ஒரே சிந்தனையில் முழ்கிப் போய் விடமூர்கள்; என்று கேட்டுக் கொண்டே அவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து யன்னலூடன் சேர்ந்து நின்றிருந்தாள் ராதாலட்சமி.

‘என்ன ராதா என்னசொன்னீங்க?’ என்றான்.

‘அடேயப்பா! நான் சொன்னதே காதில் விழவில் லையே?’ என்று திரும்பவும் கூறினான்,

‘பரீட்சையைப் பற்றி நினைக்க வில்லை ராதா. இயற்கையின் இந்த இனிய சூழலும் அடிக்கடி ஏற்படும் மாற்றங்களும் என்னைச் சிந்திக்கத் தாண்டி விட்டன. அதனால் தான்...’

‘சொல்லுங்கள்’ வாசு. ஏன் நிறுத்திவிட்டார்கள்?’

‘ஒன்று இரண்டா சொல்வதற்கு?’

‘அடேயப்பா? நீங்கள் கதாசிரியனாக இருந்தால்...’

‘கதாசிரியனுக்கு மட்டும் தான் கற்பணையா? ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் எவனுக்கும் இயற்கையோடு ஒன்றிலிடும் பொழுது கற்பணை தானே உதிக்க ஆரம்பித்துவிடும். ஆனால் அவைவெறும் கற்பணையல்ல. தனிமனிதனின் வெற்றுரையும் அல்ல. பெரும்பாலும் அறிவு முத்துக்கள் தத்துவங்கள் இப்படித்தான் பிறக்கின்றன’ என்று கூறிச் சிரித்தான்.

‘வாசு! நீங்கள் அப்படி என்ன தத்துவங்களைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்களாம்?’

‘நான் கண்டுபிடித்த தத்துவ விளக்கத்தினைக் கூறினால் சிலசமயம் நம்மிடையே கருத்து மோதல் தோன்றலாம் ராதா.’

‘அப்படி என்ன தான் வந்துவிடும்? சொல்லுங்கள் வாசு.’

‘ராதா! இந்த மலைநாடு இருக்கே. இதுபெரும்பாலும் சௌல்வந்தார்களை ஒத்தது, எமது ஊர் அதாவது யாழ்ப்பாணம் போன்ற வரண்ட பிரதேசமிடக்கே அதுசாதாரண மனிதவர்க்கத்திலுள்ள கொள்கைவாடுகளைப் போன்றது..,

‘இதுதானு? நான் என்னவோ ஏதோ வென்றிருத்தேன்.’

‘ராதா! ஏன் நான் அப்படிச் சொன்னேன் என்று நீகேட்கவில்லையே:

‘கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்றில்லையோ, நீங்கள் சுறுங்களேன். நான்தான் கேட்க இருக்கின்றேனே.’

‘கேட்பதற்கு ஒருஆள் கிடைத்து விட்டது என்பதற்காக நான் அலம்பவேண்டுமா ராதா,

‘ஜையயோ நான் அதற்காகச் சொல்லவில்லை வாசு’ நீங்களென்னப்பா நான் ஓன்றைச் சொன்னால் நீங்கள் இன்னைன்றுக நினைக்கின்றீர்களே.

‘நான் வெடிக்கையாகச் சொன்னால் நீர் விணயாக எடுக்கின்றோ.

‘நீங்களும் உங்கள் விளையாட்டும். எனக்கு எந்த விணையும் வேண்டாம். உங்களுடன் ஆசையுடன் கதைக்க வந்தால் ஏதாவது சொல்லி என்னை அழவைத்துவிடத் தெண்டிக்கின்றீர்களே.

‘இதுதான் நான் சொன்ன தத்துவம் ராதா அடிக்கடி குணம் மாறும் செல்வந்தர்களைப் போன்றது மலைநாடு. திடீரென்று சிரிப்பதும் அந்தச் சிரிப்பு மறையுமுன்றே அழுவதும் இயற்கையின் விளையாட்டாக இங்கே காணமுடிகின்றன. சில நிமிடநேரம் நிர்மலமாகத் தெரியும்வானம் திடீரெனக் கருமுடில்களால் சூழப்பட்டு இடியும் மின்னலுமாகக் குழுறகின்றது. எப்பொழுது என்ன நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாத நிலை. இப்படித்தான் பணக்காரர்கள்.

‘ம். அப்புறம்?’

‘வரண்ட பிரதேசத்தில் ஒரேயடியாய் வெயில் அடிக்கும். இருந்துவிட்டு எப்பொழுதாவது மழைவரும் வந்தால் சில நாட்கள் நீடித்து நிற்கும். மலைநாட்டைப் போன்று திடீர்குழ்நிலை அங்கில்லை, அது போன்றவன்தான் கொள்கைவாதியான ஏழை.’

‘அடேயப்பா! அந்தவரிசையில் என்னையும் சேர்த்துத் தான் கூறுகின்றீர்கள்.’

‘ஷ் சுயர். வேறுஎப்படிச் சொல்லமுடியும்?’

‘வாசு! என்னை... என்னை...’ என்றவள் மேலே பேச முடியவில்லை. இருவிழிகளிலிருந்தும் முத்துக்களென உருண் டோடின கண்ணீர்த்துளிகள்.

‘ராதா! என்ன இது? தான் ஏதாவது உள்ளினால் அது உண்மையா? குழந்தைமாதிரி எதையும் நம்பி விடுகின்றதா? இப்படியென்றால் நான் இனி எதுவுமே கதைக்க மாட்டேன்.,

‘வாசு! என்னுடன் கோபமா?’

‘கோபமா? அப்படி எனக்குத் தெரிந்தால் இப்படி இருக்கமாட்டேனே.’ என்று அவன் ஆத்திரத்துடன் கூறிய பொழுது உண்மையிலேயே அவள்சிரித்து விட்டாள்.

‘என்ன சிரிப்பு வேண்டிக்கிடக்கின்றது? நான் சொன்னதில் என்ன தவறு? நீர் எப்படித்தான் வாதுஇட்டாலும் மனதை மாற்ற முயன்றாலும் இயற்கையின் நியதியை மாற்ற முடியாது என்பதைச் சில நிமிடங்களில் நிருபித்து விட்டார் ராதா.’

‘என்ன செய்துவிட்டேன்,

‘உம்முடைய முகத்தினைக் கண்ணேடியில் பாரும். திடீர் என அழுகின்றீர். கண்களின் நீர் வற்றுமுன்னே சிரிக்கின்றீர்.’

‘அது தான் நீங்கள் சொன்ன தத்துவம்.’

‘போதும் ராதா. ஏதாவது விளையாட்டாக நான் கதைக்க அதுவினையாக முடிந்துவிடுகின்றது,’

‘என்னை மன்னித்து விடுங்கள் வாசு.’ என்று கூறி அவன் கால்களில் விழுந்து அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டாள்

அவன் அப்படிச் செய்வாள் என்று சிறிதும் எதிர் பார்க்காத வாக்கேவன் திகைத்து விட்டான். சிலவினடிநேரம் என்ன செய்வது என்று தெரியாது மலைத்து நின்ற வன் ‘ராதா! என்ன இது?’ என்று அவளைக் குனிந்து தூக் கிவிட்டான். அவன் விழிகள் கலங்கிவிட்டன.

‘ஏன் வாசு இன்னமும் கோபமா?’ என்றார்.

‘ராதா! எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தோன்ற வில்லை. நீ செய்த உதவிகளுக்கெல்லாம் உன்காலில் விழுந்து நன்றி தெரிவிக்கவேண்டியவன் நான்’ என்று அவன் கூறிய பொழுது, அவனை மேலே பேசவிடாது தனது மலர்க்கரத் தால் தடுத்தாட கொண்டாள்.

~~+~~ ‘இல்லை வாச இல்லை’ இப்படியெல்லாம் இல்லை.

‘ராதா என் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கு மளக்கு நீ எனக்கு என்ன செய்துவிட்டாய்?’ நான் தான் அப்படி என்ன சொன்னேன்? நீ அழைத்து வந்து இப்படி யெல்லாம் உபசரித்ததற்கு நான் செய்ய வேண்டிய கை மாறு உன்னை என்காலில் விழவைப்பது தானு? உன் நல னுக்காகத் தான் நீ கேட்ட பொழுது வந்தேனேயன்றி எனக்காக இல்லை ராதா நீ இப்படிச்செய்து...’

‘வாசு! உங்கள் அன்பைப் பெற வேண்டி இப்படிச் செய்தேனேயன்றி நீங்கள் தவறு செய்தீர்கள் என்றல்ல வாசு. உங்கள் அன்பைப் பரிசூரனமாகப் பெறுவதற்காக காலில் என்ன கடலில் கூட விழவும் நான் தயங்கமாட்டேன். வாசு! என்ன தான் பொருள் வசதி உள்ள குடும்பத்தில் பிறந்து விட்டாலும் நானும் ஒரு பெண்தானே! மற்றப்பெண்களைப் போல எனக்கும் ஆசைகள் உண்டு வாசு. அந்த ஆசைகள் கேவலமானதாக இல்லையாயினும் சாதாரணமான ஒரு பெண்ணுக்குள்ள இயற்கையான

ஆசைகள் என் உள்ளத்தில் மட்டும் இருக்காதா? பிரன்டஸ், எல்லாம் என்னையும் உங்களையும் சேர்த்துக் கேளி பண்ணிய பொழுது எல்லாம் எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளை எல்லாம் எப்படிச் சொல்வேன் வாசு? ஆத் திரத்துக்குப் பதில் ஆனந்தமடைவேன். இதில் தவறில்லை யே வாசு! அவனுடைய காவிய நயனங்களில் நீர் முத்துக்கள் துவிர்த்து நிற்க ஆவலூடன் அவனைப் பார்த்தான் அவனுடைய மலர்க்கரங்கள் இரண்டும் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராதா! ராதா! நீ இப்படியெல்லாம் நினைப்பாய் என்று நான் சிறிதும் நினைக்கவில்லை. ஒரே வார்த்தையில் சொல்லதானால் நான் உன்னை அடையக் கொடுத்து வைத்திடக்கணும். ஆனால் நான் பேராசைக்காரனில்லையே சாதா முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட முடியுமா? ரோஜாவைப் பிடுங்க நினைக்கு முன் அதற்குக் கீழே உள்ள முட்களைப் பற்றியும் நினைக்க வேண்டும் அப்படி யில்லாதவன் ஆசைப்பட்டுப் பலன் கிடைக்குமானால் அது துஞ்சபத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமாய் இருக்க முடியாது. உன் நினைவுகளில் தவறில்லை ராதா. ஆனால் நான் உனக்கு ஏற்றவனு? நான் ஏழை ராதா ஏழை. அன்றூட் வாழுவுக்கே பிரச்சினைப் படும் குடும்ப வர்க்கத்தினை எமது இரு குடும்பங்களுக்குமிடையிலுள்ள அந்தஸ்துள்ள இரும் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையிலுள்ள அந்தஸ்துள்ள இரும் புது திரையை விலக்க முடியுமா ராதா? அல்லது நாம் தான் சேர முடியுமா? நீ நினைப்பதில் தவறு இல்லையா யினும் நான் அப்படி ஒன்றை நினைப்பதே தவறு சாதா அது மிகப்பெரிய தவறு.

'வாசு' என்று அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள் ராதா லட்சுமி. அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. இதுவரை நாள் அவள் திரையிட்டு வைத்திருந்த அகம்பாவக் கூடு நொருங்கி விட்டது. அவனுடைய திட்சித்தும் அவனுடைய பலவீனக் கோட்டையை ஈடாடச் செய்து விட்டது. அவளைத் தை பலவீனத்தை அவன் தங்குச்சாதகமாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு மாறாக அவளைத்தன்னிட மிருந்து சிலக்கி விட்டுத் திரும்பினான்.

அத்தியாயம் (10)

வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே வசந்த காலமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவான் யோதி. ஆனால் அவன் விருப்பம் போல் வாழ்க்கை அமைவதில்லை. திருப்தியுள்ள மனம் இருப்பவனுக்கு வாழ்க்கை என்றும் வசந்த காலமாக இருக்கின்றது. அதே போன்று ஒரு பரிபக்குவ நிலையில் மனதைத் துணிலைப் படுத்தி வைத்திருந்தான் வாசுதேவன். துன்பத்தின் அழுத்தலுக்கோ, இன்பத்தின் இழப்புக்கோ தன்னை ஆளாக்கிக் கொள்ளாது, நன்றும் தீதும் பிறர்தர வாரா! என்ற கோட்பாட்டின் எல்லையில் பிரயாணம் செய்பவன். அதன் காரணமாக ராதாலட்சுமி மயங்கிச் சாய்ந்ததும் அவனை விலக்கி விட்டுத் திரும்பினான்.

ஆனால் ராதாலட்சுமி அவனை விட வில்லை அவன் தோலைப்பற்றி 'வாசு' என்றான். வாசு அசையவில்லை,

'என்ன ராதா' என்றான்.

'வாசு! எனக்கு என்ன செய்வ தென்றே புரியவில்லை என்னைப் புரிந்து கொண்டும் நீங்கள் இப்படி என்னை உத்ருவது சரியா? நியாயமா? இதுவரை நான் என் கருத்தை வெளியிட முடியாது தவித்தேன். உண்மையில் ஆரம்பத்

தில் என்னிடம் குடி கொண்டிருந்த அகம்பாவம் என் கருத்தைத் தெரிவிக்க அனுமதிக்கவில்லை. இன்று எந்தில் தெரிந்துவிட்டதே. வாசு! எனக்குப் பொன் வேண்டாம். பொருள் பண்டம் வேண்டாம். உங்கள் அங்கும் ஆதாவும் கிடைத்தால் அதுவே போதும் சு வாசு.' அவள் கதறி ஞான், அவன் கழுத்தையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

'ராதா! இந்த உலகைனத்தையும் ஒரு புறமாயும் உன்னை மறுபுறமாயும் வைத்துக்கொண்டு எது வேண்டும் என்று என்னிடம் கேட்டால் நான் உன்னைத்தான் கேட்பேன். நீ துன்பத்தை விலை கொடுத்து வாங்குவோம் என்கிறேய். நான் துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சபவனல்ல ஆனால் ராதா! துன்பமே இன்னதென்று தெரியாமல் வளர்ந்துவிட்ட நீ.. துன்பப்பட என்னால் அதைச் சகித்துக்கொள்ள முடியுமா? சொல் ராதா சொல்.' அவளுடைய தோள்களைப் பற்றிக் குலுக்கினான். அவனுடைய ஸ்பரிசம் அவள் உடலில் ஓர் புத்துணர்வைத் தாண்டிவிட உள்ளமெல்லாம் இனம் புரியாத ஓர் இன்பத்தவிப்பில் ஈடாடியது,

'என்ன ராதா நான் பலமுறை கேட்டுவிட்டேன் நீ பேசாமல் நின்றால் முடிவுதான் என்ன?

'வாசு! எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. நீங்கள் கூறுவது யாவும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியவையாக இருக்கும் பொழுது வேறு பேச்சுக்கு இடமில்லையே. ஆனால் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்களைக் கொட்டி வைத்து விட்டு சொல்ல முடியாத ஊமை உணர்வுகளோடு போராடிக் கொண்டிருக்கின்றேனே! நிறைவேற முடியாத ஆசைகள் நினைவுக்களிப்போடு மடியவேண்டியதுதானு.'

‘ராதா! ஆசைப்படுவது தவறில்லை. அதை அடைய முயல்வதுதான் சிந்தித்து இறங்கவேண்டிய விடயம். அடைய முடியாத ஒன்றை நினைத்து மனிஷவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையே.’

‘இதுதான் உங்களுடைய முடிவா?’

‘என் முடிவைல்ல ராதா உண்மைக்கு மதிப்பளிப்பவ நுடைய முடிவுகள் பெரும்பாலும் இப்படித்தானிருக்கும்.

‘வாசு’

‘ம்’

‘நான் உங்களைத் தொட்டுப்பழகுவதில் தவறில்லையே வாசு,’

‘அதுபற்றி முடிவு செய்ய வேண்டியவன் நான்ஸல். ராதா. நீர்தான் காரணம் எமது பண்பாடு. பழக்கவழக்கங்கள் பற்றி எத்தனையோ முறைகள். தடைகள் இருக்கே பழைய போற்றும் பண்புடமை எம்முடையது. இல்லையா ராதா?’

‘இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லையே வாசு ஆனால் காலத்தின் போக்கில் எமது கலாச்சாரமும் புதுமை பெறுகின்றது தானே புதுமையை வரவேற்றுக் கொள்வதும் எமது பண்பட்டின் மரபுதானே,’

‘ராதா! புதிய மரபை நாம் தோற்றுவிப்பதில் தவறில்லை ஆனால் அந்த மரபு பழையைச் சிதறவிடாதிருக்க வேண்டும் அதுமட்டுமல்ல பழையைக்கும் புதுமைக்குமிடையில் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்றில்லாமல் ஏதாவது ஒன்றில் காலுங்கி நிற்பதுதான் பகுத்தறிவு பெற்ற மனித செயல்.’

‘நீங்கள் பேசுவதற்கு எதிர்வாதமிட என்னால் முடிய வில்லை வாசு, ஆனால் நான் வணங்கும் தெய்வத்தின் மீது

ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன். என் உள்ளத்தில் உங்களைத் தவிர வேறு பாருக்குமீடு இடமில்லை. நான் வாழ்ந்தாலும் சரி இறந்தாலும் சரி உங்கள் நினைவுடன்தான் என் இதயம் இருக்கும் வாசு! ஐ லவ் யூ வாச ஜீ லவ் யூ. என்று அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் குலுக்கி வள்ள,

அவனும் சில நிமிடங்கள் எதுவுமே பேசவில்லை, அவன் விருப்பத்தை நிராகரிக்கவோ அன்றி ஏற்கவோ முடியாத நிலையில் மெளனமே உருவாக நின்றிருந்தான்.

வினாடிகள் நிமிடங்களாகின. வெளியே மழை பேரி ரைச்சலூடன் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அந்தநிலை நீடித்துக்கொண்டிருந்தால் முடிவு எப்படியாகுமோ என அஞ்சிய வாசதேவன். ‘ராதா’ என்று அவன் மோவாயை நிமிர்ந்தினான்,

‘ம்’

‘இப்போது என்ன நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்காம்.’ என்று சிரித்தான்.

‘இதுவா ராதையின் தெஞ்சம் கண்ணலுக்குச் சொத்தம் என்ற நாடகம்’ என்று அவனும் சிரித்தாள்.

‘ராதா! நாடகம் வாழ்க்கையாகலாம். ஆனால் நிலை வாழ்க்கை நாடகமாக மாறி விடக்கூடாது.’

‘வாச அவன் துடித்து நிமிர்ந்தாள்.

‘என்ன ராதா பயப்படுகின்றாயா? ரசிகர்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக எப்படியும் நாடகத்தினை மாற்றலாம். நடிக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கையில் யாரைத் திருப்தி செய்வது? எப்படிச் செய்வது? யாரையுமே திருப்தி செய்யமுடியாத நிலை உருவாகலாம், இல்லையா?’

அதற்காகத் தான் கூறினேன்' என்று கூறிவிட்டு, அருகே கிடந்த சோபா ஒன்றில் உடகார்ந்தான். அவள் நின்று கொண்டே அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

'உடகார் ராதா' என்று அவள் கரங்களைப் பற்றி உட்சார வைத்தாள். அவனும் பனிப் பதுமையென அவன் ருகே அமர்ந்தாள்.

'ராதா! வாழ்க்கையில் மனிதன் தனக்காக மட்டும் வாழாமல் பிறருக்காகவும் இயன்றளவு வாழப்பழகனும் அப்படித்தான் வாழவேண்டு மென்றில்லாதவன் ஒருஇலட்சியக் குறிக்கோருடன் வாழவேண்டும். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எனக்கென்று சில இடங்கையிக் கோட்பாடுகள் உண்டு. ராதா! உனது தூய்மையான இதயத்தின் அன்பைப் பெறும் அருகதை எனக்கு இருக்கோ இல்லையோ ஆனால் என்னை நீ நம்புமாவுக்கும் நேசிக்கும் அளவுக்கும் மேலாக உண்ணை நான் நம்புகின்றேன். நேசிக்கின்றேன். ஆனால் ராதா! என் குறிக்கோளை நிறைவு செய்யுமுன் உண்ணை ஏற்று வாழமுடியாதவனாக இருக்கின்றேன். காதல் மனித வர்க்கத்துக்கு மட்டும் உண்டான உணர்வு அல்ல, ஆனால் அதன் சுதந்தீர உணர்வு மனித சமுதாயத்தில் சில கட்டுக்கோப்புக்குள் இருக்கின்ற .

'தெரியும் வாச ஆனால் என்னை உடனடியாக திருமணம் செய்யுங்கள் என்று கேட்கவில்லையே நான். என்காதலை அங்கீகரியுங்கள். நீங்கள் விரும்பித் திருமணம் செய்யும்வரை காத்திருக்கின்றேன்.'

அது மட்டுமில்லை ராதா. என் லட்சிய வெறிக்கு எமது காதல் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கக் கூடாது. அது மட்டுமல்ல நான் ஏழையானாலும் சுய கெளரவத்துடன் வாழ விரும்புபவன்.

'யாருக்குத் தான் சுயகெளரவமில்லை.,

‘எல்லோரும் சுய கொரவத்துடன் தான் வாழ வேண்டும். அதேவேளையில் மற்றவர்களின் கொரவத்தை பாதிக்காதிருக்கவேண்டும்.’

‘வாசு! நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் கூறுங்கள். ஆனால்.....’

‘ராதா! திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிட்சயம் செய்வதாகக் கூறுகின்றார்கள். நாமாக நமது திருமணத்தை நிட்சயம் செய்துகொண்டு நமக்கு நாமே துண்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள நீ ஆசைப்படுகின்றாய். எதிலும் அவசரம் கூடாது ராதா.’

‘வாசு இப்படி நீங்கள் கூறுவதை நான் எதிர்க்கின் நேரன் என நினைக்காதிர்கள். விரும்பியதை அடைவதில் நான் அவசரப்பட்டதில்லை. எனக்கென்று ஒன்று இந்த உலகில் தேவை என்றால் அது... அது... நீங்கள் தான் வாசு.’ என்று கூறியபடியே அவன் மடிமீது விழுந்தான் ராதாவட்சமி.

இயற்கையின் அற்புத லீலையினால் ஏற்கனவே இருள டைத்திருந்த அந்தப் பிரதேசம் இரவின் வருகையினால் மேலும் இருளடைந்து விட்டது. அவர்கள் தம்மை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்தமையினால் விளக்குப் போடவேண்டும் என்ற எண்ணமே எழவில்லை. அவன் மடிமீது அவள் முகம் புதைத்துக் கிடந்தபொழுது அவளை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் மௌனமாக இருந்தான் வாசுதேவன். அவனுடைய பட்டாக்குக் கண்ணத்தின் ஸ்பரிசம் அவன் உடலில் மட்டு மல்ல உள்ளத்திலும் ஜேலான ஓருவித ஈடாட்டத்தை உண்டுபண்ணவே செய்தது.

‘ராதா’ என்று அவள் முதுகில் கைவைத்தான்.

‘ம்’ என்றுமட்டுமே முனங்கினால்.

‘ராதா! நெய்யினால் நெருப்பளைக்க முடியாது. மனைவி மக்கள் பொருள் யாவும் ஒருவனுக்கு நெய் போன்றவை. இவை மனிதனது துண்பத்துக்கு வழிவகுப்பவையென்றி இன்பத்துக்குரியனவ்ஸ்ல. நான் கூறுபவைஆழ்ந்த கருத்துக்கள் ராதா. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கப்போனால் மனீதன் இவற்றை துண்பம் அளிக்கும் போதைப் பொரு என்று நினைக்கின்றேன். அவையே அவனுக்கு ...! ராதா! நான் உன்னை விரும்புகின்றேன் உன் கோரிக்கையை ஏற்கின்றேன். ஆனால் தவிர்க்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டால் என் சொல்லை மீருது உன் வாழ்க்கைப் பாதையைக் கெடுத்துக் கொள்ளாது நடந்து கொள்வேன் என்று எனக்கு உறுதி தரவேண்டும்.’

‘நீங்கள் என்ன கேட்கின்றீர்கள் வாசு?’ எனத் திமர் என எழுந்திருந்து சேட்டாள் ராதா.

‘ராதா! திருமணம் எங்களால் நிட்சயம் செய்யப்படுவதல்ல. திருமண அழைப்புக்களில் பார்த்திருப்பீரே. ‘பெரியோர்களால் நிட்சயம் செய்யப்பெற்றது’. என்று போட்டிருப்பார்கள். அதனால்தான் கூறுகின்றேன் நான் உன் உடலை டட்டும் காதலிக்கவில்லை. உன் உள்ளத்தையும், உணர்வுகளையும் தாங்கி நிற்கும் உடலையும் சீர்த்துத் தான் விரும்புகின்றேன்.

‘உங்கள் கருத்து எனக்குப் புரிகின்றது வாசு. தற்செயலாக எமது எண்ணம் நிறைவேற முடியாத இடத்தில் நான் வேறுதிரு — அப்படித்தானே?’

‘ஜேஸ் ஜேஸ்’.

‘வாசு! நீங்களா இப்படிக் கூறுகின்றீர்கள்?’?

நாங்களே எங்கள் வாழ்க்கையை நிர்ணயம் செய்து கொள்வதாயின் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்.’

‘அதைத்தான் நான் சொல்கின்றேன் வாசு’.

‘ராதா! எங்களுக்கும் பெற்றேர்சன் இக்கின்றூர்கள். அவர்களின் அனுமதியின்றி நாம் காதலிக்கலாம். ஆனால் கல்யாணம் செய்ய முடியாது’.

‘உண்மைதான் அப்படி அனுமதி கிடைத்தால் எனக்கும் ஆட்சேபனையில்லை ராதா’.

‘ஓ —— மைஸ்வீட்’ என்று அவன் மடி மீது மீண்டும் விழுந்தாள் ராதாலட்சமி.

அவள் உள்ளமெல்லாம் இன்பநாதம் ஓலித்துக்கொண்டிருந்தது. கனவிலும், நினைவிலும் மட்டுமே அனுபவித்து இனிமையான உணர்வுகள் அவனுடைய உடல் நரம்புகளினாடே மின் அணுக்களாக ஊர்ந்து துடித்தன.

‘வாசு! வாசு! இக்கணமே என் உயிர் பிரிந்து விட்டால் கூட நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்’. என்று மகிழ்ச்சி யோடு கூறினால் ராதா.

‘பைத்தியக்காரி! மனிதனுடைய சில ஆசைகளில் ஒன்றுன் ஆரம்ப நிலையையே அனுபவிக்காமல் செத்து விடுகின்றேன் என்கிறேயே. அப்படி என்னதான் பெற்று விட்டாய்?’ என்றான் ஏனமாக.

என்ன வாசு! உங்கள் மடி மீது கிடக்கும் இந்தப் பாக்கியம் கிடைக்குமா?

‘அதுதான் கிடைத்துவிட்டதே’.

‘அப்புறம் எதை சிறு ஆசைகளில் —— என்கிறீர்களே அதென்ன வாசு?’

‘மனிதன் எதை இன்பம் என்றும் சொர்க்கம் என்றும் நினைக்கின்றானே அதற்கு என்ன கூறுகின்றார்கள் தெரியுமா?’

‘தெரியாதே வாசு’.

‘சிற்றின்பம்’.

‘வாசு’ என்று ஆச்சரியமுற்று எழுந்த பொழுது வெளியே யாரோ கதைக்கும் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரல் ராதாலட்சமிக்குப் பழக்கப்பட்டதாக இருக்கவே அவள் திடீரென மின் விளக்கின் சுவிட்சைத் தட்டிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

அத்தியாயம் (11)

ஒரு மனிதன் இன்னேரு மனிதனிடம் காட்டும் கரு
ணையை அவனுடைய பலவீனம் என்றே அன்றி பயம்
என்றே மதிப்பிடுபவன் மனித சபாபத்துக்கே மதிப்பளிக்
சத்தவறுகின்றன. இதற்கான அறிஞர்களோடு அறிவிலிரு
கள் மோதவும் தவிர்க்கவும் ஏதுவாகின்றது. கருணைக்கு
இனம் இல்லை. அது தூய உள்ளத்தினின்றும் தோற்றும்
உண்மையின் பிரதிபிம்பம். இப்படிப்பட்ட ஒருமுனை நிலை
தான் ராதாலட்சமியிடம் வாசவுக்கு ஏற்பட்ட தென்று
கூறமுடியாதாயினும், அவளிடம் அவன் கொண்டிருந்த
கருணையே அவள் விடுத்த கோரிக்கையை அவன் ஏற்றுக்
கொள்ளக் காரணமாக இருந்தது.

அறைக்கு வெளியே பேச்கக் குரல் கேட்டதும் மின்
விளக்கின் சுவிட்சைப் போட்டுவிட்டு வெளியே வந்த
ராதா, வீட்டுமுகப்பில் தோளிகள் சிலர்நிற்பதைப்பார்த்து
விட்டு ஓடிச்சென்று வரவேற்றினார்கள்.

‘ஹலோ ராதா! எப்படி? எங்கே வாசு? என்று கிண்டா—
லாகவே கேட்டாள் பாயினி.

‘உஸ் சத்தம்போடாதே படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்
என்றார்கள் ராதா.

‘ஏன்டி ராதா நீயும்சேர்ந்து படிக்கின்றாயா?’

‘ஏன்டி பாமி! நீ வம்பளக்கவா வந்தாய்?’

‘நோ... நோ... அப்புறம் காதல் போதையில் பரீட் சையில் கோட்டை விட்டு விடாதே என்று அறிவுரை கூறவே வந்தேன்டியம்மா.’ என்று பாமினி கூற எல்லோரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

அதன் பின்னர் பத்து நிமிடங்கள்வரையில் பல்வேறு கணதகளிலும் ஈடுபட்டிருந்த பெண்கள் கோஷ்டி அவ்விடம் விட்டகன்றதும், ராதாலட்சமி வாச இருந்த அறைக்குச் சென்றார்கள்.

ராதாலட்சமி வெளியே சென்றதும் பல்வேறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த வாசதேவன் அந்தச் சோபாவிலேயே தூங்கிவிட்டான். தூக்கத்திலும் அவன் முகத்தினைப்பார்க்கும்பொழுது தெரிந்த ஒருவித தனிக்கவற்சி அவன் உள்ளத்தில் இன்பக் கிணுகிணுப்பை ஏற்படுத்தியது. சோபாவின் விளிமில் ஒருசையையமடக்கித் தலைக்கு ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு மல்லாந்து படுத்திருக்கும் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கிடக்க வேண்டும்போல் இருந்தது ராதாவுக்கு. ஓசைப்படாமல் அவனுகில் சென்று அமர்ந்தாள். அவனுடைய இடையோடு இனைய நெருக்கமாக இருந்தபொழுது அவன் உள்ளத்துணர்வுக்களைல்லாம் இன்பக்கத்தினால், நினைவு அலைகளின் வேகம் அவன் மார்பின் பரிமாணத்தை வரம்புக்கு மேலாக உயர்த்தியது. உணர்வுகள் கட்டுக்கடங்காத நிலையில் அவன் உடல் அக்கினிக்குழும்பெனக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஓன்றைச் செய்கை முறையில் கையாளுமுன்னர் நாம் மனே சக்திக்கு வேலைகொடுத்து இப்படிச் செய்தால்... என்று நினைவுக்கம் செலுத்த ஆரம்பிக்கும் பொழுது உணர்ச்சிகளுக்கு உடல் அடிமையாகிவிடுகின்றது. இந்திலையில் பெரும்பாலான மனிதர்களின் அறிவு உணர்ச்சிக்கு அடிமை

யாகி நல்லது எது கெட்டது எது என்பதைக்கூட ஆரா
யாமல் செயலாக்கத்தில் இறங்கிவிடுகின்றது.

ஆனால் ராதாவின் உள்ளத்தில் ஆசைவெள்ளம் பொங்
கிப் பிரவகித்தாலும் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி சிறுக்கச்சுறுக
விடுத்து அதில் தினம் தினம் நன்றுதின் புறவே விழும்பினால்.
அவனுடைய செவ்வல்லிக் கரம் அவனது மார்பில் தவழ்ந்
தது, அவள் செம்பவள் இதழ்கள் அவளையறியாமலே, வாசு
எனக் குழுமத்தன. அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தவன்
மார்பில் அவனது கரம் தவழ்ந்து விளையாட முற்பட்டதும்
உணர்வு வரப்பெற்றவனும் விழித்துக்கொண்டான் வாசு
தேவன், மீண்டும் அவள் வாசு என்று அழைத்த பொழுது,
என்ன ராதா? என்று எழுந்திருக்க முயன்றுன்.

‘வேண்டாம் வாசு. நீங்கள் இப்படியே படுத்திருங்கள்.
உங்கள் உறக்கத்தைக் கெடுத்திட்டேன் இல்லையா?’ என்று
இரு கரங்களாலும் அவனை எழுந்திருக்கவிடாது தடுத்துக்
கொண்டாள்.

‘ராதா! செய்வதையும் செய்துவிட்டுக் கேள்வியையும்
கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்லவேன்?,

‘கோபமா வாசு?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே மேலும்
சரிந்துகொண்டாள் ராதாலட்சுமி. அவனுக்கும் அவனுக்
கும் இடையே இருந்த இடைவெளி குறைந்தது அவள்
ஆடை அவன் மார்போடு உராந்து உறவாடியது.

‘கோபமா வாசு? என்று நீ கேட்பதற்கு என்னால் பதில்
சொல்லமுடியாது ராதா. கோபம் என்று தோன்றினால்
உன் கட்டளைக்குட்பட்டுக்கிடப்பேனே?’

‘நீங்கள் என்னப்பா எதற்கும்..., என்று சினாங்கியவள்
வாசு நீங்கள் வெளியே எதை மறைத்தாலும் உங்கள்
இதையம் ஏதோ எல்லாம் கூறுகின்றதே.’

‘உண்மையாகவா? அப்படி என்னதான் கூறுகின்றது?’

. தெளிவாகக் கேட்கலையே. கேட்டுச் சொல்லுகின் ரேன்.' என்று மார்பில் செவி படும்படியாகக் கண்ணத்தைப் பதித்துக்கொண்டு, இரு கரங்களாலும் அவன் தோள்களை இறுகப்பற்றிக்கொண்டாள்.

அவள் தனது அற்ப ஆசைகளை எப்படி எல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொள்ள முனைகின்றான் என்பதையும், அதற்கு அவள் கூறும் குழந்தைப் பிள்ளைச் சமாதானத்தையும் கேட்டுச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருத்து வாசுவுக்கு.

மனிதர்கள் காதல் போதையில் குழந்தைகளை விடக் கேவலமாக நடந்து கொள்கின்றார்காளா? அல்லது மிருகத் தைவிட வெறித்தனமாக நடந்து கொள்கின்றார்களா? சமுதாய வாழ்வில் கட்டுக்கோப்புக்களை மீருமலும் மீறியும் நடந்து கொள்ளும் மனித வர்க்கம் சுதந்திரம் கிடைக்கும் பொழுது எப்படியெல்லாமோ நடந்து கொள்வது இயல்பு இவற்றையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு கற்பனை வாதிகள் கண்டபடி உள்றுவதும், போற்றுவதும். தூற்றுவதும் தெரியாத்தனமாக அல்லது பற்றின் காரணமாக இல்லையேல் அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்கு கிடைக்காமல் போன்றினால் ஏற்பட்ட விரக்தியின் காரணமாகவும் இருக்கலாம் உள்ளியலை ஒரு பாடமாகக் கற்று வந்ததினாலோ என்னவோ வாசுதேவன் இவற்றையெல்லாம் பலவீனங்கள் என்றவரி சையில் வைத்துத் தீர்வுகண்டு கொண்டு அமைதியுடனிருந்தான்.

'வாசுதேவனின் மெளனம் அவன் உடலோடு உடல் சேரத் தழுவியதினால் ஏற்பட்ட ஸ்பரிசம், தன் நினைவுகள் செயலாகும் சந்தர்ப்பம் இத்தனையும் ராதாலட்சமியின் உள்ளத்தில் வேறுநினைவுகளுக்கு இடமில்லாத ஒர் இன்ப சாம்ராட்சியத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டது.

இன்பமோ துன்பமோ எல்லாம் அடிப்படையில் பார்க்கப் போனால் ஒருவித வேதனையின் பிரதிபலிப்பே

இன்பத்தின் பிரதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேதனைகளை மனிதன் சுகித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதேபோன்று கிளர்ந்தெழுந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்துக்கு அனைபோட்டுச் கட்டுப்படுத்தி வேதனைப்பட்டாலும் சிறுகச் சிறுகப் பெறும் அற்பசகத்தில் அவ்வேதனை அவளுக்கு ஒருபொருட்டாகத் தென்படவில்லை. அந்த இன்ப சுகானந்த மயக்கத்தில் அவன் மார்பில் மயங்கிக்கிடந்தாள்.

'ராதா ராதா என்று அவள் முதுகை வருடினான் வாசுதேவன். அந்த வருடல் அவனை எங்கோ அழைத்துச் சென்றது. மெய்மறந்த நிலைக்குள்ளான் ராதாலட்சமி.

வானவீதியில் மேகங்களுக்கிடையே பறந்து கொண்டிருப்பது போன்ற மயக்கம் கந்தர்வ கானத்தினால் கவரப்பட்டுச்செல்லும் தேவகன்னிகை என்ற நினைப்பில் அந்த நினைவுக் களிப்பில் அவள் காவிய நயனங்கள் அங்குமிங்கும் யாரையோ தேடுகின்றன. அங்கே ஒருமலர்வானத்தின் நடுவில் சௌந்தர்ய புருஷங்க வேய்குழலில் இசை பொழி ந்து கொண்டிருக்கின்றன கண்ணன். கமாஸ் ராகத்தில் வேய்குழலோசை கேட்டு மயங்கிச் சென்றவள் அவனை அணுகிப்பார்த்த பொழுது அவன் தன் காதலன் வாசுதேவனே என உணர்கின்றார்கள். அவன் தோள்களை இறுகப் பற்றி விரிந்துபரந்த அவன் மார்பில் செவ்விதழிப்பதிய முத்தமழை பொழுகின்றார்கள்.

வேய்குழல் மீட்டுவுதை நிறுத்தி விட்டு ராதாலட்சமி யை அனைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் அந்த மாயக் கண்ணன் முச்ச முட்டத்தினருகின்றார்கள் ராதாலட்சமி. அவனுடைய அன்புத் தழுவலில் கட்டுண்டவாறே, 'கண்ண! என்ன இது?' என்று சினுங்கினார்.

'என்னவென்று என்னையா கேட்கின்றார்கள்? ராதா! நீ சற்றுமுன் என் மார்பின் மீது என்னவோ எல்லாம் செய்தாயே, அதை என்ன வென்று சொல்வதாம்?'

‘அது...அது...சொல்லித் தெரிவதில்லையே கண்ணு.’

‘அப்படியா’ நல்லது சரி ராதா வள்ளுவரே கூறியுள் எார் காதலர் இருவர் கட்டித் தழுவினால் தென்றல் கூட நழைய முடியாதாம் அந்தஇருவர்க்கிடையிலும். அப்படிபான நெருக்கம்...ம் என்று குறும்புடன் கண்ணைச்சிமிட்டி அவளை மேலும் நெருக்கி இறுக்கமாக அணைத்தான். நானைம் மே விடக்குபீரேனச் சிரித்துவிட்டாள் ராதா.

‘என்ன சிரிப்பு? என்றான் பொய்க்கோபத்துடன்.

‘வள்ளுவர் அப்படி கூறினாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் அப்படிச் செய்திறீர்கள்.’

‘ராதா! என்னை என்ன வென்று நினைத்து விட்டாய்? என்று திடீரென அவளைத் தழுவிய கரங்களை விலக்கிக்கொண்டான். தவறிவிழுந்த பூங்கொத்துப் போலச் சோர்ந்து விழுந்தாள் ராதா. அந்த அதிர்ச்சி நீங்குமுன் திரும்பிப் பார்கின்றான். கண்ணைக் காணவில்லை. அவன் மாயமாய் மறைந்து விட்டான்.

‘கண்ணு! நீ என்னைவிட்டு ஒடி மறையலாம். ஆனால் என் நெஞ்சை வீட்டு ஒட முடியாதே! கண்ணு உன் உள்ளத்தோடு உள்ளமாய் உணர்வாய் கலந்துபின்பு எங்கே போய் மறையமுடியும்? என்று அவள் கூறிய பொழுது, காற்றினிலே கலந்து வந்தது அந்தத் தேனினுமினிய குழலோசை காற்றேருடு கலந்து கருத்தைக் கவரும் அந்த இனிய ஒலியில் தோய்ந்து எழுந்தாள் ராதை. அவள் உடல் உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் தேன் பிளிறும் இனிய மலர்களாக விரிந்து மலர்ந்தன. அவள் இதயம், விம்மி யது. உணர்வுகள் ஒன்று கூடி அவள் இதய தாபத்தை வெளிக்கொணர்ந்தன.

‘அவளுடைய செம்பவள், இதழ்கள் அசைய,

‘கண்ணான் எனதன் காதலன்

கண்ணில் ஆடும் மாயவன்

என்னைச் சேர்ந்தவன் என்றும் என்னைச் சேர்ந்தவன்

என்று அவள் முடித்த பொழுது

, காதல் தேவன் கோயிலில் மாலை மாற்றினாள்

, காலம் வரும் காத்திருப்போம் என்று கூறினாள்

என்று அவன் குரல் காற்றேடு காற்றூய் மிதந்து
வந்தது. குரல் வந்த திக்கெல்லாம் அவன எழில் வதனத்
தைத் தேடினால் ராதா. அவனுடைய கார்குழல் காற்றில்
பறந்து அவள் முகத்தை முடியது. அதே சமயம் அவள்
கருங்குழலை நீவியபடியே.

‘நீவன்னைப் பூங்குழல் முகத்தை முடுதே நானை
வந்து போன பின்பு சுகத்தை தேடுதே

என்று அவளை மீண்டும் அனைத்துக்கொண்டான்
அந்த மாயக் கண்ணன்.

‘கண்ணே! இனி என்னை விட்டிட்டு ஓடமாட்டாயே.
என்னேடு கோபிக்க மாட்டாயே. சொல்லு கண்ணே
சொல்லு!’ என்று வாய்விட்டே கத்தி விட்டான்.

இவ்வளவு நேரமும் தன் மார்பின் மீது படுத்து
இன்ப உறக்கத்தில் கிடந்தவளின் அற்ப பேராசையைக்
கெடுத்துவிடக் கூடாது என எண்ணிப் பேசாமலிருந்த
வாசதேவன், அவள் வாய் விட்டுப் புலம்ப ஆரம்பித்த
தும், ராதா! ஏய் ராதா! என்று முதுகில் தட்டினான்,
கிடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள் ராதா, அவனுக்கு
என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

‘ராதா’

‘ம்’

நூலை சேத்தமிழ்க் கலை மன்றம் ஒழுங்கை மேற்கு கண்ணாகம்

‘உன்னமயிலேயே தூங்கிவிட்டாயா? இல்லை சுனவு மயக்கமா?’

‘ஹகும்’

‘ஏய் ராதா! பொய் சொல்லாதே. என்னை என்ன கட்டில் மெத்தை என்று நினைத்தாயா? நான் இவ்வளவு நேரமும் பட்ட பாடு போதாதா? இரவு பூராக இப்படியே இருக்கணுமா?’ என்று செல்லமா அவள் கழுத்தில் கிள்ளி ஞன்.

கனவிலும் கற்பனைக் கதைகளிலும் மட்டும் வரும் ஓர் இனிமை எழில் மிக்க காட்சி தன் சொந்த வாழ்விலும் இடம் பெற்றிருப்பதை எண்ணி அகமகிழ்ந்த ராதாலட்சமி யின் உள்நிலை எழுத்தில் வருணிக்க முடியாத ஓர் உன்னத நிலையாகும்.

‘என்ன ராதா நான்கேட்பது காதில் விழுகின்றதா?’

‘ம்’

‘பதில் சொல்ல மாட்டாயா?’

‘கனவு —இன்பக் கனவு ஒன்று கண்டேன். அதன் முடிவிலும் இப்படி ஒரு நிலையில்நான் இருந்தேன் கண்ணு.

‘ஐ ஆம் வாச கண்ண இல்லை.’

‘இல்லைக்கண்ணு. சொன்னவன் கண்ணன். சொல்பவன் கண்ணன்.

‘என்ன ராதா கீதா உபதேசமா?’ என்று அவன் கேட்டபொழுது திடீரென மின்விளக்கு அணைந்துவிட்டது.

அந்தியாயம் (12)

சந்தர்ப்பகளை மனிதன் உண்டாக்க முயன்றாலும் அது அவனுக்குச் சாதகமாக அமைவதில்லை. சிலசமயங்களில் சந்தர்ப்பங்கள் மனிதனுடைய செயலாக்கக் கருவியாகச் சாதகமாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. மனிதனை நல்லவனுக்கவும் கெட்டவனுக்கவும் வல்லது சந்தர்ப்பம். பகுத்தறிவுவாதிகள் சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை என்பதை ஆத்மீகவாதி ஆண்டவன் அருள் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டாரு சூழ்நிலை; அச்சம், மடம், நாணம் என்ற குண இயல்புகள் நெகிழிந்து நின்ற ஓர் நிலையில் நாணத்துக்குக் காரணமான வெளிச்சம் இல்லாதது அவள் மனதுக்குப் புதிய தெம்பை அளித்தது.

‘வாச வாச’ என்று அவன் முகத்துக்குச் சபீபமாக தன் முகத்தையும் கொண்டு சென்றார்கள். அவன் எதுவும் பேசாதிருக்கவே. ‘ஏன் வாச! நான் அழைத்தது கேட்கவில்லையா?, என்றால்?

‘ஏன் உன்னைப்போல் நானும் கனவு மயக்கத்திலா இருக்கின்றேன்?’

இல்லையே: நீங்கள் நெஞ்சமுத்தக்காரர் என்று எனக் குத் தெரியும்;

‘அப்படி நீ நினைக்கின்றாய் ராதா.’

‘இரும்பு கூட இளகுமப்பா. உங்கள் இதயம் கல்லு. நீங்கள்... நீங்கள்...’ என்று அவன் கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து தேம்பினான்.

‘அட பைத்தியமே! அழுகின்றாயா?’ என்று அவன் கன்னத்தை வருடியவன், ‘என்ன ராதா! குழந்தை மாதிரி இப்படி அழலாமா? என் மனம் கல்லோ இரும்போ எதுவானால் என்ன? இரண்டுமே உன் அன்புக்கு முன் அடிப்பட்டுச் சிதறிவிடும். தனி அறையில் அதுவும் இருளில் நீயும் நானும் இருப்பதே தவரூன செயல். என் மீது நீ படுத்துக்கிடக்கின்றாயே. அதற்கு அனுமதியளித்துள்ளேன் பார், இதுகூட எனக்கு விருப்பமில்லாத செயல்தான். இப்போது உங்கன்னத்தை வருடி... இதுகூட விரும்பாத செயல்தான். ஆனால் ராதா...’ அவன் தொண்டை கம்மியது. கதைக்க முடியவில்லை.

‘வாசு! வாசு! அழுகின்றீர்களா?’ அவன் முகத்தினை கையால் தடவினான்.

,இல்லை ராதா இல்லை. இத்தனைக்கும் நான் உணர்ச் சியில்லாத ஜிடம் இல்லை. எனக்கும் வாலிப உணர்வின் மிடுக்குத்தனம் உண்டு. ஆனாலும் உன்னுடைய அற்பாறுசை களைத் தடைசெய்து வேதனைப்படுத்தக் கூடாது என்றெருமானமும், உன்னுடைய பலவீனமான இந்த நிலைக்குத் தூபமிட்டு முடுக்கிவிட்டு எனக்குச் சாதகமாக்கிக்கொள்ளும் தீயநோக்கம் என்னிடம் இல்லாத மனமும் இதனால் என் உணர்ச்சிகளை நானே கட்டுப்படுத்தி வேதனைப்படுகின்றேன்; இதைத்தவிர என்னிடம் நெஞ்சமுத்தமோ, தூய்கையோ எதுவுமே கிடையாது. என்னை நீ புரிந்து கொள்-

வாவிட்டால் இனியாவது புரிந்துகொள்' என்று அவன் கூறி நிறுத்தியதும்,

'வாச! வாச என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.' என்று அவன் கன்னத்தில் இதழ்களில் எல்லாம் முத்தமிட்டான். திடீரென விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தது.

'ராதா! ஏன் கண்களை மூடிக்கொண்டுவிட்டாய்? பூஜை கண்ணே...' என்று அவன் ஆரம்பிக்க, அவனைப் பேச விடாது தன் இதழ்களை அவன் இதழ்களோடு பொருத்திக் கொண்டாள்.

நிமிடங்கள் சில மேளனமாக களிந்த பின்பு சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தாள் ராதாலட்சமி.

'ஏன் சிரிக்கின்றூய் ராதா? என்று அவனைப் பற்றிக் கொண்டே எழுந்தான் வாச, எழுந்து உட்கார்ந்த பின்பு 'ராதா! இந்த அழகுச் சிரிப்பு உன்முகத்தில் நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டும் என்றே நான் விரும்புகின்றேன். வேறு எதையுமே நான்சொல்ல விரும்பவில்லை' என்றார்.

'வாச! என்று அவன் கரத்தைப் பற்றித் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டே, 'வாச! நான் எதையுமே விரும்பியதில்லை. ஆனால் விரும்பியதை ஒரு நிமிடமாவது அடைந்து அனுபவித்த பின்பு இறந்தாலும் பாதகமில்லை என்று நினைக்கின்றேன்.

'தவறு ராதா வாழப்பிறந்தவர்கள் இப்படி நினைப்பதே தவறு.

'இருக்கலாம் ஆனால் அந்தஸ்து, பேதம், சட்டம், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஒவ்வாத ஏதாவது ஒன்றை நான் செய்யவில்லையே.

‘ராதா உன்னுடன் பேசிப் பயன்கிடையாது. உங்குத் திருப்திதானே?’

‘கிடைத்தளவில்.....’ என்றுகூறிச் சிரித்தான்.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்றைய பொழுது பாட்சையைப் பற்றியதாகவோ வீட்டைப்பற்றியதாகவோ இல்லாமல் ஆனந்தமான நினைவகஞ்சனேயே கழிந்துவிட்டது. ஆனால் வாச எதிர்காலம் எப்படி அமையுமோ என்ற நினைவில் முடிவுக்கு வர முடியாத சிந்தனைப்போராட்டத்துடன் படுத்துக்கிடந்தான்.

அதிகாலையில் தொலைபேசி மணிகேட்டு ராதாலட்சுமி பதறித்துடித்து எழுந்துசென்று எடுத்தான். யாழ் நகரிலி ருந்து அவனுடைய தந்தை சோமசுந்தரமே அவளைஅழைத்திருந்தார்.

‘ஆமாம்பா நானும் சினேகிதிகளும் சுகமே இருக்கின் ரேம். ஒரு குறையுமில்லை’ என்று கூறிய சமயம் அறை வாசவில் வாச வந்து நின்றான். அத்துடன் அவர்கள் சம்பாஷணையும் முடிவுற்றது.

‘ஏன் ராதா நிறுத்திவிட்டாய்? பொய்தானே பேசி ணய்?’

பொய்தான் வாச! வாழ்க்கையிலேயே எதற்கெல் லாமோ மனிதர்கள் பொய் கூறுகின்றார்கள்.’

‘அதில் ஒன்றுதானே ராதா இதுவும்.’

‘நீங்களும் அப்படிப்பட்ட வராக இருந்திருந்தால் நான் அழைத்து வந்திருப்பேனோ? பொய்தான் கூறியிருக்கேனான்?

என்னிடம் நீ கேட்கின்றாயே? எந்த அயோக்கியனு வது தன்னைக் கெட்டவன் என்று சொல்லியிருக்கின்றானா? அல்வது சொல்வனா!

‘வாசு? நீங்கள் எப்படிப்பட்டவரோ அதை பற்றி உங்களுக்குத் தான் தெரியும். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த மட்டில் நீங்களே என் தெய்வம் தெய்வத்துக்கு இந்த மலரை அர்ப்பணமாக்கி விட்டேன். இனி தெய்வம் எதை விரும்கின்றதோ அதன்படி செய்யலாம்.’ என்று அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்தாள்.

‘ராதா’ என்று அவளைத்துக்கி மார்போடு அணைத் துக்கொண்டே, இந்த மலரைத் தெய்வம் கூட கசக்கி முகர விரும்பவில்லை ராதா. என் இதய மலரோடு மலராக வைத்துப் போற்றி முகர விரும்புகின்றேன். புரியுதா ராதா?’

புரிந்தும் புரியாதிருக்கின்றது உங்கள் பேச்சு.

காலையில் எழுந்ததும் வீண் பிரச்சனைகள் ஏன் ராதா உன் இஸ்டப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள். ஆனால்.....

சொல்லுங்கள் ஏன் நிறுத்திவிட்டார்கள்?

‘ராதா! எங்கோ படித்த ஞாபகம் சொல்கிறேன் என்னைத் தவறாக நினைக்க மாட்டாயே.

‘என்ன வாசு! என்னிடமா இப்படிக் கேட்கின்றீர்கள்?

சில சமயம் நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ சில விடயங்களில் ஈடுபட வேண்டியதாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் ஒருவரிடம் நாம் வைக்கும் அளவிடற்கரிய அங்புமாயிருக்கலாம். இதை நீ ஒப்புக் கொள்கிறுயா ராதா?

‘ம்’ என்று தலையாட்டினால்.

‘என்ன ‘ம்’ மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொள்கிறுயா?

‘அதாவது என்னிடம் நீங்கள் அகப்பட்டிருப்பதுபோல் இல்லையா? என்று சிரித்தான்.

‘புத்திசாலி’ கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்ததுபோல நீ கண்டு பிடித்து விட்டாய்போ.,

‘சமாளிக்காமல் விடயத்துக்கு வர்ணுங்களேன்.

‘மற்றவர்களின் சொத்துக்குக் கெடுதல் ஏற்படாத வகையில் உன் சொத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள் என்று எங்கோ படித்த விடயம் இந்த நேரத்தில் எனக்கும் கை கொடுத்து உதவுகின்றது நான் சொல்வது உனக்கு விளங்குகின்றதா ராதா?’

‘ஓ ஜேஸ் நன்றாக விளங்குகின்றது. யூ மீன்...ம்...ம்... என்று கூறிச் சிரித்து, அவன் கண்ணத்தில் செல்லமாகத் தட்டினால் ராதாலட்சமி.’

‘நீ சரியான ஆள் ராதா.’

‘எனிதிங் ரேங்டியர்’.

‘நதிங்’ என்று கூறியவன்’ பல்விளக்கி முகம் கழுவிக் கொண்டு கொஞ்சம் படிக்க வேண்டும் ராதா’ என்றான்’.

‘ஐகே’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றால் ராதர்.

பரீட்சை எழுதினால் என்ன விட்டால் என்ன என்ற நிலையில் ராதாவிருந்தாள், அவனுடைய மனேதரம் நிறை வேறிவிட்டது. இரவு படுத்துத் தூங்கும் பொழுது அன்று சாப்பாட்டு மேசையில் நடந்த சுவையான நிகழ்ச்சியை அவள் மனம் அசை போட்டது.

இருவரும் ஆனந்தமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு துண்டு மீன் பொரியலை அவனுடைய கோப்பையில் தூக்கிப்போட்டாள் ராதா. சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்தவன். “ ஏன் ராதா. உனக்கு பொரியல் பிடிக்காதா? ” என்று கேட்டான்.

‘யார் சொன்னது?:

‘அப்படியானால் உன் கோப்பையிலிருந்ததை ஏன் என் கோப்பைக்குள்...’. என்று கேட்டுக்கொண்டே அவள் கழுத் தினை இழுத்துப் பிடித்து ஒரு துண்டை அவள் வாய்க்குள் தினித்தான். அப்படியே அவள் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான்’.

‘வாசு! உங்கள் கையையும் கடித்து... என்று அவள் கரத்தைப் பற்களால் நெருடிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

‘நீ ஆளைத் தின்று தீர்த்து விடுவாய் போலிருக்கே.’ என்று கூறிவிட்டு, மீண்டும் அவளுக்கு ஊட்டினால்’ அவள் வடம்பினில் அனுபவித்தறியாத ஆனந்த நிகழ்ச்சிகள்! இனிய அனுபவங்கள்! மொட்டவிழ்ந்து மெல்லென விரியும் பனிமலரென அவள் இதய மலர் விரிந்து மணம் பரப்பியது’ அந்த இனிய நினைவுகளுடனேயே துயில் கொண்டாள்.

மறுநாள் பரீட்சை முடிந்ததும் இரவு சினிமாவுக்குச் சென்றனர். அன்றிரவை விடியும்வரை விழித்திருந்து கழித் தனர். அச்சமயம் அவள் கூறிய வார்த்தைகள் எவ்வளவு உண்மையானவை என்பது மறுநாள் பொழுது புலர்ந்த பின்னரே உணர்க்கூடியதாக இருந்தது. காலை ஏழு மணிய எவில் வெளியே பேச்சுக்குரல் கேட்டுக் கண்விழித்த வாசு தேவன், காலையில் யார் அப்படி இங்கே வந்திருக்கலாம் என்து அறிந்துகொள்ளும் ஆவலுடன் அவர்கள் சம்பாஷ ணையை உற்றுக் கேட்டான்’

‘லச்சு! உன் ‘பிரண்டஸ்’ எல்லாம் போய்விட்டார்களா? என்று ஒரு பெண் குரல்,

‘ஆமாக்கா. இன்று காலையில் கொழும்புக்கு எல்லோ கும் போய்விட்டார்கள். என்னையும் வரும்படி அழைத்தார் கள், நான் மறுத்துவிட்டன். இன்றுமாலை கீழ்வீட்டிலிருப்ப வர்களுடன் புறப்படுவதாக இருந்தேன். நல்ல வேளை நீங்கள் வந்திட்டங்கள்.’ என்றால் ராதாலட்சுமி.

‘நான் ஏன்டி இங்கே வரப்போகின்றேன். அத்தான் கண்டியில் ஏதோ அலுவலாக வந்தார். உள்கும் பர்ட்சை முடிந்திருக்கும்’ உன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வரலாம் என்று நான் தான் புறப்பட்டேன். அவர் என்னை வாசலி வேயே இறக்கிவிட்டுக் கண்டிக்குப் போய்விட்டார். எவ்வளவு நேரம் கத்தினேன். தனியாகத்தான் இருக்கின்றாயா?

‘நோ...நோ... அந்த அறையில் என்னுடைய ‘பிரண்ட் ஒருத்தியின் அண்ணை இருக்கின்றார்’ என்று ராதாலட்சுமி கூறுவதைச் சேட்ட பொழுது வாசவுக்கு சிரிப்பை அடக்க முடிபாலிஸ்லீ. ஓன்றை மறைக்க எத்தனை பொய் சொல்லி விட்டாள் என்று என்னும் பொழுது பாவம் ராதா என்று தான் அவனுக்கு நினைக்கத் தோன்றியது? அதே சமயம் அவள் இரவு கூறிய வாக்கியங்களும் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

‘வாசு’ இன்று இரவு தாங்காமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை, இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் இனிக் கிடைப்பது என்றால் திருமணம் நடந்தால்தான் இல்லையா?’

‘உண்மைதான் ராதா.’

‘ஆகையால்தான் கூறுகின்றேன் விடியும் வரையில் உங்கள் அணைப்பில் சுகம் பெறும் இந்நாளை எனது வாழ்க்கையில் பொன்னுளாக நினைக்கின்றேன். பிளீஸ் வர்சு எனக்காக.. ம்...ம்...’ என்று அவன் கழுத்தைக் கட்டியனைத்து இழுத்தான்.

‘உனக்காக என்ன ராதா?’

‘சொல்லுங்களேன் வாசு. ஹ்கும்.’ என்று சின்னங்கி னாள்.

‘ராதே உனக்கு கோபம் ஆகாதுடி. என் காதலியே’. தவறு ஏது செய்தேன்...’ என்று அவன் சிரித்தபொழுது,

சினிமாவிலும் கதைகளிலும் வரும் கற்பணக் காதல் காட்சி கள் நினைவுக்கு வத்தன.

'வாச வாச' என்று அவனை இழுத்து மடி மீது விழுத்தி ணள்.

அந்நினைவுகளினின்றும் விடுபட்டவாச, இனி அடுத்து நடக்கவேண்டியதுபற்றி சித்திக்கலானான் உடனே எழுத்து பெட்டியில் உடுப்புக்கள். புத்தகங்கள் யாவையும் அடுக்கிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

காலீக் கடன்களை முடித்துத் கொண்டு புறப்படத் தயாரான நிலையில் அறைவாசலில் வந்து நின்று, 'மில்ராதாலட்சமி' என்று அழைத்தான். கவிதாஸும் அவனும் ஒன்றாகவே வெளியே வந்தனர்.

'ஹேரா குட மோனிங். இது என் அக்கா',

'மோனிங் இப்படியென்றால் நானும் அவங்ககூடப் போயிருக்கலாமே. உங்களுக்குத் துணை கிடைத்துவிட்டது, சிஸ்டர் சொன்னாள் தனியே உங்களை விட்டுச் செல்வது சரியில்லை என்று. அதனால் தான் நான் நின்றேன். உங்கள் உதவிகளுக்கு நன்றி, நான் போய்வருகின்றேன் என்று கூறிவிட்டு, சூட்கேசையும் எடுத்துக் கொண்டு விடைபெற்றுன.

ராதாலட்சமிக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை தான் கவிதாவுக்கு கூறியதைக் கேட்டுவிட்டுத் தங்கதையை மெய்யாக்கும் பொருட்டு அவனும் பொம் சொல்விவிட்டுப் போகின்றன் என்பதை நினைக்கும் பொழுது கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது. இருவரும் அவன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு சிலையாக நின்றி ருந்த சமயம் சுழன்னதேவி அங்கேவந்தாள்.

அத்தியாயம் (13)

மனித வாழ்க்கையை எதற்கெல்லாமோ ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றனர். ஆனால் வாசதேவன் அடிக்கடி கூறுவான் ராதா வாழ்க்கை என்பதுகுதாட்டம்போன்றது, ஒவ்வொரு வினாடியும் என்ன நடக்குமோ என ஒவ்வொருவர் மனமும் துடித்துக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் முடிவில் யாரோ ஒருவர் ஜெயிப்பது உறுதி. அப்படித்தான் நாமும் வெற்றியடை வோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில் தோல்வி நம்மை நெருங்கி விட்டால் போதும். தீணறிப்போய் விடு வோம். ஆனால் வெற்றியை நினைக்காமல் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஆண்டவனை நினைத்திருந்தால் எதையும் தாங்கிக் கொள்ளும் உறுதியை இறைவன் நமக்கு அளிப்பான், 'என்று வாசதேவன் கூறியவாக்கியங்களே சுகுண வைக் கண்டபொழுது ராதாலட்சமியின் மனதில் தோன்றிற்று. அவன் அவர்களைச் சமீபித்ததும், 'குடமோனிங் ராதா' என்றால்.

'குடமோனிங் சுகுண, மிஸ்டர் வாச இப்பொழுது தானே போனார். சந்திக்கவில்லையா?

'அடடே நான் காணவில்லையே, பரவாயில்லை. நீர்

எப்போ புறப்படுகின்றீர்? இது—’ என்று கவிதாதைப் பார்த்தாள்.

‘என் அக்காள் கவிதா. காரிலேயே வந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுடன் போகலாம்.’ என்றவள், அக்கா! இவளை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா?’ என்று கவிதாவிடம் கேட்டாள்.

‘இல்லையே. எனக்கெப்படித் தெரியும்?’

‘கல்லூரிடிராமாவிலே ஹிரோயினே நடிச்சது இவள்தான்,’

... எப்படி பாட்டசை நன்றாகச் செய்திர்களா?’

‘நன்றாகவே செய்தேன். என்றாள் சுகுணே.

வேறு விடயங்கள் பற்றி அதிகங் கதைக்காமல் சுகுணு தேவி விடை பெற்றுச் சென்றது ராதாலட்சுமிக்குப் பெரும் நிம்மதியாக இருந்தது.

‘என் லட்சமி நீடிராமா பற்றிக் கூறியதும் தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றது. நரசிம்ம பல்லவனுக நடித்தது இந்த வாசதானே?’

‘கரெக்டா சொல்லிவிட்டாங்களே’ என்றாளாயினும் உள்ளுரப் பயமாகவே இருந்தது.

கவிதா மௌனமாகவே இருந்தாள், அவள் எந்த நினைவில் அமிழ்ந்திருக்கின்றாள் என்று அறியமுடியாமல் உள்ளுரத் தடுத்தாள் ராதாலட்சமி. ஒருவர் மனத்தை மற்றவர் அறித்து கொள்ள முடியாத நிலையில் மௌனப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சில வினாடிகளின் பின்பு கவிதாவே கேட்டாள்.

‘என் ராதா அந்த வாச எப்படிப்பட்டவன்?’

‘ஏன் நீ அவருக்குப் பெண்பார்க்கப் போறியா?’

‘உதுதானே உனக்குக்கூடாத குணம் கேட்டால் சொல் வேண்டி.’

‘அக்கா! அவனைப்பற்றி எனக்கென்ன அக்கறை. அவன் ஒர் அப்பாவி. ஏழைப்பையன். ஆனால் குணத்துக்கு மட்டும் ‘கரண்டி’ பண்ணலாம்.’

‘பணமில்லாத இடத்தில் குணமிருந்து என்னடிபயன்? நீயே சொல்’ அவனை மிக்க குணவான் என்று சொல்லுகிறு நீயே அவனைக் கல்பானம் செய்வியா?’

‘அக்கா!’ என்று ஆச்சரியத்துடன் கத்தினாள் ராதாலடசுமி.

‘சும்மா ஒரு கதைக்குத்தான்டி கேட்டேன். நல்ல பார்சனைலட்டியாய் இருக்கான். நிறம் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தாலும் அவனிடம் ஒருவித கவர்ச்சி இருக்கடி ராதா. அந்தச் சுகுண ஏன் அவனைத்தேடி...’ என்று ராதாலடசுமி பக்கம் திரும்பினான்.

‘அக்கா! சுகுண ஒரு ரகமானவளாகத் தான் இருந்தான். அவனைக் கூட அந்த வாச நல்லவளாக மாற்றிவிட்டார். அவர் அப்படிப் பட்ட குண இயல்புள்ளவர்.’

‘சரி நமக்கேன் வீண்கதை நீ குளித்துவிட்டுப் புறப்பாஆயத்தமாயிரு’ என்றாள்,

ராதாலடசுமி குளியலறைக்குள் சென்றாயினும் அவன் மனம் கவிதா கூறியகதையிலேயே லயித்து நின்றது. ’நான் தான் வாசவிடம் ஏதோ கவர்ச்சி இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். கவிதா கூடக் கூறுகின்றானே! இப்படித் தான் ஓவ்வொருவரும் அவரில் மயங்கப் போகின்றார்களோ கல்யாணமான. அக்காளே இப்படியென்றால் ...’ என்று எண்ணிக் கொண்டே ஆடைகளைக் களைத்து விட்டுப்

பைப்பைத் திருக்கினான். தண்ணீர் பன்னீர் மழையாக அவள் கூவடலைத் தழுவியது. குடேறிக் குதகதப்பாயிருந்த அவள் உடலுக்கு குளிர்ந்த நீர் மிக இதமாக இருந்தது. அன்றி ரவு வாசு அவளைக் கட்டியண்டத்து போன்ற உணர்வு ஏற்படவே, 'வாசு வாசு' என்று அவள் செம்பவழு உதடு கள் முன்னுமுனுத்தன.

அதே சமயம் குருநாகலுக்குச் செல்லும் பஸ்வண்டியில் அமர்ந்திருந்தான் வாசுதேவன். தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை எண்ணியெண்ணி வியந்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெண்களிடம் அன்புவைப்படுதே ஆணின் பிரவீனத் துக்கு அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்து விடுகின்றது. சிற்றின்பாம் என்ற பள்ளத்துள் அவளைச் சறுக்கி விழுத்தக் காரணமாக அமைந்த அன்புணர்ச்சியை நினைத்து வெட்கினான். எப்படி இந்தப் பினைப்பினீன்றும் விடுபடப் போகின்றேன். அல்லது அவளது அன்பு இராச்சியத்துக்கு உரிமையாளருக்கப் போகின்றேன் என்று இருபக்கத்துக்குமான கருத்துக்களுடன் போராடிக் கொண்டுருந்தான்.

மறுநாள் அன்னையிடம் பரீட்சை பற்றிய விபரங்களை கூறிவிட்டு, ஓர் ஆங்கில நாவலை எடுத்துக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். 'அயன்ப் பிளை மிங்' கின நாவல் என்றால் அவனுக்கு வேறு எதுவுமே தேவையில்லை, பலநாட்களாகத் தேடித் திரிந்தும் கிடைக்காமல் நன்ப ஞெருவனிடம் வாங்கி வைத்திருந்த 'புறம் ரஷ்யா வித் லஸ்' என்ற நாவலில் மூழ்கியிருந்தான்' வெளியே 'பெல்' சத்தம் கேட்டது. முதல் மணி அடித்த பொழுது அவன் எழுந் திருக்கவில்லை. இரண்டாவது தடவையும் மணி அடித்த பொழுது, அம்மா பெல் சத்தம் கேட்கிறது. பாருங்கோ' என்றான்.

வெளியே சென்ற அவன் தாய் ஒரு பதிவுக் கடிதத்துடன் வந்தாள் அதுவும் அரசாங்கப் பதிவுக் கடிதமாக

இருக்கவே நாவலை முடிவைத்து விட்டு, அவசர அவசரமாகக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான். படித்து முடிந்ததும் கையில் பிடித்த கடிதத்துடன் தாயின் இருபாதங்களையும் பற்றிக்கொண்டு, அம்மா! என் முயற்சிக்கு வெற்றிகிடைத்து விட்டது' என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்' என்றான்.

'என்னப்பா அப்படி நல்ல காரியம்?, என்று அவன் தலையை வருடினால் பாக்கியலட்சமி.

'எனக்கு வேலை கிடைத்து விட்டதம்மா.'

'முருகா! ஆண்டவனே! உன் கருணையே கருணை!' என்று இறைவனை வணங்கியது அந்த அன்னை உள்ளாம்.

'அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை ராதாலட்சமிக்குக் கூறவேண்டும் என்று துடித்தது அவன் இதயம், எப்படிச் சொல்வது? யாரிடம் கூறுவது? ஒன்றும் புரியாமல் தவித் தான். வாசுதேவன்'

இந்த மனம் இருக்கே' இது சக்தியில் நட்டகோவ போன்றது. நிலையாய் நிற்காது எந்தப் பக்கம் எப்பொழுது சாயும் என்று அறிய முடியாது. இதை நன்கு அறிவான் வாசுதேவன் ஆனாலும் அவளிடம் ஏற்பட்ட பற்றைக் குறைக்க முடியாதாக நாள்டைவில் கூடச் செய்து விட்டானே ராதா. இதைப் பற்றென்பதா? ஆசை என்பதா? பற்றுக்கும் ஆசைக்கும் இடையே நீண்ட இடைவெளி உண்டே. அவளிடம் நான் வைத்துள்ளது ... தூய அங்கு! இப்படி நான் புனித நாமம் சூட்டினாலும் உண்மை அது வல்ல. அவளிடம் நான் வைத்திருப்பது ஆசை. அவள்பிறர் பொருள் அவளை அடைய நினைப்பது ஆசையில்லாமல் வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? பல்வேறு கருத்து மோதல்களி டையே யாரோ ஒரு மகான் கூறிய வாக்கியம் அவன் சிந்தனையில்மிதந்தது. பற்றுஎன்பது உனது பொருளில் உள்ளாம் வைப்பது. ஆசை என்பது பிறர் பொருளில் உள்ளத்தைச் செலுத்துவது பற்றுவைத்திருப்பதில் குற்றம் இல்லை, ஆனால்

ஆசைவைத்திருப்பதினால் பெருங்கேடு வரும்! என்ற அந்தக் கூற்றில் நிறைய உண்மை இருக்கென்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

‘வாக! வீட்டைப்பார்த்துக்கொள். கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வாரேன்.’ என்று புறப்பட்டாள் பாக்கியல்து காமி.

‘சரி அம்மா, என்று கூறிவிட்டு பேப்பரும் பேஜையும் எடுத்தவர் அறைக்குள் சென்றுன்.

அதே சமயம் வீட்டுக்கு வெளியே யாருடனே தாய் கதைக்கும் குரல் கேட்டது பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு அந்தச் சந்தோஷச் செய்தியைக் கூறுவதாகத்தான் வாசு தேவன் நினைத்தான். ஆனால் அடுத்துக்கேட்ட குரலிலி ருந்து அங்கே சித்திரா வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்டான் ‘நீங்கள் போய்விட்டு வாங்கோநான் இங்கே இருக்கிறேன்., என்று கூறிவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடிவந்து வாசற்படியிலே நின்றுகொண்டாள். அவள் வந்து நின்றதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் போல் பாசாங்கு செய்தான் வாசுதேவன். அவள் மெல்ல மெல்லப் பின்னால் வந்து அவள் கண்களைப் பொத்தினான். அவன் அதற்கும் எதுவுமே பேசாமல் நிற்கவே அவனுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. விக்கல் எடுத்து அழு ஆரம்பித்து விட்டான்.

‘யெ சித்திரா! என்ன இது?’ என் அழுகின்றுய? என்றுகேட்டாள்.

அவளால் பதில் கூறமுடிய வில்லை. மேலும் பொருமி அழுத்தான் முடிந்தது. அவன் தன்னை உதாசினம் செய்வ தாக் நினைத்துவிட்டாள் அந்தப் பேதைப் பெண் இதற்குக் காரணம் மற்றவர்களை விடத்தான் ஒருவிதத்தில் தாழ்ந்தவன் என்ற மனப்பான்மையே. பேதமையின் பாற்பட்ட இந்த நினைவால் தன்னைத்தானே வருத்துவதுடன் பிறரை யும் வருத்த ஏதுவாக அமைந்து விடுகின்றது.

என்ன சித்திரா இது? நான் என்ன செய்ததற்காக இப்படி அழுகின்றுய? இப்படி அழுவதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? நான் ஏதோ தவறு... என்று அவன் நிறுத்துவதற்கிடையில் பீறிட்டு வந்த அழு கையையும் நிறுத்திவிட்டு ஓரடி பின்னால் நார்ந்த ஸ் சித்திரா அவன் அப்படிக் கூறியதும் அவனுடைய தன் மான உணர்வு பீறிட்டெடுமந்தது.

'என்ன சொன்னீங்க? உங்களை... அந்களவுக்கு நீங்கள் என்னை உதாசினம் செய்யுறிங்கள். இல்லை நீங்கள் என்னிடம் அன்பு காட்டுவதாய் இதுவரை என்னை நானே எமாற்றி வந்தேனே! அத்கு இதுவும் வேண்டும். இன்ன மும் வேண்டும். இனி... இனி... நான் இந்தப்பக்கமே வரலை' என்று திரும்பினான்.

அவனுடைய மனத்திலையை ஒருவாறு புரிந்து கொண்ட வாச திடீரென அவன் கையைப் பற்றி இழுத்தான்.

'என் கையைப் பிடித்திருப்பதை யாராவது பார்த்தால் உங்களைத் தவறாக நினைப்பார்கள் நான் உங்களோடு தனியே இருக்கக்கூடாது. பேசக்கூடாது. தொடக்கூடாது. இப்படி நீங்கள் நினைக்கக் காரணம்? எனக்குத் தெரியும்.'

'என்னடி தெரியும் உனக்கு?' அவனும் சற்று கோபமுள்ளவன் போலவே கேட்டான்'

நீங்கள் இப்போ படிப்பால், அந்தஸ்தால் உயர்ந்திட்டங்கள்.'

'சித்திரா'

'ஆமாம் பெரிய இடத்துப் பெண்களோடு பழகலாம். அதுக்கு மட்டும் ஏதும் வராது. நான் அனுதை, அதனால் உங்களுக்கு.....' என்ற பொழுது அவன் விழிகள் மடைத்திறந்து பெருகின.

அவள் இப்படியெல்லாம் நினைப்பாள், பேசுவாள் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. அவள் தன்னையே தான் தாழ்த்திக் கொள்ளுமளவுக்கு பலவீன உணர்ச்சிகளை வளர்த்து வைத்துக்கொண்டுள்ளாள் என்று நினைத்த பொழுது அவள் இதயமே பின்து விடும்போலிருந்தது. அவுளுடைய இரு தோள்களையும் பற்றி இழுத்துக்கொண்டே, சித்திரர! என்னைப்பற்றியா இப்படியெல்லாம் நினைத்தாய்? என்றபொழுது அவனுக்கே கண்ணீர் வந்துவிட்டது,

‘நான் அம்மாவோடு கதைத்துக்கொண்டு உள்ளே வாரேன். தெரியாது போல் நிற்கின்றீர்கள் நான் கண்ணைப் பொத்தினேன். ஏதாவது கேட்டார்களா? இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?’

‘அடிபேதையே! நான் விளையாட்டாக நடந்துகொண்டதை விபரீதமாக எண்ணிவிட்டாயே, ’சித்திரா என்று வாய்துளிர, உள்ளம் குளிர அழைக்கின்றேனே. இது நடிப்பா? என்னை நீ புரிந்துகொண்டது இவ்வள வுதானு? நான் உன்னை என் உடன் பிறவியாக நினைத்திருக்கையில் நீ என்னை ஓர் மனிதப் புழுவாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாயே.’ என்ற பொழுது அவன் விழிகளில் நீர் பொல பொலவென உதிர்ந்தது. சித்திரா திகைத்துவிட்டாள்.

‘அழாதீங்கண்ணு’ என்று அவன் விழினைகத் துடைத்து விட்டாள்.

‘என் விழிகளிலிருந்து பெருகும் நீரைத் துடைக்க மட்டும் உன்னை முடிகின்றது ஆனால் என் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்திட்டியே!’ என்று அவன் கூறியபொழுது அவன் இதயமே சுக்கு நூரூக் வெடித்துச் சிதறியது,

‘போதும் அன்னை போதும். நான்சிறியவள். தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன்’ என்று அவனைக்கட்டி அணைத்துக்கொண்டு கதறினாள்.

‘சித்திரா அழாதே. என்று அவள் தலையை வருடிய வன் சித்திரா! நீ என்னை வெறுத்தாலும் நான் உன்னை வெறுக்கமாட்டேன். என்படிப்பு, அந்தஸ்து உயரலாம். அத்தளவுக்கு உன்னிடம் நான் கொண்ட பாசமும் வளருமே தவிரக் குறையாதடி. நீ திமைரென என்னைமறந்து போனாலும் இதுவரை காலமும் என்னேடு பழகிய அன்புச் சித்திராவை நான் மறந்துவிடமாட்டேன். சித்திரா! அன்று கேட்டாயே ராதாலட்சுமி பற்றி அவள் என்னை விரும்புகின்றார், அவளிடம் நான் வைத்துள்ள அன்பிலும் மேலாக உன்னிடம் அன்புவைத்துள்ளேன். அன்பு அந்தஸ்துக் கேற்பத் தோன்றுவதல்ல. அதுபண்பட்ட நிலத்தில் வளரும் பயிரைப்போன்றது. உடன் பிறந்த அன்னனும் தங்கையும் தெருவிலே ஜோடியாகப் போன லும் உண்மையுணராது கண்டபடி பழிதூற்றும் சந்தேகச் மனம் கொண்டது சமுதாயம். காரணம் உண்மைக்கு மேலே நாகரீகத்தூசி படிந்து சமுதாயத்தில் நல்ல கணக்கையே உறுத்துமளவுக்குக் கெட்டுக்கிடக்கிறது உ.லசும் எமக்கிடையேயுள்ள இந்தக் கள்ளம் கபடமற்ற அன்புப் பிணைப்பை மற்றவர்கள் கண்டபடி கதைத்துவிடக் கூடாதேயென்று தான் நான் இப்படி நடந்துகொண்டே நேயோளிய வேறுகாரணத்தினால் ஸ்லையடி’ என்று அவன் கூறியபொழுது.

‘அன்னை நான் இப்படி அழுதிருக்காவிட்டால் இந்த அன்புள்ளத்தினை எப்படி அறிந்திருப்பேன்’ என்று அவன் கூறியபொழுது அறைவாசலில் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற உருவத்தைக் கண்டு இருவரும் திடுக்கிடனர்.

அத்தியாயம் (13)

ஓரு கொடி இன்னெரு மரத்தினைப் பற்றிப் பட
ரும் பொழுதுதான் அதனால் உறுதியாகவும் நிலையாகவும்
நிற்க முடிகின்றது. அன்றி நிலத்தில் படருமேயானால்
காலில் மிதிப்பட்டு அதன் வாழ்வே சின்னையின்னமாகி விடு
கின்றது' அப்படித்தான் பெண்ணின் வாழ்வும் என்று
நினைப்பவள் பாக்கியலட்சமி. மகனுக்கும் சித்திராவுக்கு
மிடையே நடந்த உரையாடல்களைக் கேட்டவாறு நின்றி
ருந்தவளைக் கண்டபொழுது இருவருமே திகைத்து விட்ட
னர். பாக்கியலட்சமி புன்முறுவல் பூத்தபடி, 'என்டா
வாச சித்திரா என்ன கேட்டாள்?' என்றார்கள்.

'அம்மா வந்து இவள்.....'என்று தடுமாறினான்.

'சித்திரா! நீ வயதுப்பெண், உன்னுடைய பாசமும்
நாளைக்கு உனக்கென்று ஓருவன் வந்ததும் மறந்து விடும்.
நீ அவனைப் போய்... என்று கூறியவள் பிரசாதத்தினை
அவளிடம் நீட்டினாள்.

'சின்னம்மா என்னை அப்படி நினைக்கின்றீங்களா?

'நீ யென்னடி... பெண்களே பொதுவில் அப்படித்தான்.
இப்பதான் புத்தகங்களில் வருவதுபோல் பெட்டைகள்

பேசுறுளவை. எழுதுறுளவை. ‘நீயின்றி நானில்லை என் உயிர் போனாலும் இன்னென்றாலுக்கு வாழ்க்கைப்படமாட்டேன், என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு அடுத்த மாத மே இன்னென்றாலுக்கு கட்டிக்கொண்டு நடந்தவைகளை மறந்துவிடுகிறுளவை. இவர்கள் மட்டுமில்லையடி உடன் பிறந்த அக்காள் தங்கைகளே புருஷன் வந்ததும் அண்ணன் தம்பியைப் பார்க்கிறுளவையில்லை. நீ என்ன வேட எல்லாம் பேசுகின்றூய்.

‘சின்னம்மா! நான் அப்படியில்லை சின்னம்மா’ என்று பாக்கியலட்சுமியைக் கட்டியன்றத்துக் கொண்டாள் சித்திரா.

‘பைத்தியக்காரி! நான் சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச்சொன் னேன்டி. சாப்பிட்டியா? சாப்பிட்டால் என்ன தோசை போட்டிருக்கிறேன். வா சாப்பிடலாம்’ என்று குசினிப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

‘ஏய் சித்திரா! எப்படி கோலமாமத யானையை நம் பலாம். கொடுங்கோள் வேங்கைப் புலியையும் நம் பலாம். சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் ..?’ என்று நிறுத்தினால் வாசுதேவன்.

‘அழுவேன். ஆமா’ என்று சினுங்கினால் சித்திரா.

‘அழேண்டி. எனக்கென்ன? கரைஞ்சா போய் விடு வாய்’ என்று அவள் காதைப்பிடித்துத் திருக்கினான்.

‘இவர் பெரிய இவர்.’ என்று கூறி அவன் கன்னத் தில் தட்டிவிட்டு அடுப்பங்கரை நோக்கி ஓடினாள் சித்திரா.

வீட்டிற்கு வருமுன்னர் பேராதனையில் வாசவுடன் இன்னும் எவ்வளவோ இனிமையாகப் பொழுதைக் கழிக்கலாம்

என எண்ணியிருந்தவருக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தை கொடுத்து விட்டாள் அக்கா கவிதா. அதுமட்டுமன்றி பின்னர் வந்து சேர்ந்த ரமேஷ் அவனுடைய சினேகிதன்னாலும் வளையும் கூட்டி வந்து விட்டான். அவன் கண்டியில் உள்ள வெளிநாட்டுக் கம்பனியில்மனேஜராகவும், பாகஸ்தனைகவும் உள்ள பெரிய புள்ளி அவனுடன் கண்டிக்குச் சென்று அவன் வீட்டில் தங்கி மறுநாள் புறப்படுவது என்று ஏற்பாடு அதை நினைக்கும் பொழுது ராதாலட்சமிக்கு அழுகையே வந்தது' சொர்க்கத்தில் இருந்தவளைத் திடீரென நரகத்தில் தூக்கிப் போட்டால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியான ஒரு நிலையில் இருந்தாள் ராதாலட்சமி.

கண்டியிலிருந்த அவனுடைய பங்களா வெள்ளைக்கார னுடைய பங்களா போல சகல நாகரீக' நவீன வசதீக்ஞானிருந்தது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் முழு அரை நிர்வாணச் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகள் மனித மனதில் சபலங்களைத் தூண்டக்கூடிய கவர்ச்சி பெற்றிருந்தன. அதுமட்டுமன்றி ராதாலட்சமிக்கு' மிகுந்த வரவேற்பும் உபசரணையும் நடந்தன. மிஸ் ராதாலட்சமி என்று அடிக்கடி குழைந்து வந்துகொண்டிருந்தான் சுரேஷ்குமார் என்ற அந்த ஆடம் பரப் பேர்வழி. அது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

'அக்கா! இவன் பேச்சும் நடத்தையும் எனக்கு கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. என்னை அவர்களோடு வீட்டுக்குப் போக விட்டிருந்தால் மனச் சந்தோஷமாவது கிடைத்திருக்கும்.'

'லட்ச! இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மிஸ்டர் சுரேஷ் இருக்கின்றாரே பெரும் புள்ளி. வெளிநாட்டுக் கம்பனியில் என்றால் எப்படிப்பட்டவர் என்று பாரேன். இந்தப் பங்களா அவருக்குச் சொந்தமானது உன்னை அவர்பார் ந்தால் நிட்சயம் பின்னால் வருவார் என்று அத்தானே கூறினார், நல்லதாய்ப் போச்சு. அடிக்கடி நீ வெளிநாடும் போய் வரலாம். யூர் ஆர் லக்ஷி' என்றால் கவிதா.

‘டோன்ற பீ சில்லி இப்படிக் கதைத்தால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். நான் ஏழையாகப் பிறந்து ஆடம் பரமற்ற நிலையில் வாழ்ந்திருந்தால் நீ சொல்வது போன்று இந்தப் பகட்டுக்குச் சில சமயம் மயங்கியிருப்பேன். எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது என்று உனக்குத் தெரியும் தானே? இதற்காகவா நீ இங்கே வந்தாய்? என்று அவள் சிறியபொழுது கவிதா துணுக்குற்றுள்.

‘நான் சும்மா பகிடியாய் சொன்னேன்டி லட்ச. உனக்குக் கோபம் வந்திட்டுது இல்லையா?’

‘அக்கா! பகிடிக்கோ மெய்க்கோ இப்படி இனிமேல் கதைக்காதே’ என்றுகூறிவிட்டுக் கதைப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அறையின் ஓர் மூலையில் சென்று உட்கார்ந்தாள்.

அதே சமயம் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான் ராமேஷ். புன்சிரிப்புடன் அறைக்குள் நுழைந்தவன் ராதாவின் முகத்தைப் பார்த்தபொழுதே அவள் மனநிலை சரியில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். எப்படியும் அவளைச் சமாளித்தாக வேண்டும் என்பதற்காக, ஏன் ராதா உனக்கு இந்த இடம் பிடித்துக்கொண்டுதா?’ என்றான்.

‘எனக்குப் பிடித்ததோ பிடிக்கவில்லையோ. உங்களுக்குப் பிடித்துக்கொண்டதே’ என்றான்.

‘ராதா! உனக்காக ஒரு பார்ட்டிக்கு ஒழுங்கு செய்துள்ளான் சுரேஷ்.

‘எனக்காகவா? ம... ஏன்? என்ன விடயம்? எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காத விடயம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?’

‘என்ன ராதா! ஒருவருக்கு மரியாதை செய்ய நினைத்து அவன் இப்படிக் கேட்டிருக்கிறான். தானே நேரில் வந்து அழைப்பதாகவும் கூறியிருக்கின்றான். நீ இப்படிச் சொன்னால் ஒருவனை அவமதிப்பதாகாதா? என்றான் ராமேஷ்,

‘மதிப்பும் அவமதிப்பும். எங்கோ வந்த நீங்கள் எங்கோ வந்த நான் வழிச்சந்திப்பில் முன் பின் அறியாத யாரோ எனக்கு விருந்து. இதற்கு ஏதாவது கருத்திருக்கும் என்று... அத்தான்! எனக்கு ‘பார்ட்டி’ பிடிக்காது என்று தெரியுமில்லை.’

‘இதெல்லாம் பழகவேணும் ராதா. சிலசமயம் நீ வெளிநாட்டுக்குப் போகின்றுய் என்றுவைத்துக் கொள்.’

‘பிளீஸ் எனக்கு தலைவலிக்கின்றது. எல்லைத் தனிமையில் விடுங்கள், அல்லது இந்த நிமிடமே நான் புறப்பட்டு போய்விடுவேன்’ என்று மிரட்டினால்.

அத்துடன் ராமேஷ் அவன்டன் எதுவும் பேசவில்லை. எது சொன்னாலும் புன்முறுவலுடன் ஏற்பவள் இன்று இவ்வளவு தூரம் எதிர் த்துப் பேசகின்றார்கள் என்றால்..? அவள் இலகுவில் சம்மதிக்கமாட்டாள் என்பதும் தெரியும். ராமேஷ் திண்டாடினான், கவிதா எதுவும் பேசமுடியாமல் மௌனமே உருவாக நின்றிருந்தான்.

என்ன கவிதா நாம்ரதோ நினைத்து வந்தோம். அவள் இப்படி எடுத்தெறிந்து பேசகின்றார்கள்.

‘நான் தான் முன்னமே சொன்னேனே. நீங்கள் கேட்டால்தானே?’

‘சுரேஸ் வருவானே என்ன செய்வது?’

‘என்னவோ எனக்கொன்றும் புரியவில்லை.’

‘ஏன் கவிதா அவனைக் கொண்டு கேட்போம். மரியாதைக்குடன்பட்டுச் சில சமயம் சம்மதிப்பாள். அப்பறம் பார்த்துக்கொண்டால் போகுது.

‘என்னென்றாலும் செய்யுங்கள்.’ என்றார்கள் கவிதா. அதே சமயம் சுரேஸ்குமார் ராமேஷ் தேடிக் கொண்டு

ராதா இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். நுழையும்பொழுதே 'ரமேஷ்' என்று அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

'அவர் அடுத்த அறையில் இருக்கின்றார்.' என்றால் ராதா.

'ஓ... நீங்களா' பரவாயில்லை. இன்று ஒரு பார்ட்டி அரேஞ் பண்ணியிருக்கேன். நீங்கள் நிட்சயம் கலந்து கொள்ள வேண்டும்'

'வெறி சொறி மிஸ்டர் சுரேஷ். எனக்குத் தலைவரியாக இருக்கின்றது தவிர நான் இப்படிப் பட்டபார்ட்டிகளை விரும்புவதில்லை. கலந்து கொள்ள முடியாமைக்கு மன்னிக்கவேண்டும். அக்காவும் அத்தானும் கலந்து கொள்வார்கள்.' என்றால்.

'மிஸ் சோமசுந்தரம்! உங்களுக்காத் தானே இந்தப் பார்ட்டி கூட அரேஞ் பண்ணியுள்ளேன். பிலீஸ்...'

'ஜம் வெறி வெறி சோறி என்னை மன்னிப்பீர்களென நம்புகின்றேன். நான் விரும்பாத எந்த ஒன்றையும் யாருக்காகவும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.' என்று அவள் கூறி யபொழுது சுரேஸ் குமார் திகைத்து விட்டான். அவள் தன்னை அவமதித்து விட்டதாக நினைத்து தவித்தான். அவனுடைய அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

எதிரே தெரிந்த நிலைக்கண்ணுடியில் அவனுடைய உருவும் தெரிந்தது. தோல்வி, ஏமாற்றம் என்பது அவனுடைய வாழ்வில் --அதுவும் பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இதுவரை அவன் சந்தித்ததில்லை. எத்தனையோ பெரிய இடத்துப் பெண்கள் அவனுடன் கூடிக்குலாவிக் களித்துள்ளனர். பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்த தமிழ் சிங்களக் கண்ணியர் பலர் அவனுடைய கண்ணியில் சிக்கியுள்ளனர் ஆனால் இவள்...அதை நினைத்த பொழுது அவன்உள்ளத்தில்

இனம் புரியாத ஒரு வேதனை தலை நீட்டியது. அதே சமயம் 'சுரேஷ்' என்றழைத்தவாறு உள்ளே நுழைந்தான் ரமேஷ். சுரேஷ் மெளன்மே உருவாக இருந்தான்.

'என்ன சுரேஷ்! ஒரே சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாய்? என்றான் ரமேஷ்.

'நடக்கக்கூடாதது நடந்து விட்டது. இந்த சுரேஷின் வாழ்வில் இதுவரை ஏற்படாத ஒரு ஏமாற்றம்! திகைப்பு! அதிர்ச்சி நான் அவசரப்பட்டுவிட்டேனே என்று நினைக்கின் ரேன் ரமேஸ்.'

'அப்படி என்னதான் நடந்தது? ஏதாவது தொழில் நட்டமா.'

'நோ, நோ. அப்படி நடந்தால்கூட நான் கவலைப் பட மாட்டேன். உன்மைத்துனி ராதாலட்சுமி என்னை இன்சல்ட் பண்ணிவிட்டாள்.'

'ஏன்?'

'நான் பார்டிக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அழைத் தேன்.' என்று ஆரம்பித்து நடந்தவற்றைக் கூறி முடித்தான்.

'சுரேஷ்! நீ அவசரக்காரன். உன் பணத்தையோ பகட்டையோ கண்டு மனம் பறிகொடுக்கக்கூடிய நிலையில் அவள் வாழ்ந்ததில்லை. அவளைத் திருப்ப வேண்டுமானால் அவள் வழியில் விட்டுப் பிடித்துத்தான் திருப்பவேண்டும். நீ அவசரக்காரன். டோன்ற் வொறி சுரேஷ். நானிருக்கப் பயமேன். விட்டுத் தள்ளு அந்த நிகழ்ச்சியை' என்றான்.

'ரமேஷ்! நீ கூறுவதும் சரிதான். அவளிடம் நான் போய் மன்னிப்புக் கேட்கப்போறேன்.'

‘கரெக்ட் அப்படியே செய், அதுதான் ராஜ தந்திரம்’ என்றான்.

உடனேயே எழுந்து சென்று அவள் அறைக்கத்தை வத்டிலிட்டு உள்ளே நுழைந்தான் சுரேஷ்.

‘எஸ் கியுஸ் மீ மிஸ் சோமசுந்தரம். என்வீட்டு விருந்தாளியான உங்களின் மனம் நோகும்படி நடந்தமைக்காக மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.’ என்று கூறிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

‘அவன் ஏன் அப்படிச் சொன்னான்? அதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும்? அவனுடைய நாகரீக அகராதி யில் அப்படியிருக்குமோ?’ என்று பலவாறுகச் சிந்தித்து விட்டு, ‘விட்டது சனியன்’ என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள் ராதாலட்சமி.

ஓருவாறு கண்டிப் பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தாள் ராதாலட்சமி. அவள் வீட்டிற்கு வந்த சில நாட்களில் மீண்டும் கல்லூரி ஆரம்பமாகிவிட்டது. கல்லூரி ஆரம்ப தினத்தன்று அங்குசென்ற அவர்க்கு அதிர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் காத்திருந்தது. அதேவேளையில் அந்த மகிழ்ச்சியில் பங்குகொள்ள முடியாத வேதனை ஒன்றும் அவள் இதயத்தைப் பிழிந்தெடுத்தது. யாருக்காகக் கல்லூரி என்று ஓடிவந்தாளோ அவன் அங்கு வந்திக்கவில்லை. அவன் வீட்டிலும் இல்லை. வேலைகிடைத்துக் கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டான் என்ற செய்தி கிடைத்த பொழுது இனி அவனை எங்கே பார்ப்பது என்ற அதிர்ச்சி ஒரு புறம். அவனுக்கு வேலைகிடைத்துவிட்டது பற்றி மகிழ்ச்சி ஒருபுறம். அவள் இருவிதப்பட்ட மன நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவருக்கு எனது வீட்டுமூச்வரி தெரியாத காரணத்தினால் எனக்கு அறிவிக்காமல் சென்றிருக்கலாம் என்று மன ஆறுதலைடந்தாள் அதுமட்டுமல்ல அவர் எங்கே

சென்றுள் என்ன? என் நெஞ்சோடு நெஞ்சாய், நினைவோடு நினைவாய் நீக்கமற நிறைந்து என்னேடு வாழ்கின்றூர் என்ற நினைவோடு வீடு திரும்பினால்.

பிறப்பு என்ற ஒன்று வந்துவிட்டால் இறப்பும் என்றுவது வரும். அதே போன்று உறவு வந்தால் பிரிவும் தொடர்ந்து வரும் என்று கடைகளில் மட்டும் படித்திருந்த ராதாவுக்கு அன்றைய நிகழ்ச்சி உண்மையிலேயே உள்ளத்தை வாட்டுவதாக அமைந்துவிட்டது.

இலக்கியங்களில் வரும் காதாநாயகிகள் போன்று பசியில்லை. உறக்கமில்லை. பஞ்சணியில்கூட பசுமையில்லாத ஒருவெறுப் புணர்வு அவருக்கு. பார்க்கு மிடமெல்லாம் அவன் தோற்றும். ஆசையுடன் நெருங்கினால் ஏமாற்றும்.

‘என்டி லட்ச! என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கின்றாய்? என்னடி நடந்தது?’ என்றால் கவிதா.

‘ஓன்றுமில்லையே. சும்மா தலைவலி.’

‘தலைவலியா? இல்லை மனவலியா.’

‘அக்கா! இதுதானே கூடாதென்கிறது.’

‘சமி நான் சொல்லவில்லை. என்று கூறிவிட்டு அவள் சென்றுவிட்டாள்.

முதல்நாள் கல்லூரிக்குச் சென்ற பின்பு மீண்டும் அவள் கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை. நான்காம் நாட்காலையில் கல்லூரி முகவரிக்கு வந்த ஒரு கடிதம் அவள் வீட்டு முகவரிக்கு மாற்றி அனுப்பப்பட்டிருந்தது. முதல் நாள் கல்லூரிக்குச் சென்றவள் தொடர்ந்து கல்லூரிக்கு செல்லாததும், பேயறைந்தவள் மாதிரித் திரிவதும் கவிதாவுக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தவே அக்கடிதத்தைக் கிழித்துப் படித்துவிட்டு தகப்பனிடம் கொடுத்தாள்.

‘என்மகள் ராதாவா இப்படி... ...?’ என்று கவிதாவை நிமிர்ந்து பார்த்தார் சோமசுந்தரம்.

‘ஆமாப்பா. இவை எனக்குமுன்பே தெரியும். ஆதாரமில்லாத சொல்லால் நீங்கள் நம்பமாட்டார்களோயென்று’ பேராதனையிலும் கண்டியிலும் நடந்தவற்றை அவள் கூறிய பொழுது, ‘ராதா’ என்று வீரிட்டுக் கத்தினார் சோமசுந்தரம்.

அத்தியாயம் (15)

வாழ்க்கையில் எது நடக்காது என்று நினைக்கிறே மோ அது சில வேளைகளில் நடந்து விடுகின்றது அந்தச் சமயத்தில் எந்த நிதான புத்தி உள்ளவர்களும் கண்ணேரம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி விடுகிறார்கள். அப்படித்தான் சோம சுந்தரமும் ராதாலட்சுமி பற்றி அறிந்ததும் ஒருக்கணம் தன்னை மறந்து அலறினா. அப்புறம் சாந்தமாகினார்.

அவள் சிறுவயதுமுதலே கர்வமும், மற்றவர்களை அலட்சியப்படுத்தும் மனமும் கொண்டவளாக இருந்து வந்தாள். ஆண்கள் விடயத்தில் கண்டிப்பு நிறைந்தவள். அவளே தன்னை ஏமாற்றி இப்படி யெல்லாம் நடந்து கொண்டாள் என்று நினைத்த பொழுது அவர் பித்துப்பிடித்தவர் போலானார். செய்வது இன்னதென்று அறியாது சிலகணம் ஸ்தம்பித்து நின்றவர், பின்னர் ராதாலட்சுமி யின் அறை நோக்கிச்சென்றார். ராதாலட்சுமி சிந்தனை வசமாக நின்றிருந்தாள்.

‘ராதா’ என்று வழிமை போல அழைத்தார் சோம சுந்தரம்.

‘அப்பா’ என்று திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் ராதாலட்சுமி.

'என்னம் மா இரண்டு மூன்று நாட்களாக ஒரு மாதிரி இருக்கே. நன்றாகச் சாப்பிடுவதில்லையென்றும் கவிதா சொன்னால், உடம்புக்கு... .'

'ஒன்றுமில்லையப்பா, சும்மா தலைவலி'

'உனக்குத் தலைவலியோ என்னவோ, உன் முகம் சோர்ந்ததும் என் மனம் சோர்ந்து விடுகின்றது. நீ பேராதனைக்குப் பரீட்சைக்குப் போன பின்னர் எனக்கும் பழைய படி ஹாட் அட்ராக்' வந்து விட்டது என் நிலமை எப்படி ஆகுமோ என்று வேறு பப்மாயிருக்கு', என்றபொழுது அவர் விழிகளில் நீர் தேங்கி நின்றது.

அதைப் பார்த்த ராதாலட்சுமி தன்னையும், தன்னைப் பற்றிய நினைவுகளையும் உதறிவிட்டு' அவர் கரங்களைப் பற்றி உட்கார வைத்தான்.

'பரீட்சை முடிந்துவிட்டது தானே. இனியும் கல்லூரிக்குப் போகணுமா?'

'இல்லேப்பா இனி நான் போகப்போறதில்லை. உங்களாகிலேயே இருந்து உங்களைக் கவனிக்கப்போகின்றேன்.

'பைத்தியக்காரப் பெண்ணம்மா நீ. என் அருகில் நீ இருந்தால் உன் வாழ்க்கை;'

'அப்பா! கிறு வயதிலேயே அம்மாவை இழந்த எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாக இருந்து மற்றப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்காத சுதந்திரம். உரிமை யாவற்றையும் தந்து என்னைப்பார்த்திங்களே. அதற்கு நான் எப்பிறவியில் கடமை செய்து முடிப்பேனப்பா?

'நான் எனது கடமையைத் தான் செய்தேன். இன்னும் ஒரு பெரிய கடமை இருக்கின்றது. அது முடிந்தால் எனக்கு வேறு கவலையே இந்த உலகத்தில் இல்லைஅம்மா.

'என்னப்பா?'

‘உன் திருமணம்.’

‘அப்பா அதற்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்?’

‘அவசரம் மட்டுமல்ல. அவசியமும் கூடு. இருந்தும் போல எனக் கொன்றுகிவிட்டால்...’

‘அப்பா! அப்படிச் செல்லாதீங்கப்பா’.

‘எமக்கிருக்கும் பாசப்பினைப்புகளை வைத்து எப்படி நாம் கணக்கிட்டாலும்’ அவன் ஒருவன் எழுதிவைத்த கணக்கிலிருந்து யாருமே தப்பமுடியாது. அதற்குள் நாம் செய்வதைச் செய்துவிட வேண்டும் இல்லையா அம்மா?’

‘ஆமாப்பா. அப்பா உங்களுக்கு ..’ என்று இழுத்து நிறுத்தினால் ராதா.

‘சொல்லம்மா என்னிடம் சொல்ல என்ன வெட்கம். ஐந்து பிள்ளைகள் இருந்தும் என்னேடு இருபது நீடும் கவி தாவும்தான். உன் அண்ணனும் அக்கா புருஷனும் லண்ட னிலிருந்தே உனக்கு மாப்பிள்ளை தேடுகின்றார்கள். வீட்டிலிருக்கும் நானே இதுவரை அதுபற்றி சிந்திக்காமல் இருந்துவிட்டேன்.’

‘அப்பா! உங்கள் மகளுக்கு வரவேண்டிய கணவன் எப்படிப்பட்டவரை இருக்கவேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கின்றீர்கள்?’ என்று திடீரெனக் கேட்டுவிட்டாள் ராதா லட்சுமி.

‘அம்மா ராதா நீ... நீ... என்றவர் சில நிமிடங்கள் மௌனமாயிருந்தார். அப்புறம் சிரித்துக்கொண்டே, இந்தக்காலத்தூப் பிள்ளைகள் கண்டதே காட்சிகொண்டதே கோலம் என்று எவனையாவது இழுத்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டுப் பெற்றேருடன் பேரம்பேச்கின்றகாலத்தில் எனக்கு வரவேண்டிய மருமகன் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று கேட்கின்றூய் இல்லையா ராதா?’

'ஆமாப்பா'

'அம்மா ராதா நீ யாரையாவது மனதில்...' என்று அவளைப் பார்த்தார்.

தன் மனதிலுள்ளதைக் கூறிவிடுவோமா என்று ஒரு சணம் நினைத்தாள், மறுசணம் தகப்பனுடைய மனக் கருத்தை அறிந்து அதன்பின்பு கூறலாம் என்று நினைத்த வளாய் தன்னைத் தானே திடப்படுத்திக் கொண்டு. 'சொல் லுங்களப்பா' என்று குழந்தாள்.

'ராதா! எனக்குவரும் மருமகன் என்மகளைக் கண்கலங்காது வைத்துப்பார்க்கக் கூடியவனுக இருக்க வேண்டும். அது மட்டுமில்லையம்மா. உன் அக்காமாளின் கணவன் மார்களைவிட அந்தஸ்திலும், செல்வாக்கிலும் உயர்ந்தவனுக இருக்கவேண்டும். ராதாலட்சுமிக்கு நிகர் வேறு யாருமே இல்லாமல் இருக்கக் கூடியதயர்ந்த அந்தஸ்துள்ள மருமகனுக இருக்கவேண்டும்.' என்றுஅவர் கூறும்பொழுது ராதாலட்சுமியின் மனக்கோட்டைகள் யாவும் சிதறிச் சுக்கு நூருகின வாசுதேவனின் உருவம் அவள் இதய அரங்கில் நின்று சிரித்துக் கேளி செய்வதுபோன்று பிரமை! அவள் சித்தம் தடுமாறி நின்றாள்.

என்னம்மா நான் ஏதோ கூறுகின்றேன். நீ அழுகின் ரூயா?' என்றார்.

'இல்லையப்பா இது... இது... என்று தடுமாறினால், அவளையறியாமலேயேஅவள் விழிகள் உசுத்த நீரைத் துணைத்துக்கொண்டாள்.

'ஓ... ஆனந்தக் கண்ணீரா?' என்று சிரித்துக்கொண்டே மகளை அனைத்துக் கொண்டார் சோமசுந்தரம்.

'அம்மாராதா! ஒவ்வொருவருடையமனம்போலத்தான் மாங்கல்யம் வந்து அமைகின்றது- நல்லது கெட்டது என்று எதை நாம் ஒதுக்கவோ விரும்பவோ முடியாதம்மா. கல்

யாணத்தின் முன்பு நல்லவராக இருப்பவன் கல்யாணமான பின்பு கெட்டுப்போய் விடுகின்றன. கெட்டவர்களாயி ருந்த எத்தனையோபேர் திருமணமான பின்பு திருந்திவிடுகின்றார்கள். அது அவரவர் தலையெழுத்தைப் பொறுத்தது. ரானே அல்லது நீயோ ஒன்றை விரும்பி இதைத் தான் செய்யனும் என்று நின்றால் கூடசிலசமயம் நிறைவேருது போய்விடுவதுண்டு. எதிர்பாராத ஒன்று திடீரென முற்றுப்பெற்று விடுகின்றது. ‘தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படி’ என்பார்கள் பெரியோர்கள். கடல் கடந்து அந்நிய நாட்டிலிருந்து உன்சடன் பிறந்தவன் ஒருவனை நிர்ணயித்து எழுதியுள்ளான். எனக்கும் அதில் பூரண திருப்தி. நான் சாவதற்குமுன் உன் திருமணத்தைக் கண்குளிரக் காண வேண்டும்’ என்று கூறிவிட்டு எழுந்தார் சோமசுந்தரம்.

ஒரு இடத்திலிருந்து எந்தக் குறிக்கு இலக்குவைத் தால் சுலபமாக வேலையை முடித்து ஆதாயம் பெறலாம் என்ற வியாபார தந்திரம் புரிந்தவர் சோமசுந்தரம் அவருடைய குறி தவறவில்லை. எந்தவிதமான எதிர்ப்பு மின்றியே தான் கூறவேண்டியதைக் கூறியதுடன் அவள் மனதையும் சாந்தப்படுத்தி விட்டார். அவர் மன நிறைவுடன் அறையைவிட்டு வெளியேறிய வேலையில் மன அமைதியின்றிப் படுக்கையில் விழுந்தாள் ராதாலட்சுமி.

திருமணம் சொர்க்கத் தில் நிச்சயிக்கப் படுகின்றது என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். நாமாக எமது திருமணத்தை நிச்சயம் செய்ய முடியாது ராதா! என்றுகூறி ஞாரே வாச அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை என்பதை அப்பொழுதான் உணர்ந்தாள் ராதாலட்சுமி.

அவள் இதயத்தில் நீங்கமற நிறைந்து நின்ற வாச தேவனின் எழில் உருவும் ஆறுதல் அளித்ததாயினும் இந்தத் திருமணத்தை தடைசெய்வது எப்படி? எனக்கு நிச்சயம் செய்யப்பட்டவனுக்கு என் நிலையைத் தெரிவித்து அவன் மூலமே இதைத் தடைசெய்தால் என்ன? இப்படிப்

உழாகல சேத்துமிழ்ச் சுலவ மண்றம்

117-
உழாகல மேற்கு

சுங்கிலம்.

பலவாருன ஞாபகங்களுக்கிடையில். அவள் தத்தழித்த
பொழுது கவிதா வந்து அவள் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

'கொன்கிருஜ்சலேசன் லட்ச' என்று கூறிக்கொண்டே
அவள் முகத்தினைத் திருப்பினான்.

அவள் நீள்விழிகள் சிவந்து கண்ணீர் கசிந்துகொண்
டிருந்தன. அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

அவளுடைய செம்பவழி இதழ்கள் துடித்தன. தமக்
கையிள் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கோவெ
னக் கதறினாள் ராதாலட்சஸி. இப்படி ஒரு நிலையை எதிர்
பார்த்தே அங்கு வந்தவள் கவிதா அவளுடைய தலையைத்
தடவியபடியே' லட்ச! என்னடி? என்ன நடந்தது? அப்பா
ரதோ சந்தோஷமான செய்தி கூறினார். அதைக் கேட்டு
உன்னை வாழ்த்துவதற்காக ஒடிவந்தேனே.' என்றான்.

'அக்கா அக்கா நான்—நான்—' என்ன தவறே
அவளால் எதுவும் கூறமுடியவில்லை. விக்கலெடுத்து மேலும்
அழ ஆரமபித்தாள்.

'என என்றான் கூறேன்டி, சும்மா அழுதால் இதன்
பொருள் என்ன?'.

'எனக்கு ...இந்தத் திருமண ஏற்பாட்டில் விருப்ப
மில்லை அண்ணன் எழுதியதாய் அப்பா கூறுகின்றார்.
நீயும் அத்தானும் கண்டிக்கு வந்த பொழுதே நான் சந்
தேகப்பட்டேன். நான் ...நான்...'

'நீ யாரையேனும் விரும்புகின்றாயா ராதா?.

'ம'

'யார் அவர்?'

'அவர் பணத்தால் ஏழை. குணத்தால் அவருக்கு நிகர்
யாருமே இல்லை.'

'ராதா! இன்றைய உலகில் பெரும்பாலும் இப்படித்
தான் நிகழுகின்றது. அது சரி அவர் எங்கிருக்கின்றார்

தெரியுமா? நான் சென்று விசாரிக்கட்டுமா?’

‘அவர் கொழும்பில் வேலை பார்க்கின்றார்’

‘எந்த டிப்பாட்மென்ட்?’

‘தெரியாது.’

‘கடிதம் போடுவதில்லையா?’

‘இல்லையே...’ என்று அழுதாள்.

‘நீ பணக்கார வீட்டுப் பெண் என்று தெரிந்து சில நாட்கள் உன்னேடு பழகியிருபான். ஆன்றைய ஆண்களே இப்படித்தான். நடந்ததை மறந்து நடப்பது பற்றி மகிழ் வோடு இருப்பது தான் உனக்கு நல்லது. அப்பா வேறு ‘ஹாட் வீக்’ காக இருக்கின்றார்’ என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டாள்.

ஃ

வாசுதேவன் வேலை பொறுப்பேற்று ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. ராதாலட்சுமிக்கு அனுப்பிய கடிதத்துக்குப் பதில் ஏதும் வராததினால் அது பற்றி பின்பு எதுவும் அவனுக்கு எழுதவில்லை. சித்திராவுக்குக் கல்யாணம் முற்று கிவிட்டதாக அவன் எழுதியிருந்தான் ஒரு புறம் மகிழ்ச்சி! ஒரு புறம் வேதனை! இன்னேரு புறம் சோதனை! அவன் வாழ்வில் நிம்மதி என்ற ஒன்று என்றைக்கும் வராதா என்னும் அளவுக்கு உள்ளம் துத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராதாலட்சுமிக்கும் சுகோஷ் குமாருக்கும் திருமணம் நிச்ற்யமாகிவிட்டது. எப்படியும் அவனை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்பதில் வெற்றி கிட்டிவிட்டதாகச் சுகோஷ் குமார் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் அந்த கடிதம் வந்தது. ஒரு முறைக்குப் பலமுறை படித்தான். அதற்கு என்ன பதில் எழுதுவதென்றே முடிவு கூறுவதென்றே அவனுல் நிர்மாணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

இதுவரை காலம் பல இளம் பெண்களோடு பழகியிருக்கின்றன. வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் கூட அவனேடு கூடிக்குலாவியிருக்கின்றனர். ஆனால் ராதாவை நினைக்கும் பொழுது அவன் உள்ளத்தில் இதுவரை இல்லாத ஒரு தாபம்' ஆர்வம் தோன்றுகின்றதே அதற்குக் காரணம்...? அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவனுடைய வாளிப்பான உடலும், கவர்ச்சிகரமான தோற்றமும் பார்ப்பவர் மனதைத் தன்பால் இழக்கும் ஒருவித மாரிசுக் கவர்ச்சியும் அவனிடம் இருந்தது மட்டுமன்றி அதற்கேற்ற அலட்சியம் ஒப்பாவழுமே அவனை அவள் பால் நினைவுக்கரச் செய்து கொண்டிருந்தது. இதுவரை நாளும் புரியாத அந்தப் புதிருக்கு அக் கடிதம் விடை பகர்ந்து விட்டது.

'ராதா! நான் இதுவரை நினைத்ததை அடையாமல் விட்டதில்லை. நான் மனச்சாட்சிக்கு மதிப்பளித்து வாழ்வதாயிருந்தால் இந்நிலைக்கு உயர்ந்திருக்க முடியாது. நீ எப்படிப்பட்டவளாக இருப்பினும் பரவாயில்லை. போட்டியில் ஒரு பொருளை அடைவது எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.' என்று தனக்குத்தானே கூறிவிட்டு மீண்டும் கடிதத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

அத்தியாயம் 16

ஓழுக்கம் பற்றி விவாதம் இன்று பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டதாக¹ பலராலும் பலவிதமாகப் பேசப்படுகின்றது. எங்கள் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்விதப்பண்பாடு பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிய ஒன்றாகப் பெரும்பாலானேர் கருதுகின்றார்களேயன்றி² எல்லோரும் ஓழுக்கமானவர்கள்காக வாழவேண்டும் என்ற அடிப்படை நோக்கம் எவருக்குமே இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. மேலே நாட்டு நாகரீகத்தை அப்படியே நம்முடையதாக்கிக்கொள்ள இருபாலாரும் விரும்புகின்ற போதிலும், பெண்ணினத்துக்கு மட்டும் ஓழுக்கம், கந்பு என்ற ஒத்தனித்துவத்தினை ஆண்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

மேலே நாட்டு நாகரீகத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒன்றுக்கே பெரும்பாலும் இடம் இல்லை என்பதை அறியாதவர்களும் அறிந்திருப்பவர்களும் அது பற்றி எதுவும் தெரியாதவர்கள் போன்று பாசாங்கு செய்கிறார்கள். இதனை உணர்ந்தோ என்னவோ பெண்கள் துணிந்து முன்னேறுகின்றனர் என்ற ஆராய்ச்சிக்கு இடமில்லாத வகையில் ஆண்களை ஏமாற்றும் வழிக்கு ஒன்று திடீரெனக் கூறிவிடலாம்.

ஆனால் ராதா எழுதிய கடிதத்தை படித்த சுரேஷ் குமார் அவள் எப்படிப்பட்டவானாலும் அவளை அடைந்

தேதிருவது என்று உறுதி பூண்டவானாய் அவள் கடிதத்தை மீண்டும் படிக்கலானான்.

‘மில்டர் சுரேஷ்.

‘அன்று உங்களை அவமதித்து விட்டதாக நீங்கள் நினைக்க மர்ட்ட்மர்க்கன் என நான் நம்புகின்றேன். நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்ட பொழுதே பெருந்தன்மையுள்ளவர் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். நான் ஒருவரை விரும்புகின்றேன். என் நெஞ்சில் அவா நினைவைத் தவிர வேறு எவருக்கும் இடமே இல்லை.

‘அவர் உங்களைப்போல பணக்காரனில்லை. ஏழைதான் எனினும் அவரையன்றி வேறு எவரையும் என் உள்ளம் ஏற்காது. இதை வீட்டில் கூறவோ அல்லது அவர்களுடன் சண்டையிடவோ என்னால் முடியாது. அப்பாவுடைய நிலையை உத்தேசித்து என்மன நிலையை உங்களிடம் கூறுகின்றேன்.

‘நீங்கள் பணம்படைத்தவர், உங்களுக்கு என்னைப் போல ஆயிரம் பெண்கள் கிடைக்கலாம். ஆனால்... என்னை நம்பியவருக்கு நான் இல்லையென்றால் வேறுவாழ்வே இல்லை ‘மில்டர் சுரேஷ்! நீங்கள் மேலை நாடுகளுக்கு அடிக்கடி செல்வதாகவும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைபோன்று வாழ்வதாகவும் அறிந்தேன்: என்விடயம் உங்களுக்கு அற்பமாகத் தோன்றினாலும் இருவரும் மனதுவைத்தால் கட்டிய கணவனையோ மனைவியையோ கைவிட்டு புது வாழ்வு வாழும் நாகரீக மனிதர்கள் அவர்கள். அந்நிலையில் பார்த்தாலும் நான் விரும்பாத அளவில் என்னை நீங்கள் விரும்பமாட்டார்கள் என்பதினால் எழுதுகின்றேன்.

‘என்வாழ்வை நரகமாக்கி விடாதீர்கள். எப்படியும் நீங்களாகவே இந்தத் திருமணத்தை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுங்கள். என் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி

என்னே அடைய நினைக்கமாட்டார்கள் என நம்புகின்றேன் இந்த ராதையின் நெஞ்சம் அவர் ஒருவருக்கே சொந்தம் நீங்கள் கூட என்னையே திருமணம் செய்ய விரும்பினாலும் என் உடலை அடையலாமேயன்றி என் உள்ளத்தை என் ருமே அடைய முடியாது. இனி இறைவன் விட்ட வழி.’

—என்று கடிதத்தை முடித்திருந்தாள்.

அந்த கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் தம்பாட்டிற்கு வாய்விட்டே சிரித்து விட்டான் சுரேஷ்குமார். அவனுடைய அகராதியில் ‘கற்பு’ என்ற சொல்லுக்கே கருத்து இருக்கவில்லை பழைய மனிதர்களுடைய பத்தாம் பசலிக்கொள்கை அது என்று நினைப்பவன்.

இன்றைய நிலையில் எந்தப் பெண் அப்படிப்பட்ட உத்தமியாய் வாழ்கின்றார்கள்? வெளி உலகிற்கு எல்லோரும் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றார்களேயன்றி, ஆபத்து எதுவும் ஏற்படாத வழியில் இன்பம் காண எந்தப் பெண்தான் விரும்பமாட்டாள்? எந்தப் பெண்ணுக்குத் தான் அப்படிப்பட்ட ஆசை இல்லை? நல்ல பெண் என்ற நினைவுக்கே என் அகராதியில் இடம் இல்லாத பொழுது அவள் யாரைக் காதவித்தால்தான் என்ன? சோரம் போனால் தான் என்ன? அப்படிப்பட்டவளை நிச்சயம் அடைந்தேயாகனும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

வாழ்க்கையை ஒரு விளையாட்டுக் கருவியாக நினைக்கின்றான் சுரேஷ்குமார் விளையாட்டுக்களுக்கென கட்டுப்பாடுகள், விதிகள் உண்டு; அவற்றை மீறினால் ‘பவுல்’ என்று தெரிந்தும் சிலர் அவ்விதிகளை மீறுகின்றனர். அவ்விதிகளுக்கு அடங்கி நடப்பவனைப் பற்றி எவருமே பேசுவதில்லை. அப்படிவாழ்க்கையில் ‘பவுல் கேம்’ விளையாடி அனுபவப்பட்டவன் சுரேஷ்குமார். அதற்கேற்ற அந்தஸ்தும் அவனுக்கு இருக்கின்றது. இந்த நினைப்புடனே ராதாலட்சமியுடனும் விளையாட நினைத்தான்...?

திருமணம் நிச்சயமாகவிட்ட பொழுதும் எப்படியும் அது குழம்பிலிடும் என்ற நம்பிக்கை ராதா லட்சமிக்கு இருந்தது. சூரேஷ்குமார் தன் கடிதத்தைப் பார்த்ததும் தன்னை வெறுத்து விடுவான் என்றே நம்பினால். அவள் மனதில் வாசவின் நினைவைத் தவிர வேறு எது வுமே இருக்கவில்லை.

கீழே ஹோவில் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த சோமசுந்தரம் அதனை முடிவைத்து விட்டு வாரெனிப் பெட்டியைத் திருகினார். வீணைக்கச்சேரி நடந்துசொன்றிருந்தது. அந்த இசையில் லயித்துப்போயிருந்தார் சோம சுந்தரம். ராதாலட்சுமி எழுந்து வந்து மாடிப்படிக்கைப் பிடிச் சுவருடன் சாய்ந்து நின்றாள். வீணை இசை முடிந்ததும் இசைத் தட்டுக்கள் ஓலிபரப்பாகின.

'நித்திரை இல்லையடி சகியே நிம்மதியில்லையடி... அந்த உத்தமனை நினைத்தே... மனம் உருகிவாடுதடி.'

என்ற பாடல் ஓலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. ராதா தன்னை மறந்தாள். அன்றெருநாள் பேராதனையிலுள்ள வீட்டில் வாசவுடன் இருந்த பொழுது நடைபெற்ற சம் பவங்களுடன் ஒன்றி விட்டாள். அவள் உள்ளாம் மட்டு மன்றி உடலும் நிலைகொள்ளாது தவித்தது. அடுத்த கணம் மாடிப்படிகளில் மலர்ப் புந்தென உருண்டு விழுந்தாள்.

ஓ

ஸழத்தின் தலைநகரான கொழும்பில் 'ஹோல்பேஸ்' கடற்கரை என்றால் அங்கு சென்று பார்க்காதவர்களுக்கும் அதன் மகிமை தெரியும். ஆனால் சனசந்தடி மிகுந்த அந்த இடத்துக்கு வாசுதேவன் செல்வதில்லை. மாலைவேளையில் சில சமயங்களில் வெள்ளவத்தைக் கடற்கரைக்குச் செல்வான், கடற்கரையின் வெண்மனற்பரப்பையொட்டிக் கருங்கற் பாறைகளும்' அவற்றினிடையே அடர்ந்து வளர்ந்த புதர்களும். அதையடுத்து இருவரிசைப் புகையிரதப் பாதைகளும் அமைந்துள்ள அப்பகுதியிலும் சனசந்தடிக்குக் குறைவிருக்காது.

இடைக்கிடையே இரைந்து கொண்டு செல்லும் ரயில் வண்டிகளைத் தவிர வேறு ஆரவாரமில்லாத அப்பகு தியில் தாளம் புதர்களிடையே உணர்வுப் போராட்டங்களுடன் தவிக்கும் இமட்டங்களையும் காணலாம்' இவைகளை யெல் லாம் பொருட்படுத்தாது தனிகையில் ஒரிடத்தில் சென்று உட்கார்ந்து கொள்வான் வாசுதேவன். மறுநாள் பரீட்சை முடிவு வெளியாகும் என்று அறிந்ததினால் அதுபற்றிய சிந்தனை அவன் மனதை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது

சமீபத்தில் வெளியான ஒரு வர்த்த மானியில் பட்ட தாரிச் சான்றிதழுடன் உயர் பதவி ஒன்றுக்கான விளம் பரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதற்குச் சாதகமாகப் பரீட்சை முடிவு வெளியாவதும், அவனுக்கு பலவரையிலும் உதவிசெய்யப் பெரியவர்கள் பலர் தயாராக இருப்பதும் அவனுடைய லட்சியங்கள் பூர்த்தியாவதற்கான சந்தர்ப்பத்தைத் தோற்றுவித்திருந்தது. அதனை நினைத்து அதிலேயே உழன்று கொண்டிருந்தது அவன் சிந்தனை.

அந்த அனைமதியை ஊடறுத்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிச்சென்றது ஒரு ரயில் வண்டி அந்த இரைச்சல் ஒய்ந்ததும் அவனுக்குச் சமீபத்தில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தினர் வைத்திருந்த டிரான்சிஸ்டிலிருந்து வந்த அந்த இனிய குரல் அவன் சிந்தையைக் கவர்ந்து தடுமாற வைத்தது. இதுவரை நேரமும் தனது லட்சிய நினைவிலேயே அமிழ்ந்து கிடந்தவனது உள்ளத்தை 'ராதையின் நெஞ்சமே கண்ணனுக்குச் சொந்தமே' என்ற வரிகள் ராதாவே மறந்து நின்று பாடுவது போன்று அவனைத் துடிக்க வைத்தது.

'ராதா! அலையில் தவழ்ந்து வரும் சீதளத்தென்றால் என்னை நீ அனைத்துத் தழுவும் உணர்வையல்லவா நினைவுட்டுகின்றது' என்று வாய்விட்டே கூறினான்.

‘ஹலோ மிஸ்டர் வாசு! என்ன தனிமையில் இனிமை காண்கின்றீர்களா?’ என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். அழகே உருவாய், அம்புலி மாமாக் கதை களில் வரும் மச்சக்கண்ணி போன்று நின்றிருந்த அந்தக் கண்ணியைப் பார்த்து, ஓ... நீங்களா மிஸ்... என்று அவன் இழுத்தபொழுது, ‘சியாமா’ என்றுதன் பெயரைக் கூறி ஞேன் வந்தவன்.

‘ஏது இத்தப் பக்கமாக?’ என்று சமீபந்தமில்லாமல் கேட்டுவிட்டான்.

‘இங்கே எதற்காக வருவார்கள்?’. அவள் கலகல வெனச் சிரித்தாள்.

‘சொறி மிஸ் சியாமா. தனியாகவே வந்தீர்களா?’

‘பிரன்ட்ஸ் எல்லாம் வந்திருக்கிறார்கள். நான் தனி யாசு இந்தப் பக்கம் வந்தேன். உங்களை இங்கே...

‘அப்பா சுகமா?’

‘வெல் உங்களுக்கு அதிஷ்டம் ஏதோ காத்திருக்காமே நாளைக்கு ரிசல்ட் அவுட்டாகுதாமே’

‘ஆமா’

‘அப்பா அதிகமாக என்னயாருக்குமே இப்படிக் ‘கெஸ்ப்’ பண்ண முன்வருவதில்லை. அவரை எப்படி உங்கள் கைக்குள் போட்டார்கள் மிஸ்டர் வாசு.’ என்று புன் முறுவல் பூத்தாள்.

புடவை கட்ட வேண்டிய வயதில் நவநாகரீகத்தின் சின்னமாய் ‘ஜீன்ஸ்’ சும் மேல் உடம்போடு ஒட்டிய சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். உடலில் சதைப்பிடிப்பான பகுதிகளை எங்களை இனம் தெரிகிறதல்லவா என்னும் பாணியில் முத்திரையிட்டுக் காட்ட, முகத்தின் அழகினைச்

சன்கிளாசினால் மறைத்து உதட்டுக்கும் சாயம் தீட்டியிருந்தாள். அவள் உடலிலையைப்பெற ஒருகணம் நோட்டமில்லை வாசு சிரித்துக்கொண்டே ‘என்ன கேட்டங்க?’ என்றான்.

‘எங்கப்பாவை எப்படிக் கைக்குள் போட்டங்க?’

‘மிஸ் சியாமா! உங்கள் அப்பா எனது பிரூட் மேலதி காரி. அவர் ஆட்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று இனம் கண்டு கொள்ளக் கூடிய வர். ‘இங்கமர்க்ஸ்’ ஆபீசராக இருந்ததினாலோ என்னவோ அவருக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தி கிடைத்திற்கின்றது. என் என்றால் எத்தனையோ கணக்கு விபரங்களைப் பார்த்து உண்மை பொய் எது என்பதை ஆராய்ந்துஇனம் கண்டுபிடித்து வரி போடுபவரல்லவா?’ என்றான்.

அவனுடைய வேடிக்கையான். ஆனால் உண்மை நிறைந்துஅந்தப் பேச்சைக் கேட்டு அவனுடன் தானும் சேர்ந்து சிரித்தாள் சியாமா.

‘மிஸ்டர் வாசு! உங்களோடு சிலநிமிடம் பேசினாலே போதும். உங்களை... அப்பா உங்களிடம் ஏன் இவ்வளவு பிரியம் வைத்திருக்கிறார் என்பது புரிகின்றது’ என்றாள்.

‘அது மட்டுமல்ல எனது நிலைமை, குடும்ப வரலாறு என்பன பற்றியும் கேட்டார். ஓளிவு மறைவின்றிக் கூறி இன்னும்.

‘தெரியும் மிஸ்டர் வாசு.’

‘பட்டப்படிப்புப் படித்துவிட்டு இதற்குள் ஏன்டா வந்தாய்? உன்படிப்புக்குத் தகுந்த பதவி வெற்றிடம் கிடைத்தால் அப்பிளிக்கேஷன் போடு. நான் உதவி செய்கின் நேரங்களை என்றார். நடந்தது இதுதான்.’

‘அப்பா உங்களைப் பற்றி அடிக்கடி வீட்டில் கடைப்பார். நீங்கள் இரண்டொரு நாள் வீட்டுக்கும் வந்தீர்கள்.

நாங்கள் பேற்று மத்தவர்கள் ஆனாலும் அன்பினால் ஒரு இனமாயிட்டோம். மிஸ்டர் வாசு! உங்கள் நல்ல மனதுக்கு நன்மைகள் கிடைக்க கர்த்தர் அருள் புரிவார். என் ‘பிரின்ட்ஸ்’ எல்லாம் வாராங்க. நான் வசட்டுமா? என்று விடைபெற்றுப் புறப்பட்டாள்.

கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று நாகரீகத்தில் மோகங் கொண்டவளாகக் காணப்பட்டாலும் ஓரளவு பண்பாட்டுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒழுக்கமுள்ள பிள்ளையாக இருந்தாள். உடை அலங்காரத்தினை வைத்து ஒரு வருடைய ஒழுக்கத்தினை எடைபோட முடியாது என்பதற்கு அவளே சாட்சியாகக் காணப்பட்டாள்.

அவள் சென்று சில நிமிடங்கள் தானிருக்கும். அவனுடைய கல்லூரி நண்பலென்றாலும் யாரோ ஒரு பெண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு அந்தப்பக்கமாக வந்தவன் வாசுதே வளைப்பார்த்துவிட்டான்.

‘வாசு! என்னடா தனியாய்? என்றவன் அவனுக்குச் சமீபமாகச் சென்று, உனக்கு விஷயம் தெரியுமா?’ என்றான்.

‘என்னடா? என்னவென்று கூறேன்’ என்றான் வாசுதேவன்.

நண்பன் கூறிய பதிலால் பேயறைந்தவன் போல இடிந்துபோய் இருந்தான் வாசுதேவன்.

அத்தியாயம் 17

மனதுக்குப் பிடித்தமில்லாத அந்தச் செய்தியைக் கேட்டது முதலே அவன் மனம் சூனியமாகி விட்டது. அன்றிரவு சாப்பிடக்கூட மனமின்றிப் படுத்துக் கிடந்தான் தூக்கம் அவனை அணுகத் தயங்கியது. அவன் எதிர்பார் தத விடயம்தான். ஆனாலும் அதை தவிர்த்துக்கொண்டு தன் இலட்சியத்தில் முன்னேறி ஒர் உயர்ந்த பதவிக்கு வந்து விட்டால் ஓரளவாயினும் துணிந்து நிற்கலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் அது அவனை விட்டுப்போய் விட்டது. அதை நினைத்த பொழுது அன்றிரவு பூராக அவன் தூங்கவே இல்லை.

ராதாலட்சுமிக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டது என்று அவனுடைய நண்பன் கூறியது பொய்யாயிருக்க முடியாது. அப்படியொன்று இல்லாதிருந்தால் ராதா கடிதம் பேச்டிருப்பாள். கல்லூரி முகவரிக்கு அனுப்பிய கடிதம் அவனுக்கு நிச்சயம் கிடைத்திருக்கும் அப்படியிருந்தும் அவன் மௌனம் சாதிப்பதென்றால்...? எங்கேயோ அவன் நல்லாக வாழ்டும். அவனுடைய ஆசைகள் நிறைவேற்ற்கும் என்று எண்ணியவாறே மனதைச் சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

மறுநாள் வெளியான பரீட்சை முடிவு அவனுக்கு இரட்டிப்பு மசிழ்சியை அளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. வெளிவாரி மாணவர்களில் அவன் முதலாம் பிரிவில் சித்தியடைந்திருந்தான். 'எப்படியும் ராதாவும் பார்ப்பாள். மகிழ்ச்சியடைவாள்' என்று நினைத்தவாறே மற்ற அலுவல்களைக்கவனிக்க முனைந்தான் வாசதேவன்.

அதே வேளையில் ராதாலட்சுமி படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாத நிலையில் படுத்திருந்தாள். தலையிலும், முழுந்தாளிலும், கையிலும் கட்டுப்போடப்பட்டு இருந்தது. மாடிப்படியிலிருந்து உருண்டு விழுந்ததினால் ஏற்பட்ட காயங்கள் அவள் உடலை அதிகம் பாதிக்கவில்லை யாயினும், கவலைகளினால் அவள் உள்ளம் மிகவும் பாதிக்கப்படுக கிடந்தது.

அவளாகுகிலேயே உட்கார்ந்திருந்த சோமசுந்தரம் பரீட்சை முடிவுபற்றி மகளிடம் கூறினார். அவள் சித்தியடைவாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கே இருந்ததினால் எதுவும் பேசாமல், 'அப்பா, பேப்பரை நான் பார்க்கக் காமா? என்றான்.

,கையில் கட்டுப் போட்டிருக்கேயம்மா.'

'அந்தப் பக்கத்தை மட்டும் மடித்துக் கொடுங்கள் இந்தக் கையில் பிடித்துப் பார்க்கலாம்' என்று இடது கரத்தைக் காட்டினான்.

அவள் கேட்டுக் கொண்டபடியே பத்திரிகையை மடித்துக் கொடுத்தார் சோமசுந்தரம். யாருடைய முடிவையும் அவள் பார்க்கவில்லை. எங்கே வாசவின் பெயர் இருக்கின்றது என்று மட்டும் தேடின அவள் விழிகள் அவனது பரீட்சை முடிவைப் பார்த்த பொழுது அவள் இதழ்களில் மலர்ச்சி! முகத்தில் மலர்ச்சிஉள்ளத்தில் மகிழ்ச்சு! அவளது காவியநயனங்களிலிந்து ஆனந்த மழை பொழுந்தது.

‘என்னம்மா இது? நான் சொன்னதை நம்பாமலா பார்த்தாய்.’ என்றார் சோமசுந்தரம்.

‘இல்லேப்பா வந்து... வந்து ’ என்றவள் மேலே எதுவும்கூருமல் அவன் நினைவோடு ஐக்கியமானான்.

மாதங்கள் இரண்டு கடந்து விட்டன. சித்திராவுக்குக் கல்யாணமும் முடிந்துவிட்டது. சித்திராவின் கணவன் வீட்டினர் கொஞ்சம் பொருள் வசதியடையவர்களாகையினால் திருமணமானதும் அவருடைய உறவினர்கள் எல்லோரும் அவருடன் சொன்டாட ஆரம்பித்தனர்’ அவனும் எல்லேர்க்குடனும் கொண்டாடி அவர்களின் வீடுகளுக்கும் சென்றுவந்தாள்.

புதிய பதவிக்கு வாச தெரிவு செய்யப்பட்ட விடயம் எவருக்குமே தெரியாது. அதற்கிடையில் ஒரு நாள் ஊருக்கு வந்திருந்த போதுதான் சித்திரா பற்றி அறிந்தான். அவன் ஒரு நாள் சித்திராவின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கே அவள் இருக்கவில்லை. திருமணமான பின்னர் கூட பாக்கியலட்சமி அம்மாளைப் பார்க்க அவள் வந்ததில்லையென்றும் அறிந்தான்.

வசதிகள் கிடைத்ததும் சிலர் நடந்தவைகளை மறந்து விடுவதுண்டு. அதுபோல புதுமை மோசமும்தேடுவாரின்றி இருந்தவளைப் பலரும் நீ நான் என வரலேற்றுப் பெருமை காட்டியபொழுது அவள் முன் நடந்த சிறுமைகளை நினைக்கவில்லை. அதேவேளையில் அவள் சிறுமைப்பட்ட சமயம் அவளைப் பெருமைப்படுத்தியவர்களை அவள் நினைத்துப் பார்க்கவும் இல்லை. இவைகளை யெல்லாம் பொருட்படுத்து பவன்ஸ்ல வாசதேவன். ஆனால் சுயகெளரவும் பாதிக்கப் படுவதை என்றைக்குமே பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டான்.

தேடுவாரற்ற நிலையில் இருந்த பொழுது ஓடியோடி வந்தவள், இப்பொழுதும் கூடத் திருப்பிப் பார்க்காமல்

இருப்பது என்றால் அதற்குக் காரணம்...? மனிதங்களுடைய தின் மாறுபட்ட உணர்வுகள் எத்தன்மையானது என்பதை அவன் அறியாதவனையிருந்தால் சிலசமயம் கோபப் பட்டிருப்பான். ஆனால் தன் சுயகெளரவும் பாதிக்கப்படா திருக்க வேண்டுமானால் ஒதுங்கிவிடுவதுதான் முறை என்று பேசாமல் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

மாடியில் சொகுசான பஞ்சணையில் படுத்து இன்பம் காண்பவர் தான் ஏறி வந்த மாடிப்படியைப் பற்றி நினைப்பதுண்டா? மாடியில் இருக்கும் வசதிகளையும் சுக போகங்களையும் பற்றி மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். உலகத்தின் போக்கே இப்படித்தான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட பொழுது பெண்களின் சுயநல நோக்கம் எத்தகையது என்பதையும் அவன் உணரத் தலைப்பட்டான். ஆயிரத்தில் ஒருவரோ சிலரோ தவிர மற்றவர்கள் பெரும் பாலும் நலவன் கருதிய நோக்கமே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். ஓரிடத்தை விட வேறு ஓரிடத்தில்வசதி கூட இருந்தால் அது எப்படிப்பட்ட இடமாயினும் ஒட்டிக் கொள்ளவே முயலுகின்றனர். அந்த வகையில் வாசு அப்படிப்பட்டவென்றால். அவன் ஒரு இலட்சிய புருஷன்.

அன்று மாலை பிரயாணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு கலங்கிய உள்ளத்துடன் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தான் வாசதேவன்.

‘என்டா வாச சோர்ந்து போயிருக்கே? என்று அவன் தலையைத்தடவியவாறே கேட்டான் பாக்கியலட்சமி.

‘அம்மா! எனக்கு ஒரு சோர்வுமில்லை. என்னை ஏனம்மாதனியாகப் பெற்றூய் என்ற கவலைதான். எனக்கும் அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை என்றிருந்தால் நான்இன்று இந்த நிலையில் உயர்வு பெற்றதை எண்ணி இந்த வீடே கோலாகலமாக இருக்குமே. அப்பா இருந்திருந்தாலாவது மகிழ்ச்சியோடு ஏதாவது கேட்டு என்னை மகிழ்விப் பாரே. நீங்களோ எனக்கு நல்ல பண்டம் சேகரிப்பதி

லேயே முழ்கிக் கிடக்கின்றோகள் நானும் சோர்ந்து
போய்... என்றபோது அவன் விழிகளில் நீர் மங்கி
நின்றது.

‘பைத்தியக்காரா நீ படித்தவனு?’ என்று இறுமாப்பு
டன் கேட்டாள் பாக்கியலட்சமி

‘அம்மா! நங்கள்...’ என்று அவளை நிமிர்ந்து நோக்கி
ஞன் வாசுதேவன்.

‘வாசு! நீ பட்டம் பெற்றவன். பெரும் பதவிக்குப்
பயிற்சி பெறப்போகின்றூய். ஆனால் உன் குழந்தைத்தனம்
மான மனது மட்டும் மாறலையேடா! உனக்குவரும் உபர்
வைக்கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடையவில்லையென்று நினைக்
கின்றூயா? வாசு! மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமானது எதுவோ
அதுவே துன்பத்துக்கும் காரணமாகிவிடுகின்றது. உன்னை
ஒட்டி நிற்கின்ற அற்ப பந்த பாசங்கள் விலகும்
பொழுதே நீ தூய மனதுடன் உயர்ந்த நிலைக்குஉயர்த்தப்
படுகின்றூய். நீ பெறப்போகும் பதவியிருக்கே அது பந்
தம் உறமுறை என்ற திரைகளுச்சு அப்பாற்பட்டான்று,
நீதி, நியாயம், கடமை கண்ணியம் என்ற உன்மை
நிலைக்கு உட்பட்டது. இதனால்தானே என்னவோ உன்
கூட ஓவருமே பிறக்கவில்லை. அத்தந் தொந்தரவுகளுக்கு
உன்னை ஆண்டவன் ஆளாக்கவில்லை. எதுவந்தாலும் அது
நன்மைக்கே என்று நினைப்பவள் உன்தாய். அதுபோன்று
நீயும் நடந்து கொள்ளாடா வாசு, நீ வகிக்கப் போகும்
கடமையில் முழ்கி என்னையே மறந்துவிடப் போகிறுயே
என்ற பயத்தினால் தான்டா நான் மகிழ்ச்சியே இல்லாத
பின்மாக நடமாடுகிறேன்.’

என்று அவள் கூறியபொழுது, ஹோவெனக் கதறி
அழவேண்டும் போலிருந்தது. வாசுதேவனுக்கு. அவன்
இதயத்திலிருந்த சுமைகளைப் படிப்பறிவில்லாத அவன்
தாய் சில வினாடிப்பொழுதில் அகற்றிவிட்டாள் என்பதை

என்னும் பொழுது. தாயெனப் பட்டவள் எவ்வளவு உயர் ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றான் என்று பெருமையடைந் தான் வாசதேவன்.

‘என்றபொழுதில்...’ என்ற வள்ளுவன் குரல் அவன் மனதில் தோன்றியது. ஒரு மகனைச் சான்றேண்ணப் பிறர் சொல்லக் கேட்கும் தாய் அவனைப் பெறும்பொழுது பட்டகஷ்டத்தனையே மறந்து பேரின்பமடைகின்றான். அவனைச் சான்றேறாக்கும் பொறுப்பு அவளைச்சார்ந்ததுதானே. அதனை உணர்ந்து கொண்ட பொழுது ஆனந்தக் கூத்தாட வேண்டும் போலிருந்தது வாசவுக்கு.

‘அம்மா அம்மா’ என்று அவளைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டே, ‘அம்மா! எப்பதவி வந்தாலும், எங்கே நான் சென்றாலும் அதற்கெல்லாம் காரணம் நீ தந்த இந்த வாழ்வு தானே’ என்றான்.

‘டேய்! இது என் கடமையெடா.’

‘என் கடமையும் எனக்குத் தெரியும் நீயும் என் கூடப் புறப்படம்மா.’

‘டேய் வாச நீஎன்னடா சொல்லுகிறோய்?’

‘என்னேடு புறப்படுங்கள் என்கிறேன்.’

‘வாச! அவசரம் வேண்டாம். நான்சொல்வதைக்கேள் உன் பயிற்சி முடியும்வரை நான் இங்கேயே இருக்கின்றேன். அதன் பின்பு நீ வரச் சொன்னாலும் சரி சொல்லா விட்டாலும் சரி நானே வருவேண்டா.’

‘அம்மா அம்மா நீங்கா...’ என்று நிறுத்திவிட்டு, அவள் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

‘வாச! நான் உன்னை மகனுகப்பெற்றதினால் இதுவரை அடையாத மகிழ்ச்சியாடா எனக்கு இப்பொழுது வந்து

விட்டது? ஊரும் உலகமும் உன்னை நல்லவன் என்று கொண்டாடவேண்டும். அது தான் என் ஆசை. உன்னை நான் நல்லவன் என்று கூறுவதால் எனக்குப் பெருமை வந்துவிடாது. உலகம் உன்னை போற்றவேண்டும்? அது தாண்டா எனக்கும் பெருமை. உன்னைப் பெற்றுவிட்டுப் போன உன் அப்பனுக்கும் பெருமை' என்றார்கள்.

'அம்மா இதுவரை நானும் நான் உங்களுக்கு எதையும் மறைத்தவளில்லை. ஆனால் ஒரு விடயத்தை மறைத்து விட்டேன். அந்த விடயத்தில் நான் உறுதி எதுவும் அளிக்காததினால் தான் முற்றுப் பெருத விடயத்தைக் கூறி ஏன் உங்களைக் குழப்புவான் என்று பேசாமல் விட்டுவிட்டேன். ஆனால் இப்பொழுதோ அந்த விடயத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாகிவிட்டது. யாராகத் தொடக்கினார்களோ அவர்களோ முடிவையும் வைத்துவிட்டார்கள்.

'என்னப்பா அது?'

'அதை இனி ஏன் தான்.....

'வாசு என் பிள்ளை எனக்கு ஒழித்தாலும் எனக்கு எல்லாம் தெரியுமடா. அந்தப் பெண் உன் உள்ளை மை நிலையைப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆசைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் பெற்றேர் கெளரவும் அந்தல்து என்பன உன்னை அடைய முடியாத நிலைக்கு அவளைப் பிரித்து வைத்திருக்கும். ஜிதனால் தாண்டா சொன்னேன் உன்னைப் பிடித்திருந்த அற்ப பந்த பாசங்கள் என்று... அவள் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது வாசு தலை குனிந்தான்.

'அம்மா அவள்... அவள் என்றவனால் மேலே எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

'என்னப்பா அவளுக்கு வேறு கல்யாணம் நிட்சயமாகி இருக்கும். அப்படித்தானே.

'ஆமாம்மா.'

‘அது அவள் தலைவிதி இந்தப்பெண் சித்திராவைப் பார். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தடவை வருவாள். கல்யாணத்தின் பின் ஒருநாளாவது உலகிலே நட்பு, காதல் இலையெல்லாம் இன்று வியாபாரம் ஆகிவிட்டது. ஆதாயம் இருந்தால் தான் எதுவும்.

‘எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்லாதேயம்மா ராதா பெரும் பணக்காரி அவள்.....

‘என்னவோ எல்லாம் இறைவனருளால்தான் நடக்கிற தப்பா. உனக்கு எந்துக் குறைவும் வைக்காமல் எல்லா நிறைவையும் ஆண்டவன் அருள்வான். என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டாள்.

அன்று மாலை மீண்டும் சித்திராவின் வீட்டுப்பக்கமாகச் சென்றான். அவள் உள்ளே இருந்தாள். வீட்டினர் அவணைவரவேற்று உபசரித்தனர். சில நிமிடங்களின் பின் அங்கே வந்த சித்திரா. அண்ணு நீங்களா? நாங்கள் அவசரமாக ஒரு இடத்துக்குப்போகப் புறப்பட்டிருக்கிறோம். இருந்து கடைத்து விட்டுப்போங்கள்.’ என்று கூறிவிட்டு சென்று விட்டாள்.

அவளுக்கு அவனளித்த கடைசிச் சுத்தர்ப்பத்தினையும் அவள் தவறவிட்டுவிட்டாள்.

நினைவுகள் கணத்த மனத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பிய வாச தன் வீட்டு வாசலில் நின்று ஒரு கார் புறப்பட்டுச் செல்வதைக்கண்டு விரைந்து ஓடி வந்தான்.

அத்தியாயம் 18

மனிதனுடைய முடிவுகளைத் தெய்வம் மாற்றிய மைத்து விடுவதுண்டு. வாசதேவன் இதனை நன்குணர்ந்த வனுயினும் வீட்டு வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்று புறப்பட்டுச் சென்றதும் முதலில் பயந்து விட்டான். வீட்டிற்குச் சென்று தாயிடமிருந்து விபரத்தை அறிந்து கொண்டபொழுது மிகவும் வேதனைப் பட்டான். எனினும் தான் அச்சமயம் இல்லாமல் போனதும் நல்லதுக்குத்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டான். அவனுடைய மகிழ்ச்சியில் சிறு சிறு பிரச்சினைகள் குறுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ராதாலட்சுமியின் விடயத்தில் ஏதும் குறுக்கீடு நேர்ந்தாலும் என்பதற்காக இரு ஆண்கள் வந்து வாசதேவனை எச்சரிக்கும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களின் பெயர் எதுவும் தெரியாது என்று பாக்கியம்மாள் கூறினார். அந்த விடயத்தைக் கேட்ட பொழுதே வாசமனம் வருந்தினார்.

வீட்டில் நடைபெறும் எந்த ஒரு விடயமும் ராதாலட்சுமிக்குத் தெரியாமலே நடந்தது. மாடிப்படியிலிருந்து உருண்டு விழுந்த நாள்முதல் அவள் கட்டிலைவிட்டெழுந்

கன்னாகம்

திருக்காத நிலையில் கீடந்தாள் கிழே தசுப்பானுடைய அறைக்குப் பக்கத்திலேயே அறையும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவள் அறியாமலேயே அவளுடைய எதிர்கால வாழ்கைபற்றிய தீர்மானங்களை அவர்கள் செய்திருந்தார்கள்.

அவளுடைய திருமணத்தின் மூலம் தனது அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்ள முயன்றுன் ரமேஷ் சுலபமான முறையில் பணம் சம்பாதிக்கும் முறையை கூரேஷ்குமார் கற்றிருந்தான். அவனுடைய கூட்டு முயற்சியுடன் பெரும்லாபம் பெற்று வந்தார் ரமேஷ் அதற்கு உபகாரமாக ராதாவின் திருமணத்துக்கான முழு ஏற்பாட்டையும் அவனே முன்னின்று கவனித்து வந்தான். திருமணப்பதிவுக்காக நாள் குறித்த சமயம் அவள் மாடியிலிருந்து விழுந்ததினால் அதுவும் தடைப்பட்டு விட்டது. இப்படியே நாட்கள் வாரங்களாகி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ராதாலட்சுமி உடல்தேறி எழுந்து உலாவ முற்பட்டாள். வாசுவைப் பற்றி அவளால் எதுவுமே அறிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தது. எப்படியாவது அவனுக்கு தன் நிலைமை பற்றித் தெரிவித்து விடவேண்டும் என்று என்னி கடிதம் ஒன்றை எழுதி முடித்தாள். அவனுடைய வீட்டு முகவரிக்கு அனுப்பினால் என்றாலும் ஒருநாள் அதுஅவன்கைக்குக் கிடைத்தே திருமென நம்பினால் ஆனால் அக்கடிதத்தை எப்படிப் போஸ்ட் செய்வது அவளால் வெளியே போய்க் கொள்ளவும் முடியவில்லை. வேலையாட்களிடம் கொடுத் தனுப்பினால் அது சிலசமயம் கைமாறிப் போய்விடும் எனப் பயந்தாள் நாட்கள் எல்லாமே ஏமாற்றிவிடும் நாட்களாக அமைந்து விடாது என்ற நம்பிக்கையுடன் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் பார்த்திருந்தாள்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை வழுமையாக அவள் அதிகாலையிலேயே குளித்துவிட்டுப் பூசை அறையில் சில நிமிடங்கள் வழிபாடு செய்வதுண்டு. அன்றும் அப்படியே கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்ட பின்பு பல நாட்கள் மீட்டப் படார்து கிடந்த வீணையை எடுத்துத் தூசி தட்டிச் சுருதி

சேர்த்தாள் என்றுமில்லாதவாறு அன்று அவள் மனம் உற் சாகத்துடன் காணப்பட்டது. இறைவனால் முடியாதது ஒன்றில்லை என்ற நிலையில்' அவனிடமே தன்மனப்பாரத் தை இறக்கிவைத்தாள். எப்படியும் வாசவை அடையும் பாக்கியத்தை தந்தருளும்படி வேண்டி இறைஞ்சினாள்.

பூசை அறை எங்கும் வீணைகானம் நிறைந்து வழிந்து வீடு பூராவும் இன்ப கீதம் இசைத்து நின்றது, வழிமை யாகக் கீர்த்தனைகளையும் சினிமாப்பாடல்களையும் மட்டுமே மீட்டும் ராதலட்சுமி அன்று ஆண்டாள் பாசுரங்களை அடுக் கடுக்காக அள்ளித்தெளித்தாள். சோமசுந்தரம் தனையே மறந்தவராகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார், என்றுமில்லாத ஒர் புதிய வேகம் அவள் இசையில் ஊடுருவி நிற்டதை உணர்ந்தார். வீணையின் தந்திகளில் அவள் மென்விரல்கள் துரித கதியில் தவழ்ந்து துள்ளி வீளையாடின. அவள் உள்ள மெல்லாம் வாக்தேவன் களிநடம் புரிந்தான்'

கன்லூரியில் படித்த நாச்சியார் திருமொழிப் பாடல் கள் நலிந்து போன அவள் உள்ளத்தின் எண்ணைத் திவலை களை இசைத்துளிகளாக அன்ளி இறைத்துக்கொண்டிருந்தன. கண்ணன் நினைவை ஆண்டாளின் எண்ணைத்தில் தூண்டி விட்டு அவள் வாழ்வைச் சோதனைக்குள்ளாக்கி விட்ட காமணை வேண்டி ஆண்டாள் பாடிய பாடல்கள் அவள் நினைவில் மிதந்த பொழுது, அவள் கரங்களில் லும் புதிய வேபம் தோன்றியது.

வானிடை வாழும் அவ்வானவர்க்கு

மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடை திரிவதோர் நரி புகுந்து

கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப
ஊனினையாழி சங்கு உத்தமர்க்கென்று
உன்னித்தெழுந்த என் தடமுலைகள்
மானிடர்க்கென்று வாழ்க்கைப்படின்
வாழுவில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே'

என்ற பாடலை மீட்டி முடித்த யொழுது அவள் கருங்கள் சோர்ந்து போய் வீணையைத் தழுவின. அவளது இதழ்கள் 'வாச என்று அவளையறியாமலேயே குரல் எழுப்பி யது தலைநிமிர்ந்து ... மீண்டசி அம்மாள் சிலையை உற்று நோக்கினால். கலங்கிய அவளுடைய விழித்திரையினாடே அந்தச் சிலை உயிர் பெற்ற சூழ்நிதை ஒன்று நின்று சிரிப்பது போன்று தோற்றுமளித்தது. அதற்கு அருகே இருந்த கண்ணள சிலை 'கலங்காதே ராதா' என்று கூறுவது போவிருந்தது. அவள் இதயபாரம் குறைந்து உள்ளாம் மகிழ்ச்சிக் கடவில் கலந்து நின்றது,

'ஆண்டவனே! நான் அவரைத் தவிர வேறு எவரையும் மனத்தால் கூட நினைத்ததில்லை: பணக்கார வீட்டில் பிறந்ததினால் ஓர் ஏழை உத்தமமை விரும்பக்கூடாது என்று என்மனதுக்குக் கட்டுப்பாடு போட்டு வைக்கவில்லையே அவரை எனக்கு காண்பித்து' அவரோடு என்னைப் பழகச்செய்து' அவரிடம் என்னையே அர்ப்பணிக்கச் செய்த நீ. அரைவாசியில் அவரை என்னிடமிருந்து பிரிக்க முயல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டும் பேசாதிருப்பதேன? நான் என்னையே உனக்கு அர்ப்பணித்து விட்டேன். இனி உன் இஷ்டம், நீ எதை விரும்புகின்றோயோ அதன் படிநடக்க நான் சித்தமாகி விட்டேன், 'ஆட்டுவித்தாள் யாரொருவர் ஆடா தார்' என்று எண்ணியவளாக பூசை அறையில் விழுந்து வணங்கி விட்டு வெளியே வந்தாள்.

'அம்மா ராதா! இங்கே வாம்மா' என்று அழைத்தார் சோமசுந்தரம்.

அவர் அருகே வந்து நின்றுள்ள ராதாலட்சுமி, காலையில் குளித்ததிலுல் அவள் முகம் அன்றலர்ந்த ரோஜாவின் மென்றையுடனும், பழைய மலர்ச்சியுடனும் புத்தொளி விட்டுப் பிரகாசித்தது. அவள் இதழ்களில் இயற்கையாகவே மலர்ந்து நிற்க்கும் குறுநகையை அன்றுதான் மீண்டும் பார்த்தார் சோமசுந்தரம்,

‘என்னப்பா கூப்பிட்டர்கள், பின்னர் ஒன்றும் பேசா மல் மௌனமாக இருக்கின்றீர்களோ’ என்றார்.

‘அம்மா ராதா! வழக்கையாக மீண்டும் கீர்த்தனை களை விட்டுவிட்டு இன்று புதிய பாடல்களை மீட்டினாலே அவை... என்று இழுத்தார்.

‘ஆண்டாள் பாசுரங்களப்பா.’

‘நன்றாயிருந்தன. நான் என்னையே மறந்துவிட்டேன். ஆண்டாள் பாடல்களில் இழையோடியிருக்கும் தத்துவங்கள் அப்பா...’ என்றவர் பின்னர் ‘தேனீர் குடித்துவிட்டு வாம்மா.’ என்றார்.

அவள் தேனீர் குடித்துவிட்டுத் திரும்பிவந்தபொழுது அவள் விரும்பாத ஒரு செய்தியைக் கூறினார்.

‘அப்பா இப்பொழுது அவசரப்பட்டு ஏன்ப்பா செய்ய வேணும்.’

‘அம்மா ரெயிஸ்ரேசனை முடித்துவிட்டால் எனக்கும் நிம்மதி கல்யாணத்தை வேணுமென்றால் கொஞ்ச நாட்கள் கழித்துச் செய்யலாம்.’

‘அப்பா! இவ்விடத்தில் நான் இதுரை எதுவும் கதை த்தது கிடையாது. எனக்குச் சகலவழியிலும் கதந்திரம் தந்து வளர்த்திர்கள். ஆனால் இந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டும் என் மனதுக்குப் பிடித்தமில்லாத ஒன்றைச் செய்யும் படி அவசரப்படுத்துகின்றீர்கள். அப்பா! உங்களை உத்தேசித்துத் தான் அன்று நீங்கள் கேட்டபொழுது நான் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தேன். ஆனால் உண்மையிலேயே எனக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பமில்லை. உங்களிடம் மில்லாத பணமா அப்பா அவர்களிடம் இருக்கின்றது? அவர்களின் ஆடம்பரமும்’ மேல்நாட்டு முறைகளும் உங்கள் மற்றப் பின்னொக்கு ஒத்துவருவதுபோல் எனக்கும் ஒத்துவரும்

என நீங்கள் எண்ணியிருக்கலாம். நான் எங்கள் குடும்ப கெளரவத்துக்காக உங்கள் என்னைத்துக்குமாறுகப் பேச முடியாது தவித்தேன் இன்று நீங்களாகக் கேட்டபொழுது மனம் திறந்து கூறுகின்றேன்.' என்றார்கள்?

'ராதா! நீ அன்று எதுவும் பேசாமலிருந்து விட்டு எல்லாம் முற்றுன பின்பு இன்று இப்படிக்கூறினால் யார் தான் என்னம்மா செய்யமுடியும்?'

'நீங்கள் தெய்வ நம்பிக்கையுடையவராச்சே. தெய்வம் ஒன்று இருக்கே அப்பா. அந்தத் தெய்வத்துக்கும் இது பிடித்துமென்றால் உங்கள் இஷ்டம்போல் நடக்கட்டும். உங்கள் மனத்துக்குப் பிடித்து நீங்களே இதைச் செய் ராதா என்றால் நான் கழுத்தை நீட்டிகின்றேனப்பா. மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் சுயநலனுக்காக என்னைப் பலிக் கடாவாக்கிறார்கள். நீங்களும் அதற்குத்தலையாட்டுறீங்களே. அதை நீண்த்துத்தான் குழுறுகின்றேன், அப்பா!

'ராதா. என்னம்மா நீ! நான் உன்னை...' அவர் தொண்டை கமபியது.

'மனதுக்குப் பிடித்தது தானப்பா மாங்கல்யம். சம்பிரதாயித்துக்காகவும், எமது பண்பாட்டுக்காகவும் மாங்கல் யத்தை அணிந்து கொண்டு கண்டவன்களோடு கட்டி அணைப்பதும், கைகுலுக்குவதும் எனக்கு ஒத்துவராதப்பா. தாலிகட்டியவனே தெய்வம் என்று நெஞ்சோடு நெஞ்சாய் வைத்துப் பூசிப்பது தான் மாங்கல்யத்துக்குப் பெருமை. அதனால் தானப்பா அதைக் கழுத்திலே கட்டி நெஞ்சோடு தொங்கவிட்டிருக்கின்றார்கள். இல்லையெனில் கையிலோ அல்லது வேறு எங்காகிலும் மாட்டிவிடலாம். அப்பா அன்று கிருபானந்தவாரியாரின் சொற்பொழிவு கேட்டார்களா?

“ஆமாம்மா. கால்நடைகளுக்கும் மனித வர்க்கத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடு பற்றியும், தாய்க்குலம் நெஞ்சினால் பால் ஊட்டும் பொழுது அன்பையும் சேர்த்து ஊட்டுவ தாயும், அதன் காரணமாகவே தாயிடம் பாசமும் பற்றும் வைத்து நடப்பதாகவும். கால்நடைகள் பின்புறத் தால் பாலாட்டுவதினால் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலம் முடிய அதை மறந்து.....அதுதானே”.

“ஆமாம். அதுபோலத்தானப்பா மேல்நாட்டு நகரீகமும் நாமும் அவர்கள் கையிலே மோதிரம் போட்டுக் கொள்வார்கள். நாம் மாங்கல்யத்தை அணிந்து கொள்கிறோம். அதற்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு புரியுதா அப்பா?”

“புரியுதம்ம. ஆனால்...?

“தெரியும் அப்பா. ஆனால் கவிதா போன்று நானும் பின்பு மாறிவிடுவேன் என்று நினைக்காதீர்கள் இலம் பருவத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணாங்கள்’ ஆசைகள் உருவாவது இயல்பு, அவை நிறைவேறுவதும் உண்டு. நிறைவேறுமல் போவதும் உண்டு. கல்யாணமான பின்பு நிறைவேறுத ஆசைகளை மறந்து வாழ்வதுதான் மனித இயல்பு. ஆனால் நான் அப்படி இல்லை என்பதை மட்டும் கூறிவைக்கின்றேன்.” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

சோமசுந்தரம் என்ன செய்வது என்று அறியாது பேசாமல் இருந்தார். அவள் கூறுவதிலும் நிறைய உண்மைகள் இருப்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்,

அவர்களிடையே நடைபெற்ற உரையாடல்களை கேட்டுக்கொண்டு நின்ற கவிதாவும் ரமேஷ்சும் என்ன நடக்குமோ என்று பயந்துபோய் நின்றிருந்தனர். சோமசுந்தரம் இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்து விட்டுகிழே இறங்கிவந்து ஆறுதல் கூற முயன்றார்கள்.

திருமணப் பதிவுக்கு இன்னும் பத்து நாட்களே இருந்தன. எல்லோரும் அதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். விதம்விதமான பட்டுச் சேலைகளைக் கொண்டு வந்து ராதாவுக்குக் காட்டினால் கவிதா. ஆனால் ராதா எதிலுமே நாட்டம் கொள்ளவில்லை.

ஓருநாள் மாலை எல்லோரும் முன்ஹோவில் கூடியிருந்தனர். ராதாமட்டும் மாடியில் இருந்தாள். மறுநாள் சரேஷ்குமார் யாழ்ப்பாணம் வருவதாக அறிவித்திருந்தான். என்று தகப்பனிடம் தன் மனக்குறைகளை வெளி யிட்டாரோ அன்றிலிருந்து ராதாவட்சமி எவருடனும் அதிகம் பேசுவதில்லை. தானும் தன்பாடும் என்றிருந்தாள். திருமணப்பதிவு விடயமாக எல்லோரும் கூடியிருந்து பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது தந்திச் சேவகன் உள்ளே வந்தான். சரேஷின் தந்தியாக இருக்கும் என்று எண்ணி மகிழ்வோடு தந்தியை வாங்கிப் பிரித்துப்படித்த ரமேஷ் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து யிட்டான். கவிதா அந்தத் தந்தியை வாங்கிப் படித்துவிட்டு. அப்பா என்று வீரிட்டலறினான்.

அத்தியாயம் 19

ஒருவன் வயலில் எதனை வினாக்கின்றுள்ளே அதே பயி
ரைத்தான் அறுவடைசெய்ய முடியும். கருவேம்பை நாட்
தினால் அதிலிருந்து சந்தனமண்த்தை எதிர்பார்க்க முடியுமா?
அதேபோன்று மனித வர்க்கம் செய்யும் நன்மை
தீமைகளுக்கொப்பவே விளைவையும் எதிர்பார்க்க முடியும்.
மூட்டைப்பூச்சி போன்று பிறரை இம்சித்து வாழ நினைப்ப
வன் தானே இம்சிக்கப்படுவான். இதை அறிந்தும் அறி
யாதவர்களாகச் சிலர் நடந்துகொண்டு துயருற்று அலைகின்
றனர் என்பதை ராமேஷ் பட்ட அவதியிலிருந்து உணர்ந்து
சிரித்தான் ராதாலட்சமி.

இரவு கடும் மழையில் எங்கோ பார்ட்டி ஒன்றுக்கு
சென்றுவிட்டுத் திரும்பி வரும் வழியில் கார் ரோட்டை
விட்டு விலகிப் புரண்டதினால் சேரேஷ்குமாரும் அவனுடைய
காரில் வந்த வேறுசிலரும் படுகாயமுற்றுக் கண்டி ஆஸ்பத்
திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்று அறிந்துமகிழ்ச்சி
யடைந்தாள் ராதாலட்சமி. அன்று மாலை தந்தி வந்த
விடயமும் அதுதான். அதனை எல்லோரும் அவளுக்கு மறை
த்துவிட்டனர். மறு நாள் வந்த கடிதத்தில் விபரமாகக்
குறிப்பிட்டிருந்ததை ஒருவர்க்கொருவர் கதைத்த பொழுது

ராதாவும் அறிந்து கொண்டாள். கடவுள் அவளுக்குச் சாதகமாகவே நடந்து கொள்கின்றார் என்பதை உணர்ந்து மேலும் மகிழ்வடைந்தாள். சுரேஷ்குமாருக்கு ஏற்பட்ட விபத்தினால் திருமணப் பதிவும் ஒத்திப்போடப்பட்டது.

தந்தியைப் பார்த்த உடனேயே கண்டிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற ரமேஷ் மூன்று நான்கு நாட்கள் கழித்தே வீட்டுக்கு திரும்பினான். வந்ததும் வராததுமாகக் கவிதாவும் அவனும் இரகசியமாக ஏதோ கதைத்தனர். அது பற்றி அறிந்து கொள்ள ராதாலட்சமி அக்கறை எடுக்கவில்லை,

அன்று மாலையில் ராதாலட்சமி மாடி விருந்தையில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதே சமயம் அங்கு சென்ற கவிதா, 'என்ன லட்ச படிக்கின்றாயா?' என்று கேட்டுக் கொண்டே. வந்து அவளாருளில் நின்றான்.

ராதாலட்சமி எதுவுமே பேசவில்லை. அவளுடைய அலட்சியமான போக்கு கவிதாவுக்கு நன்கு தெரியும், அவள் அதைப்பற்றி அக்கறைப் படாதவளாக' ஏன்டி லட்ச நான் கேட்பது உணக்கு விளங்கவில்லையா?' என்றான்.

'பார்த்தால் தெரியவில்லை. என்றால் ராதா.

'என்னடி கோபிக்கின்றாய். உன்றை மனம் போலவே ரேயிஸ்டேசன் தடைப்பட்டுப் போச்சு' அப்புறம் என்னடி?

'அதைப்பற்றி இப்பொழுது பிரச்சினை எதுவும் கிடையாதே. உன்னை நான் ஏதும் கேட்டேனே?'

'இல்லையடி லட்ச இருந்தாலும் உனக்கென்று நிச்சயம் செய்யப்பட்ட ஒருவன் 'அக்லிடன்ற்' பட்டுப் படுக்கையாய்க் கிடக்கின்றான். அவனைப் போய்பார்த்தால் என்ன குறைந்துவிடும்.'

‘அவனைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. உனக்கும் புருஷனுக்கும் தான் மிகுந்த அக்கறை போய் பாருங்க வேண்.’

‘என்னடி லட்ச இப்படிப் பேசுகின்றாய்? என்ன இருந்தாலும் உனக்கு புருஷனாக வரப்போகின்றவன் ஆச்சே.’

‘வரப்போகிறவன் தானே? இன்னும் வந்து விடவில்லையே. இப்போ அவன் யாரோ நால்யாரோ புரியுதா.

‘நீ இப்படியெல்லாம் பேச எப்படிக் கற்றுக் கொண்டாய்?’

‘என் நலனுக்காகப் பாடுபடுபவர்கள் எல்லாம் தங்கள் சொந்த நலன்களுக்காக என் சுகதுக்கங்களை எப்பவிற்க முனைந்தார்களோ அப்பொழுதுதான்.’

‘லட்ச என்னையுமா நீ அப்படி.....?’

‘உனக்கு புருஷன் தானே முக்கியம். என் மன உணர்ச்சிகளைப் பற்றி உனக்கு அக்கறை இல்லாத பொழுது எனக்காக நான் தான் பேச வேண்டும் என்று எப்பொழுது உணர்ந்தேனே அப்பொழுது முதல் நான் உன்னையும் அந்த வரிசையில் வைத்து விட்டேன்.’

‘லட்ச! எனக்காக இல்லாவிட்டாலும் உலக ஒப்பனைக்காவது

‘உலகத்தைப் பற்றியோ மற்றவர்களைப் பற்றியோ எனக்குக் கவலை இல்லை. நீ யென்ன அப்பா கறினாலும் நான் இந்த விடயத்தில் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது.’

‘ஏன்டி அப்பா சொன்னால் கூடவா?’

‘அப்பா என்ன? எந்தத் தன்மானமுள்ள தகப்பனும் தன் மகளை இப்படியான ஓர் நிலையில் போய்ப்பார் என்று சொல்லமாட்டார். சொன்னால் என் தந்தையாக இருக்க வும் அவருக்கு அருகதை கிடையாது.’

‘என்னடி சொன்னாய்?’ என்று கையை ஒங்கியவள் அத்துடன் நிறுத்தி விட்டாள்

ஓ... ! அந்த அளவுக்கு வந்திட்டாயா கவிதா? இது வரை நீ எனக்கு அக்கா முறை என்ற அளவில் மதிப்பு அளித்தேன். நீ எனக்கு அக்காலோயில்லை என்று இப்ப சொல்லுமூறன்’.

‘வட்சு’

என்ன கத்துகிருய் அவனை நான் போய்ப் பார்க்க ணும் அப்படித்தானே? ஏன் பார்க்கணும்? கல்யாணம் பேசி நிட்சயம் செய்துள்ளபடியால் அப்படித்தானே? தற் செயலாக ஏதாவது நடந்து அவன் செத்துப் போனான் என்று வைத்துக் கொள். என் எதிர்காலம்? வாழ்வு? இது பற்றி உனக்கு அக்கறை கிடையாது! அப்படித்தானே? நீ என் உடன் பிறந்தவளா? சொல்லேன்? ஏன் தலை குனிந்து நிற்கின்றாய்? உன் புருஷன் சொன்னான் அவர்கள் பெரிய அந்தல்து, ஆடம்பரமுள்ளவர்கள் என்று. அவர்களைத் தொட்டு நீங்கள் நலம் பெறலாம் இல்லையா? எனக்குத் தேவை என் மனத்துக்குப் பிடித்தமான ஒரு உத்தமன்! பணக்காரனால்ல! பண்புள்ளவன்! ஆடம்பரப்பிரிய எல்ல! அமைதியான குணம் உள்ளவன்! நென் யூ அன்டஸ்ரான். ஆனால் கவிதா! உன்னைப் போல என்னைப் பெற்றவன் நினைக்கமாட்டான்டி. அவனுக்கு என் வாழ்வு தான் முக்கியமே தவிர பணமல்லடி! என்று கூறிய பொழுது கலங்கிய கண்களுடன் சோமசுந்தரம் அங்கு வந்து நின்றார்.

‘என்னப்பா நான் ஏதும் தவருகப் பேசி விட்டேனே? இவளைப்போல நீங்களும் ஏதும் சொல்லத்தான் வந்தீர்களா? என்றால் ராதா.

‘இல்லையம்மர் இல்லை. அவ்வளவு தூரத்துக்கு உன் அப்பன் குணம் கெட்டவன் இல்லை. நீ என்னைப் புரிந்த

அளவுக்கு நான் உண்ணைப் புரிந்து கொள்ளாமல்போனேன் என்று தான் வருந்துகின்றேன். அம்மா ராதா நீ கலங்காதே! போய் முகம் கழுவிவிட்டு உன்கையாலேயே காப்பி கலந்து கொண்டு வாம்மா' என்றார்.

அவள் படி இறங்கிச் சென்றதும் கவிதாபக்கம் திரும் பினார். கவிதா ஏதும் பேசாமல் கீழே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

'கவிதா நீ அளிடம் அப்படி பேசியதேவறு என்பதை அவள் எப்படி இடித்துக் கூறினால் பார்த்தாயா? இனி அவருடன் இதுற்றி ஏதும் கதைக்காதே. அவள் கூறியது பேரல்ப் பேச்சளவுடன் நிற்கும் ஒரு விடயத்தில் அவள் போவது பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டியது நீயே நர்ஞே அல்ல' என்றார்.

'இதில் என்னப்பா தவறு?'

'தவறே தவறில்லையோ. அதை நீயும் நானும் முடிவு கட்டமுடியாது? நீபேசாமலிரும்மா. ஏதேர் நடக்க வேண்டியது நடக்கும் தானே' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அதன் பின்னர் அந்த வீட்டில் சிலகாலம் அமைதி நில யது கவிதாவும் ரமேஶும் கண்டிக்குச் சென்று மாதக் கணக்கில் நின்றுவிட்டு வீடுதிரும்பினர்.

மாதங்கள் பல கடந்துவிட்டன. வீட்டில் எல்லோரும் அமைதியுடனேயே காலம் கழித்தனர். ஆனால் சோமசுந்தரத்துக்கு அடிக்கடி இருதய வியாதி வந்து கெரண்டிருந்தது.

இருந்தார்த்தேர்ல் ஒருநாள் ரமேஷ் சேமசுந்தரத்தின் கட்டிலருகில் நின்று கொண்டு அவரோடு ஏதோ இரகசி யமாக உரையாடுவதை அவதானித்தாள் ராதாலட்சமி. அவள் உள்ளாம் குழுறியது. ஆனாலும் எதுவும் பேசவில்லை.

சோமசுந்தரம் என்னவோ கூறிவிட்டுப் பேசாமல் கண் களை மூடிக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டு விட்டார். அன்று தொடக்கம் அவருக்கு ஒரே யோசனைதான்.

அன்று மாலையே ரமேஷ் புறப்பட்டுக் கண்டிக்குச் சென்று விட்டான். அவனுக்கும் சரேஷ்குமாருக்கும் இடையே வர்த்தகத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. லட்சக் கணக்கில் ரமேஷின் சொத்துக்கள் வளர்ச்சியடைய ஆரம் பித்தன. ரமேஷ் அவனுக்காக எதுவும் செய்ய ஆயத்த மாக இருந்தான்.

கவிதாவும் ராதாவும் சோமசுந்தரத்தின் கட்டிலருகில் நின்று அவருடன் கடைத்துக் கொண்டிருந்த அதே சமயம் போன் கிணுகிணுந்தது. இரவு பத்து மணியளவில் போன் செய்வது தன் கண வகுக்கத்தான் இருக்கும் என்று என்னிய கவிதா போனை எடுத்தாள். சந்தேமே இல்லை, அவனுடைய கணவன்தான்.

‘நான் கவிதா பேசுகிறேன்.’

‘கவிதா! உங்கப்பாவிடம் போனைக் கொடு அவரோடு நான் பெசனும்.’

‘என்னிடம் கூறுங்களேன். நான் அப்பாவிடம் சொல்லுறன்.’

‘நோ நேர நானே பேசனும்.’

‘அப்படியா?’ என்று தகப்பனைப் பார்த்தாள்.

‘என்னம்மா?’ என்றார் சோமசுந்தரம்.

‘உங்களோடு ஏதோ பேசனுமாம்’ என்று கவிதா கூறுவதற்குள் ராதாலட்சஸி எழுந்து வெளியே சென்று விட்டாள்.

தொலைபேசியில் அவர்களிருவருக்குமிடையில் கார
சாரமான சம்பாஷணை நடந்து கடைசியில் போன
பற்றியபடியே மௌனமாக இருந்துவிட்டார் சோமசுந
தரம்.

‘என்ப்பா?’ என்று அவரிடமிருந்து ரிசிவரை வாங
கினுள் கவிதா.

‘உன் புருஷனும் அவனுடன் சேர்ந்து கெட்டுவிட
டானம்மா. உன் அண்ணன் எழுதினுன் என்பதற்காக
உங்கள் பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து அவனுடைய
சம்மதமில்லாமலே இந்தத் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்
தேன். அதுகடவுளுக்கே விருப்பமில்லைப் போலும் அவனை
விபத்தில் சிக்கவைத்து காலை நொண்டியாக்கிவிட்டான்.
என்னதான் பணம் உள்ளவன் என்றாலும் நொண்டியான
ஒருத்தனுக்கு என் பெண்ணை நான் ஏன் கொடுக்கணும்?
அவள் என்ன நொண்டியா? அவனுக்கு அழுகில்லையா?
பணமில்லையா? அறிவில்லையா? அவனுக்கு கால் நொண்டியான
விடயம் அவனுக்கு இன்னும் தெரியாதம்மா. நான்
அவள் அப்பன். எனக்கே உன்புருஷன் சவால்விடுகின்
ருன்! என்று ஆவேசத்துடன் கூறியவர் பின்பு மௌன
மானார்.

‘என்னப்பா சொல்லுறியள்?’ என்றாள் கவிதா. அதே
சமயம் ராதாலட்சமியும் வந்துசேர்ந்தாள்.

‘ராதாவுக்கு கல்யாணம் செய்ய முடியாதென்றால் உங்
கள் மற்றப் பெண்ணையும் நீங்களே வைத்திருங்கள் என்
ருன். இதற்கு ஒரு முடிவு தெரியும் வரை தான் ஊர்
திரும்பப் போவதில்லையாம்’ என்றவர் மயங்கிக் கட்டிலில்
சாய்ந்தார்.

‘அப்பா’ என்று அழைத்தபடி ஓடிச்சென்று அவர்
அருகில் விழுந்தாள் ராதா. கவிதா உடனே டாக்டருக்கு
போன செய்தாள்.

டாக்டர் வந்து ஊசி மாந்து செலுத்தினார். அத்துடன் அவருடைய இதயம் மிசவும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும், அவருக்குப் பூரணமான ஓய்வு தேவை என்றும் கூறிச்சென்று விட்டார்.

சோமசுந்தரம் எண்விழித்த பொழுது கலங்கிய கண்களோடு ராதா அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். ‘அம்மாராதா என்று அவள் கரத்தைப் பற்றினார்.

‘அப்பா! எனக்கு என் வாழ்க்கை பெரிதில்லையப்பா நீங்கள் தான் முக்கியம் அப்பா! என்னால் உங்கள் அமைத்தேயே சீர்குலைஞ்சு போச்சு. நான் இந்தத் திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்கிறேன் அப்பா. நீங்கள் அவரைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லிவிடுங்கள்’ என்றார்.

‘பைத்திபக்காரி! நீ சம்மதிக்கலாம். ஆனால் நான் சம்மதிக்கமாட்டேன். எந்தக் கெட்டவைனையும் நீ திருத்தி விடுவாய் என்ற நம்பிக்கையில் தான் நான் முதலில் சம்மதித்தேன். ஆனால் அவன் இப்பொழுது ஒருகால் முடமாயிட்டான்.

‘அதனால் என்னப்பா. என்னால் அவள் வாழ்வும் பறி போகணுமா?

‘ராதா! அவரவர்க்கு எழுதியதை யாராலும் அழித்தெழுத முடியாதம்மா. என்னுடைய மிகுதிச் சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் உன் பெயரிலேயே எழுதியுள்ளேன். நீ.....! என்றவர் நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டார்.

‘அப்பா என்று இருவரும் ஏக காலத்தில் அவரைத் தழுவிப் பிடித்தனர்.

‘நீ விரும்பிய பையைன் அந்த வாசதேவைனேயே கல்யாணம் செய்து கொள்’ என்று கூறிவிட்டு அவள் தோள் மீது சாய்ந்தார். அத்துடன் அவருடைய இறுதி முச்சு ஓய்ந்துவிட்டது.

அத்தியாயம் 20

மனித வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு கட்டம் தான் இறப்பு. அந்த இறப்பு எப்பொழுது வரும் என்று சொல்ல முடியாது. ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் இறப்பு பொது விதியாயினும், மனிதர்களுக்கு இறந்த பின் கொடுக்கப்படும் மரியாதைகள் அவர்களின் அந்தஸ்துக்கு ஏற்றபடி நடப்பது உண்டு. எமது சமுதாயத்தில் புரோடிய யழையின் புண்ணுக்கச் சில சம்பிரதாயங்கள் இன்னும் சீழ்வடியும் புண்ணுக்கவே இருந்து வருகின்றன.

ரமேசுடன் சுரேசும் வந்திருந்தான். மறுநாளே அவன் புறப்பட்ட பொழுது ரமேஷ் அவனைச் சில நாள் தங்கிப் போகும்படி வற்புறுத்தினான். ஆனால் அவன் சம்மதிக்க வில்லை. மரணச்சடங்கில் கலந்து கொள்வதற்காக வள்ட விலிருந்து எவரும் வரவில்லை. எப்படியோ அவரின் இறுதி யாத்திரை முடிவுற்று பல நாட்களும் நகர்ந்து விட்டன.

ராதாலட்சுமி யாருக்காகத் தன் வாழ்க்கையின் இனிய பகுதிகளைத் தியாகம் செய்ய தயாராக இருந்தாளோ அவர் மறைந்து விட்டார். அவர் உயிருடன் இருந்து அவள் மன விருப்பப்படி அந்தத் திடுமணத்தினை நிறை

வேற்ற முடியாமல் மறைத்துவிட்டது அவளின் கவலையை இரட்டிப்பாக்கியது.

தகப்பனுடைய பிரத்தியேக அறையில் அவர் மறைந்த பின்னர் அன்றுதான் முதன் முதலாகச் சென்றால் ராதா வட்சமி தகப்பனுடைய கொத்துச் சாவி அவளிடமே இருந்தது. அவருடைய இரும்புப் பெட்டியை மட்டும் திறந்து பார்த்தாள். ரொக்கப்பணம், உறுதிப்பத்திரங்கள் நகைகள் என்பவற்றுடன் ராதாலட்சமியின் பெயர் பதித்த ஒரு கடிதமும் இருந்ததைக் கண்டதும் முதலில் அக்கடி தத்தையே எடுத்துக் கொண்டாள். கல்லூரி முகவரி இடப்பட்டுப் பின்னர் வீட்டு முகவரிக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது அக்கடிதம். அவருடைய இரு விழிகளிலும் நீர் முட்டி நெஞ்சை அடைத்தது.

அது வாசதேவனின் எழுத்து என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பொழுதே, தகப்பன் கடைசி நேரத்தில் கூறிய வார்த்தைகளும் நினைவுக்கு வந்தன. அவர் ஏன் அப்படிக் கூறினார் என்று தெரியாது தவித்தவனங்கு விடை கிடைத்து விட்டது. அவருக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அக்கடி தம் காலக்கோளாறினால் தடைப்பட்டுக்கிடந்த பொழுதும் ஈற்றில் சேரவேண்டியவனங்கே சேர்ந்துவிட்டது. அதே போல வாசகும் கிடைப்பானு? அந்வக் கண்ணி உள்ளாம் கசிந்தாருக்க கடிதத்தைப் படித்தாள்.

‘அன்பின் ராதா’

‘நான் வேலை கிடைத்து வந்ததும் எழுதும் முதல்கடிதம் உனக்குத்தான். என் வாழ்க்கை நிலை உனக்குத்தெரியும். நான் அடைந்த மகிழ்ச்சியான நிலை அதாவது என் உள்ளத்தின் சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பம் இந்தத் தொழில் விடயம்தான் இது உன்னைப் பொறுத்தவரை அற்பமானதாக இருக்கலாம் உன் தந்தை எத்தனையோ பேருக்கு மாதந்தோறும் நான்பெறும் சம்

பளம்போல் கொடுக்கக்கூடும். ஆனால் என் தாய்க்கு அது ஒரு பெரும் பாக்கியம் என்று தான் நான் கூறுவேன்.

'ஒரு கோமஸ்வரனின் மகளோடு சேர்ந்து பட்டப் படிப்புப் படிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தர ஒரு ஏழைத் தாய் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாள் என்பதை நீ அறியமாட்டாய். ராதா! காலம் விசித்திரமானது என் பதை நமது உறவு உனக்கு உணர்த் தீயிருக்கும் பேரா தனையில் நமக்குள் ஏற்பட்ட ஓர் மகிழ்ச்சிகரமான பிணைப்பு இப்படியான பிரிவுக்குத் தான் என்பதை நீ அறிந்திருக்க முடியாது. ஆனாலும் எனக்கு வேலை கிடைத்ததையிட்டு என்னை விட நீ அதிகம் மகிழ்ச்சியடையாய் என்றுதான் நம்புகின்றேன்.

உன்ளத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆசைகள் கொந்தளிக்க அவற்றை வெளிக்காட்டாமல் நல்லவர்கள் போன்று எத்தனையோ பெண்கள் வாழ்க்கை நடாத்துகின்றார்கள். அவர்களைப்போலில்லாது உண்மை பேசம் உன் உள்ளத் து அழகே உன் உடல் அழகைவிட என்னைக் கவர்ந்தது ராதா எனினும் உன்னை மனைவியாக்கிக் கொள்ளும் காலம் வரமுடியுமா என்ற நம்பிக்கையீனம் இன்னமும் என் மன தில் இருக்கின்றது.

ராதா! என்ன தான் எங்களுக்கிடையே உண்மையான பேரன்புப் பிணைப்பு நிலவியிருப்பினும் உனக்கென்று காத் துக்கிடக்கும் பெருவாழ்வுக்கான எதிர் காலத்துக்குக் குறுக்கே நான் தடைக்கல்லாச நிற்கமாட்டேன் என்னடா இவன் இப்படிக் கூறுகின்றன என்று நினைக்கின்றாயா? என் உள்ளம் உனக்குத் தெரியும் ராதா. ஆனால் இன் றைய சமூகத்தில் எமது இனத்தவர்கள் மேலை நாட்டு நாகரீகத்தில் எப்படி முஞ்சி ஏழுந்தாலும் திருமணவிட யத்தில் இன்னும் ஒரு நிலையை விட்டு மாறவேயில்லை.

பெரியோர்களால் நிட்சயிக்கப்படும் திருமணம் என்று கூறினேன் ஞாபகமிருக்கா அந்தத் திருமணம் பெரும் வர்த்தக ரீதியானதுதான். திருமணப்பதிவு நடைபெறும் பொழுதும் கூட ஓர் வர்த்தக ஒப்பந்தமே செய்து கொள் கின்றனர். இதை எவருமே மறுக்க முடியாது ராதா. எமது சமூகத்தில் பெரும்பாலான திருமணங்கள் பொருளாதார அந்தஸ்திலேயே முற்றுப் பெறுகின்றன. காதலிக்க எமக்கு உரிமை உண்டாயினும் அந்த காதலையும் முறியடித்து கல்யாணத்தை முற்றுக்குக் கொண்டு வரும் தனித் தன்மை பணத்துக்குண்டு ஆகவேதான் காதலிக்க எங்க ஞக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் கல்யாணத்துக்குப் பெற்றேரின் சம்மதம்வேண்டும் என்றேன். உன் மனதுக்குப் பிடித்தமானதாக இல்லையாயினும் ஓர் உன்மையைக் குறிப் பிடுகின்றேன். அதற்காக என்னை மன்னித்து விடு.

காதல் என்றால் பொதுவில் புனிதமான தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த உணர்வு என்றுதான் கூற வேண்டும். அதன் தொடர்ச்சி பாலியல் [சம்பந்தமானதாக இருப்பி னும், அதன் விசாலம் தெய்வீக சக்தி வாய்ந்தது. ஆனால் இன்றைய சமூகத்தில் பெரும்பாலும் காதல் என்றால் அது ஒருவித மனைவிகாரம் என்றே கூறவேண்டும். திருமணத்தைப் பொருளாதாரம் நிட்சயிப்பதினால் இளம் உள்ளங்களுக்கிடையே தோன்றும் காதல் குழந்தையின் கையில் அகப்படும் விளையாட்டுப் பொருளாக அவஸ்தைப் படுகின்றது. இதனால் பாதிப்பும் உண்டு. பாதிப்பில்லாமல் தப்பிவிடுவதும் உண்டு. மனதில் தோன்றும் ஆசைகளை நிறைவேபடுத்த முடியாது போனாலும் இன்றைய உலகம் அதற்கான சந்தர்ப்பங்களைத் தொழில்துறை. ஆலயங்கள் பொதுவைபவங்கள். விளையாட்டுக்கள் போக்குவரத்து என்ற வகையில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து இளவயதினரின் நினைவுகளை அதாவது மனைவிகாரங்களைப் பெரும்பால் பாதிப்பில்லாத முறையில் நிறைவு செய்து விடுகின்றது. பின்னர் பொருளாதார அந்தஸ்தின் பால் தீர்மானிக்க

படும் திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. இதை நீர் ஏற் பிரோ இல்லையோ நூற்றுக்குத் தொண்ணாறுவீதம் இது உண்மை என்பது ஒவ்வொரு உள்ளத் துக்கும் நன்கு தெரியும்.

எதோ எழுதத் தொடங்கி எங்கெல்லாமே போய் விட்டேன். உன் நிலை எப்படி? கல்லூரிக்குத் தொடர்ந்து செல்கின்றுயா? உன் அக்காள் என்னைப்பற்றி எதுவும் கேட்கவில்லையா? பதில் கண்டு பின்னர் எழுதுகிறேன்.

அன்புடன், வாசுதேவன்.

கடிதத்தை நெஞ்சோடு நெஞ்சாக அணைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்தாள் ராதா. பொருளால் அவன் ஏழையே தவிர மற்றும் எந்த வழியில் பார்த்தாலும் அவன் உயர்ந்தே காணப்பட்டான். கலங்கிய விழிகளோடு மாட்டியிருந்த கண்ணன் படத்தைப் பார்த்தாள். அந்த மாய கண்ணன் வாசலைப்போலக் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரிப்பதாகவே அவன் ஞக்குத்தோன்றியது. மாதங்கள் பல கடந்து வருடமாகி விட்டதே. இப்போ அவன் எங்கிருக்கின்றானே என்று தடு மாறியவளாக, அவன் குறிப்பிட்டிருந்த விலாசத்துக்கு ஒரு பதிவுத் தபாலை அனுப்பிவைக்கத்தீர்மானித்தாள்.

வாசுதேவனுக்கு அனுப்பிய கடிதத்துக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பதிலை எதிர்பார்த்தவளுக்கு ஏமாற்றமே பதிலா கக் கிடைத்தது. ஒருநாள் அவன் வாசுதேவனுக்கு அனுப்பிய கடிதம் அவனுக்கே திரும்பி வந்து சேர்ந்தது.

சோமசந்தரத்தின் அந்தியேட்டி முடிந்த பின்னர் ஒரு நாள் காலையில் கவிதாவுக்கும் ரமேசக்கும் மிடையில் எதோ பலத்த வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அது தன்னைப் பற்றியது தான் என்று தீர்மானித்தவளாய் முன் ஹோ லில் சோபா ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தாள். ஆனால் அவனுடன் எவரும் எதுவும் கடைக்கவில்லை. அவனும் எதுவும் பேசாமல் மெளனமாகவே உட்கார்ந்தாள்.

அன்று மாலையில் ராதாலட்சுமி ஒரு நாவலைப்படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் சிலர் யதார்த்தம் என்றும் ஈழத்துச் சூழலை வைத்து எழுதுவதாகவும் கூறி பாமர மக்களின் பாலை என்று பாமர மக்களுக்கே புரியாத பாலையில் எழுதும் நாவல்களை அவள் அதிகம் படிப்பதில்லையாயினும் அன்று பொழுது போகாததினால் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஈழத்து நாவல்களை ஏன் வாசகர்களே ஒதுக்குகின்றார்கள் என்பதை அந்த நாவலை படித்த பொழுது தான் உணர முற்பட்டாள் ராதாலட்சுமி.

பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கை முறையை தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையைவைத்து மேல்நாட்டார் எழுதிய நாவல்கள் பலவற்றை அவள் படித்திருந்தாள் ஆனால் அந்த ஈழத்து நாவலாசிரியரோ ஏதோ தானே தொழிலாளர்களின் வாழ்வை பிரச்சினைகளை அறிந்தவர்போல் தனக்குத் தெரியாதவற்றையெல்லாம் கிறுக்கியிருந்தார்.

அந்த நாவலில் அவள்களை வயிக்காத காரணத்தினால் முடி வைத்து விட்டுத் திமிர்ந்த பொழுது முன் ஹோலில் ‘ராதையின் நெஞ்சமே கண்ணனுக்குக்குச் சொந்தமே’ என்ற பாடல் கானுமிர்தமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இனிய குரலில் தோய்ந்து போய் உட்கார்ந்திருத்தாள் ராதாலட்சுமி.

அப்பாடல் முடிவுற்றதும் மீண்டும் முதலிலிருந்து ஆரம்பமாகியது. வாளையிலென்றால் திரும்பத் திரும்ப ஒலிபரப்ப மாட்டார்களே என்று ஆச்சரியப்பட்டவாளக எழுத்து வந்தர்கள். ஒலிப்பதிவு நாடாவில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட அந்தப் பாடலை மீண்டும் போட்டுக் கொண்டிருந்த கவிதா ராதர்லட்சுமியைக் கண்டதும்’ ’என்னலட்சுமிப்படிப்பார்க்கின்றாய்?’ என்றார்கள்.

‘இந்தப் பாட்டு...’

‘உனக்காகத் தான் ஒலிப்பதிவு செய்தேன். லட்ச! நீ வாசவுடன் வாழவேண்டும் என்று அப்பா மட்டுமில்லை நான் கூடத் தீர்மானித்து விட்டேன். அவனைப் பேராத ஜெயில் பார்த்த பொழுதே நீ அவனிடம் மயங்கிப்போய் விட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். லட்ச! நினைவுகளைச் செயலாக்க எல்லோராலும் முடிகின்றதா? ஆனால் என்னால் உன் வாழ்வு இனி என்றைக்கும் பாதிப்படையாது.’

‘அக்கா’ என்று உனர்ச்சி பொங்க அவளை அனைத் துக்கொண்டாள் ராதலட்சமி.

‘லட்ச! எனக்கு ஆடம்பர மோகம் கொஞ்சம்மன தைக் குழப்பிக் கொண்டுதர் னிருந்தது. அன்று அப்பா விடம் நீ கேட்டியே என்னால் அவள் வாழ்வு பறிபோக னுமா கவிதா செத்துவிட்டாளாடி. லட்ச! எனக்காக உன் வாழ்வு பற்றி நீ அக்கறைப்படாத அந்த நிமிடமே சுய நலக்காரியான கவிதா செத்துவிட்டாள். இப்போ இருப் பவள் தூய்மை உள்ளாம் கொண்ட உன் அக்காள். லட்ச! உனக்காக என் வாழ்வுமட்டுமில்லையடி என் உயிர் போனு ஒரும் கவலைப்படமாட்டேன்.’ என்றாள். அவள் குரலில் மட்டுமன்றி கரங்களிலும் அந்த உறுதி இருப்பதை உனர் ந்த ராதாலட்சமி குழந்தை போலத் தேம்பி அழுதாள்.

‘அவர் அங்கில்லையாமே அக்கா.’

‘அப்பாவிடம் உள்ள விலாசத்தில் அவன் கொழும்பு விலாசம் இருக்கே.’

‘அவர் வேலையை விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாராம்!

‘உண்மையாகவா?’

‘ஆமாக்கா’

'ஓ..மைகாட்' என்றவள், ஒருநாள் ரமேஷ் கூறிய வை நினைவுக்கு வரசற்றுப்பீதியடைந்தாள். அப்படி நடந்திருந்தால் அந்தப் பாவகாரியத்தில் தனக்கும் பங்கிருக்கும் என்று எண்ணிக் கலங்கினாள். பலவாருக எண்ணிக் கலங்கியவள் எதுவரானால் என்ன எப்படியும் வாசதேவனை தேடிப்பிடிப்பது என்று தீர்மானித்தபடியே, 'யயப்படா தே லட்ச எப்படியும் வாசவைத் தேடிப்பிடித்து விடலாம் அப்பாவின் ஆண்டுத் திதி முடிவதற்குள் எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடலாம்.' என்று அவள் கூறிவிட்டு நிமிர்ந்த பொழுது எதிரே ரமேஷ் ஆத்திரம் பொங்க நின்றிருத்தான்.

அத்தியாயம் 21

வானம் குழறிக் கொண்டிருந்தது. இடைக்கிடையே பேய்க்காற்று கூரையைப் பிய்த்துவிடும் போலிருந்தது. வெளிச்சுற்றுடலைப் பற்றிய நினைவுகளேதுமின்றி சிகிரெற்றை ஒன்றங்பின் ஒன்றுக் ஊதிக்கொண்டிருந்தான் ராமேஷ் தனக்குச் சாதகமாக இருந்த சிலர் தனக்குப் பாதகமாகத் திரும்பி விட்டதால் ஏற்பட்ட கொதிப்பை விட்ராதாலட்சுமி எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டதே அவன் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. அவனுடைய அக்காள் புருஷன் என்று கூட மதியாது கதைத்ததுதான் அவனுக்கு மிகுந்த கோபத்தை உண்டாக்கியது.

ஆத்திரம் பொங்க அவர்களை அவன் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சமயம், வந்திட்டார்களா? என்றால் கவிதாலட்சுமி

உங்கள் நாடகத்தைப் பார்த்து ரசிக்க வந்திட்டன் கவிதா.

சகோதரங்களுடன் பிறந்திருந்தால்லவா உங்களுக்கு எங்களைப் பற்றித் தெரியும் இதைப் பார்த்தால் நாடகம் மாதிரியில்லாமல் வேறு எப்படித் தெரியும்? என்றால் ராதா.

சூழல் செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்
சூழல் மேற்கு
-16- மாகம்.

ராதா உனக்கொன்று மட்டும் உறுதியாகச் சொல்லுறன் நான் நினைத்தபடி தான் இங்கு எதுவும் நடக்கும் உன்மனம் போலக் கேர்ட்டை கட்டினால் கண்ணீரே உனக்குத் துணைவரும் என்றான்.

‘நானும் உங்களுக்கு ஒன்றைத் திடமாகச் சொல்லுறன். என்வாழ்க்கைப்பிரச்சினையில் தலையிடஇனியாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அது என் சொந்தவிடயம்’ என்றாள்ராதாலட்சமி.

‘ஓ— அந்தளவுக்கு வந்திட்டியா? உன் விடயத்துடன் உன் அக்காளையும் சேர்த்துக்கொள் ராதா.’

‘என்னைப்பற்றி நானே கவலைப்படவில்லை. நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள் அவளையும் ஏன் பயமுறுத்துகின்றீர்கள்?’ என்றாள் கவிதா.

‘கவிதா! அப்படிச் சொல்லித்தானே அப்பாவையும் கொலைசெய்தார். என்றாள் கேவியாக ராதாலட்சமி. அவருடைய கேவிப்பேச்சில் அவன் இதயம் விண்ணெண்று நடுங்கியது.

‘நானு உண்தந்தையை...? நீ அவர் விரும்பியபடி கல்யாணம் செய்திருந்தால் எதுவும் நடந்திருக்க முடியாது. அவர் மரணத்துக்கு நீதான் பொறுப்பாளி’ என்றான் ரமேஷ்.

பெற்றவன் தன் பிள்ளையை ஒரு பொழுதும் பலி கொடுக்க விரும்பமாட்டான் மிஸ்டர் ரமேஷ்! உங்கள் மற்ற மகளையும் நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று எப்பொழுது அப்பாவிடம் கூறினீர்களோ அப்போதே அப்பா செத்துவிட்டார். அதற்குக் காரணம் நீங்கள். அப்பா எப்படி இறந்தார்? ஏன் இறந்தார்? என்பது இப்பொழுது புரிகின்றதா?’ என்று கர்ஜித்தாள் ராதாலட்சமி.

ரமேஷ் படித்தவன் தான். ஆனால் அவன் ஒருகோண்டு நாகரீகக் கல்வியின் பயன் மனிதனைக் கோழைத்தனமாக குவது தான் என்பதற்கு ரமேஷ் ஒரு உதாரணம். அவள் சூறிய வாக்கியங்கள் அவனை நிலைத்தடுமாற வைத்து விட்டது. அவன் அதுவரை நின்றிருந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்து, 'ராதா! நீசொல்வது—?' என்றான்.

'நான் சொன்னது உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கு மென்று நினைக்கின்றேன். நீங்கள் ஒரு கொலைகாரர்.'

'நோ... நோ...' என்று கதறினான் ரமேஷ்.

'ஜேஸ் ஜேஸ் யூ ஆர் ஏ மேடரர்' என்று எதிர்க்குரல் எழுப்பினால் ராதாலட்சுமி.

'நீயுமா கவிதா அப்படி நினைக்கின்றாய்?' என்றான் அவள் பக்கம் திரும்பிப்பாராமல்.

'அவள் உங்கள் மனைவியானாலும் நீங்கள் அப்பாவுக்கு கூறியதை அவரும் கேட்டுக் கொண்டுதான் நின்றான். ஆனால் மனைவி என்ற ஸ்தானத்தில் இருப்பதினால் மறந்து விட்டானோ என்னவோ. உங்கள் நாகரீக அகராதிப்படி அவள் செய்யவேண்டியது என்ன தெரியுமா?

'என்ன செய்துவிடுவாள்?' என்று கம்பீரத்துடன் கேட்டான் ரமேஷ்.

:விவாகரத்து'

'என்ன?' என்று திகைப்படுதன் கேட்டான் ரமேஷ்.

'ஆமாம் விவாகரத்து நீங்கள் மிரட்டுவதற்கு' உங்கள் மனம் போல வாயில் வந்ததைக் கூறுவதற்கும் அவள் ஒன்றும் பிச்சைக்காரி இல்லை. புரிகின்றதா மிஸ்டர் ரமேஷ்?' என்றாள் ராதாலட்சுமி.

'லட்ச'! நீ பேசாமல் போ என் வாழ்வு எப்படியான ஆம் பரவாயில்லை. ஒருவர்க்கென்று வாழ்க்கைப் பட்டு விட்டன். வைத்திருப்பதோ விலக்குவதோ அவர் விருப்பம்.' என்று கவிதா கூறிய பொழுது ரமேஷ் மேல்மாடி நோக்கிச்சென்றான்.

அவள் உள்ளம் குழறியது. பெரியவர் இருந்தபொழுது அவர் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கிடந்தவர்கள் இப்பொழுது மனம் போலப் பேச ஆரம்பித்தது அவனுக்கு வியப்பளித்ததாயினும்' எப்படியாவது சரேஷ் குமாரின் திருமணத்தை நடாத்தி வைத்துவிடவேண்டும் என்று எல்லாவற்றையும் கிடித்துக்கொண்டான்.

கண்டி பொலிஸ் நிலையத்தில் குற்றத் தடுப்புப் பகுதி அதிகாரியின் அலுவலகத்தில் புதிதாக வந்திருந்த உதவிப் பொலிஸ் சும்பிரீன்டன் விசாரணை நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். கடத்தல் வைரங்களுடன் ஒருவரைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருந்தனர். அவன் சரேஷ் குமாரின் கம்பனியில் வேலை செய்பவன் என்பதை அறிந்து கொண்டதும் மேற்கொண்டு விசாரணையை நாடத்துவதில் அவருக்கு ஆவல்ஏற்பட்டது. அந்தக் கணமே உடனடியாக யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தகவல் கொடுத்தார்.

புதிதாகப் பயிற்சி பெற்றவர்களில் ஒருவனே வாசதேவன் யாழ் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டான். அவனுடன் பயிற்சி பெற்ற ஓர் சிங்கள அதிகாரியே கண்டியிலிருந்து அந்தத் தகவலைக்கொடுத்திருந்தார். அந்தத் தகவலைக்கேட்ட நேரம் தொடக்கம் வாசதேவனுக்குப் புதிய உற்சாகம். உடனேயே அதற்கான முயற்சியில் சியில் ஈடுபட்டான். விடிவதற்குள் அந்த முயற்சியில் அவனுக்கு வெற்றியும் கிடியது. சம்பந்தப்பட்ட ஆளையும் அவன் வந்த காரையும் வைரத்துடனேயே பிடித்து விட்டான். உடனடியாகக் கண்டியிலுள்ள தமது நண்பனுக்குத்

தகவல் கொடுத்து விட்டுத்தான் தனது தரயைக்காணச் சென்றுன்.

அரசாங்கத்தினால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குவாட்டர்சில்தான் அவன் தாயுடனிருந்தான்' அவன் பட்டப்படிப்பு முடிந்தபின்னர் எழுதுவினேயர் பரிட்சையில் தெரிவாகி வேலை கிடைத்தபொழுது மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதன் பின்னர் இப்பதவிக்கான விளம்பரம் செய்திருந்த பொழுதே பட்டப்பரீட்சையின் முடிவும் வெளியானது. அதில் அவனுக்கு சாதகமான முடிவு வெளியானதினாலும் காலமும் துணைசெய்ததினாலும் எதிர்பாராத விதமாகப் பெரும் பகுவி ஒன்றுக்கு உரியவனுகியிட்டான், வந்ததும் வராததுமாக ஒரு சமூகத்துரோகியையும் அவனது கூட்டத்தினரையும் சட்டத்தின் வலைக்குள் வீழ்த்தும் கடமை கிடைத்ததை என்னி மகிழ்ந்தவனுய் தாயைக் காண வந்தான்.

'இரவு பூராக எங்கேடா போயிருந்தாய்?' என்றாள் பாக்கியம்மாள்.

'ஒரு வைரக்கடத்தல்காரரைப் பிடித்து வந்தேன் அம்மா.

'பதவி கிடைத்து ஒரு மாதத்துக்குள் பதவி உயர்வுக்கு வழிதேடப் புறப்பட்டுவிட்டாயா?'

.இல்லை அம்மா. என்னேடு பயிற்சி பெற்ற சிங்கள நண்பளைருவன் கண்டியிலிருந்து தகவல் கொடுத்தான். அதன் பேரில்...'

'என்னவோ அப்பா கடமையைக் கடமை என்று நினைத்துச் செய்...'

'அம்மா! உங்கள் அன்பும் ஆசியும்தான் என்னை இந்த நிலைக்குயர்த்தியது, என்றவன் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டுக் குளிக்கச் சென்றான்.

காலை ஒன்பது மணியளவில் வாசதேவன் தனது அலுவலகத்துக்குச் சென்றார். அவன் வரவுக்காகச்சிலர் காத்தி ருந்தனர். சுங்கப்பகுதி அதிகாரி ஒருவர் அவனுடன் காரியாலய அறைக்குள் சென்று சில நிமிடங்களின் பின்பு வெளியேறினார். அவருக்குப்பின்பு அங்கேயிருந்த ஒரு பெண் மணியை உள்ளே செல்லுமாறு வாசலில் நின்ற பொலிஸ் அதிகாரியொருவர் அனுமதியிலித்தார். அவன் உள்ளே நுழைந்த சமயம் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்த வாசதேவன். உட்காருங்கள். வந்த காரியம் என்ன?, என்று கேட்டான் எழுதுவதை நிறுத்தாமல்.

‘வாச அண்ணே! நீங்களா?’ என்றார்கள் அவன்.

‘வாச அண்ணே? நீங்கள்? யார்?’

‘நான் சித்திரா. என்னைத் தெரியவில்லையா?’

‘சித்திராவா? எந்தச் சித்திரா?’

‘என்னையா கேட்கின்றீர்கள்?’

‘வேறு யாரை? உலகில் எத்தனையோ சித்திராக்கள் ஆருக்கின்றார்கள். அதில் நீங்கள்...’ என்று கூறியவன், விழிகள் இரண்டும் நீர் பெருக நிற்கும் சித்திராவை உற்று நோக்கினான்.

சித்திராவின் உள்ளம் தடுமாறியது. ‘வாசதேவன் உருவில் வேறு யாரேனும் ஒருவனாக இருக்குமோ? தான் பயித்தியக்காரத்தனமாக உளறுகின்றோமே’ என்று எண்ணியவன் அந்த முகத்தை ஊட்டுவிட நோக்கினான். எந்தவித உணர்வுகளையும் கண்டுபடிக்கமுடியாது ஒரே தவ்வையில் உள்ள முகத்தில், இமைப்பையே மறந்து உற்றுநோக்கும் அந்தச் சின்ன விழிகள் அவன் வாசதேவன்தான் என்பதை உற்றிப்படுத்துகின்றதே என்று எண்ணியவளாய்த் தடுமாறி நின்றான்.

‘என்னம்மா! நீங்கள் யார்? எதற்காக இங்கே வந்திர்கள்? என்ன உதவி தேவை?’ என்று மீண்டும் கேட்டான் வாசதேவன்.

‘என் கணவரைக்கடத்தல்காரன் என்று பிடித்துவைத் துள்ளதாய் அறிந்தேன். என் வீட்டைடயும் சோதனையிட டனர். அது பற்றித்தெரிந்து போகவே வந்தேன். உங்கள் அனுமதியின்றி எந்தத் தகவலும் கூற முடியாது என்று இன்ஸ்பெக்டர் கூறினார் அதுதான் இங்கே வந்தேன்.’

‘ஓ! மிஸ்டர் சாமிநாதனின் மனைவியா நீங்கள்? அவரைக் கஸ்டம்ஸில் ஒப்படைத்துள்ளோம். உன் கணவன் கடத்தல்காரனில்லை என்று கூற வந்தாயா?’

‘இல்லை. எய்தவன் இருக்க நீங்கள் அம்பைப் பிடித்து வைத்திருக்கின்றீர்கள் என்று சொல்ல வந்தேன்.’

‘உன் கணவன் வெளிநாட்டுக் கம்பனி ஒன்றில் வேலை செய்வதாக அறிந்தேன். இந்தக்கடத்தலுக்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பு உண்டா?’

‘என்னவோ நான் அறியேன். அந்தக் கம்பனிப் பாகஸ் தருக்கு இதில் உரிமையுண்டு.’

‘அவர் யார்?’

‘மிஸ்டர் சுரேஷ்ணமார்.’

‘ஆல்ரைட் உங்களுக்கு எந்த உதவியையும் செய்ய முடியாது. கடத்தல் பொருள்களுக்குத் தகுந்தபடி குற்றம் கட்டும்படி கூறுவார்கள். அதைக் கொடுத்து மீட்கமுடிய மானால் முயற்சி செய்யுங்கள்.’

‘அண்ணே’

‘நான் யாருக்கும் அண்ணன் இல்லை. இது பொலிஸ் நிலையம். ஞாபகமிருக்கட்டும் நீங்கள் போகலாம் என்று கூறியதும். அவள் எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

‘பதினெட்டு மணியளவில் அவன் எழுந்து வெளியேவந்த பொழுது’ சித்திரா அங்கே நின்றிருந்தாள். அவளைப் பார்த்தும் பாராததுபோல அவன் சென்றுள் அவள் பின்னால் ஓடிச்சென்று ‘சார்’ என்றாள் அதற்கிடையில் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வந்து அவன் முன் சல்யூட்டிடத்து நின்று ஒரு

பத்திரத்தை நீட்டினான். அதை வாங்கிப் படித்தவன் 'ஆல்ரெட் அவனைக் கண்காணிக் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். என்று கூறுவிட்டு, சித்திரா பக்கம் திரும்பி, உன் கணவ னுக்குப் பணம் கட்டி மீட்டுச் சென்றுவிட்டான் ஒருவன் நீங்கள் இனிச் சந்தோஷமாகப் போகலாம்' என்றான்.

'எனக்கு அந்தக்கவலை இல்லை இப்போ'

'வேறு என்ன கவலை ?'

'அண்ணே! நான் ஒரு அற்பப் பிராணி என் தவறுகளை மன்னித்து விடுங்கள் என்று உங்கள் காலடியில் விழுந்து குதறி அழு ஒரு சந்தர்ப்பம் தாருங்கள் என்று கேட்கத் தான் காத்திருந்தேன். நீ வெறுத்தாலும் நான் உன்னை வெறுக்கேன் சித்திரா என்றுகூறிய நீங்களா என்று அவன் கேட்டபொழுது, அவன் எதுவும் பேசாமல் வீட்டிற் குள் நுழைந்து விட்டான்.

'உள்ளே வரலாமா?'

'தாராளமாக வரலாம். விட்டுக்குள் வந்தவளை ஏற்ற தெரும் பாராமல் இருந்து கதைத்து விட்டுப் போங்கள் நாங்கள் அவசரமாகப் போகணும் என்று கூறிச்செல்லும் பண்பு எனக்குக்கிடையாது சித்திரா.

'அண்ணே! நீங்கள் அதை மறக்கவில்லையா?'

'மறப்பதா! இப்படி? இந்தப் பதவி கிடைத்ததும் உனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று ஓடோடி வந்த பொழுது நீ செய்த மதிப்பை மறப்பதா? நான் எங்களோடு அன்பாகப் பழகிய அந்தப் பேதை சித்திராவை இன்னும் மறக்கவில்லை ஆனால் புது வாழ்வினுள் நுழைந்ததும் நன்றி இல்லாது தன்னையே மறந்து விட்டவளைப் பற்றி நினைப் பதே இல்லை,

'அண்ணே. என்று ஓடிச்சென்று அவனைத் தழுவிக் கொண்டு அவன் காலடியில் விழுந்தாள் சிந்திரா.

அதே சமயம் வெளியில் இன்னெஞ்சு குரல் 'அண்ணை வாச அண்ணே' என்று! ஒலித்தது.

அத்தியாயம் 22

மனித சமுதாயத்தின் பலவீனங்கள் என்று பார்க்கப் போனால் அதில் முதலிடம் வகிப்பது சுயநலம். உயர்ந்த அந்தஸ்து, பட்டம் பதவி, பணம் உள்ளவர்களை ஓடிச் சென்று வரவேற்பதும் அதேசமயம் அவர்கள் தனிமனித ராய் பணம் அந்தஸ்து ஏதுமின்றி குண நலப்பண்போடு வாழ்ந்தாலும் திரும்பிப்பாராது பேசவது நமது சமுதாயத் தை பீடித்துள்ள ஒரு கொடிய நோய். கடைந்தெடுத்த சோஷிசம் பேசுபவன் கூட இந்த விதிக்கு விலக்காக இருக்கமாட்டான்- வாசுதேவனுடைய அந்தஸ்து உயர்ந்த பொழுது அவனை உறவினன் நன்பன் என்று கூறப் பயந்த வர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது உறவுமுறை கொண்டாட முன்வந்திருந்தனர். ஆனால் அன்று அப்படி யாரும் வந்திருக்கவில்லை சுகுணவே வந்திருந்தாள்.

‘ஹலோ சுகுணவா? என்ன விசேஷம்? கல்யாணமா? என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் வாசுதேவன்.

‘கரக்டா சொல்லிவிட்டங்களே! இருந்தாலும் பதவிக் கேற்ப மூலை வேலை செய்யும் இல்லையா அண்ணு?’

'உண்மைதான் சுகுண. ஆனால் நீவந்த தோரணையில், உன் முகத்தில் தெரியும் பிரகாசம் இவைகளைக் கொண்டே கணக்கிட்டேன்.'

'எப்படியோ நீங்கள் இங்கு இருப்பதுபற்றி நேற்று மாலையே அறிந்தேன். தினம் தினம் நீங்கள் எங்கே இருப்பீர்கள் என்று என்னி வருத்தப்பட்டேன் கட்டாய மாக வருவீங்கள் தானே அன்னு?'.

'நிட்சயம் வருவேன். அம்மா! இதோ சுகுணவந்திருக்கிறோன். கோப்பி பலகாரம் கொடம்மா அவள் கல்யாணப் பெண்ணுக வந்திருக்காள்.'

உள்ளேயிருந்துவந்த வாசுதேவனின் தாயின் காலில் விழுந்து வணங்கினால் சுகுண. அவளைத்தொட்டு தூக்கி என்றுமே சந்தோஷமாக வர்ம இறைவன் அருள் கிடைக்க சுட்டும். என்று வாழ்த்தினால் பாக்கியம்மாள். இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்திராவுக்குத் தான் அங்கே அவர்களோடு எப்படியெல்லாமேர் பழகிவிட்டு கல்யாணத்தின் போதும் அதன்பின்பும் நடந்துகொண்ட முறைகளை நினைத்த பொழுது கதறி அழுதுகொண்டு பாக்கியம்மாளின் கர்ல்களில் விழுந்து அப்பாதங்களைக் கண்ணீரால் கழுவவேண்டும் போல் இருந்தது.

'உங்கள் பிள்ளை என்னுடன் பிறக்கா விட்டாலும் என் உடன் பிறந்த அண்ணை விட மேலாக மதிப்பு வைத்துள்ளேன். அவரால் என் வாழ்வில் ஒரு பெரிய திருப்பமே ஏற்பட்டதம்மா. அன்றை இதை யெல்லாம் வீட்டில் சொல்லியிருக்கமாட்டார். இவர் இன்று பெரிய பதவியிலிருக்கலாம். இப்பதவியெதுவுமின்றி வீட்டிலிருந்தாலும் இதே மரியாதை கொடுத்தே அழைத்திருப்பேன், என்றால் சுகுண.

அவளுடைய ஓவ்வொரு சொல்லும் சித்திராவுக்கு சாட்டை அடி கொடுப்பதாகவே அமைந்திருந்தது. எனினும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

சுகுண விடைபெற்றுச் சென்ற பின்பும் சித்திரா மெளனமாகவே இருந்தாள். அவனுடைய மனதிலையைப் பற்றி என்ன கூறுவதென்றே புரியவில்லை வாசவுக்கு அவனுக்கு எதிரேயுள்ள நாற்கர்வியில் அமர்ந்தான்.

‘என்ன சித்திரா மெளனமாக இருக்கின்றார்கள்?’ சிரித்தபடியே கேட்டான் வாசதேவன்.

‘அழுவதா? சிரிப்பதா? என்று தெரியாத நிலையில் வேறு என்னண்ணு செய்வது?’

‘கவலையே இல்லாமல் திரிந்த உனக்கு அப்படி என்ன வந்தது.’

‘இனி என்ன வரவேண்டும்?’

‘சித்திரா! ஒவ்வொருவருக்கும் எப்பொழுது என்ன நடக்கவேண்டுமோ அப்பொழுது அது நடந்தேதிரும். அதை நீரோ நானே தடுக்கவோ நிறுத்தவோ முடியாது.

‘அண்ணு! இப்போது வந்துபோனானே சுகுண. அவளைப்பற்றி நீங்கள் கூறியவை எனக்கு ஞாபகமிருக்கு அவன் இன்று என்னமா திரிக் கூறினான்! ஆனால் நான் எப்படி இருந்தேன்? இன்று என்னை நானே அறிமுகப்படுத்துமான வுக்குத் தாழ்ந்துபோய் உங்கள்முன் நிற்கின்றேன். அது எப்படி ஏற்பட்டது? என்னுடைய அற்பத்தனத்தினால் தானே? அதனால் தான் அண்ணு வருந்துகின்றேன்’ அவனுடைய விழிகளில் இருந்து நீர்முத்துக்கள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

‘பைத்தியக்காரி! இனி நினைத்து என்னபயன்? நீசெய்த தவறை உணர்ந்து கொண்ட பொழுதே மன்னிக்கப்பட்டாய். கடவுள் மனிதருடன் சிலசமயங்களில் விளையாடி வேடிக்கை பார்க்கின்றார். எனக்கு டியூட்டிக்கு நேரமாகுது. நீ வீட்டுக்குப் புறப்படவில்லையா?’ என்று எழுந்து நின்றான்.

‘அண்ணு’ என்று கூறிக் கொண்டு எழுந்தவள் ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டிக்கொண்டு, நான் எதுவும் அறியாத பேதை என் தவறுகளை மன்னித்து விடண்ணு என்றார்.

‘பைத்தியம் எனக்கு உன்னிலை கோபம் என்று யார் சொன்னது? சித்திரா! நான் உன்னை வெறுக்கவில்லை. நீ யோசிக்காதே. வீட்டுக்குப் போய் நேரம் கிடைக்கும் பொழுது இங்கே வா என் வீட்டுக் கதவுகள் உனக்கு என்றும் திறந்திருக்கும் என்றான்.

‘இந்த நல்ல மனம் காக்கி உடுப்புக்குள் அகப்பட்டு மறைந்து போச்சோ என்று பயந்தேன். இனி மகிழ்ச்சி யோடு போவேன் அண்ணு’ என்று கூறியவள் பாக்கியம் மாளிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டாள்.

முரட்டுச் சுபாவம் உடையவர்கள் தாம் எடுத்துக் கொள்ளும் காரியத்தை முடிப்பதற்கு முயற்சிப்பார்கள். அது முடியாத பட்சத்தில் அதற்குத் தடையனாவற்றை முறியடித்து முன்னேறவோ அல்லது அதை அழித்தொழிக் கவோ நினைப்பார்கள். ஆனால் கோழைகள் விடயம் அப் படியல்ல. எதிர்ப்பார்கள் தமது எதிர்ப்புச் சக்திக்கு எதிர்ச்சக்தி மிஞ்சியிருந்தால் அதை எந்த வழியிலாவது முறித்து முன்னேறும் குள்ள வழிகளையே தேடுவார்கள்.

அத்தகைய குணம்கொண்ட குறுக்கு மனமுடையவன் ரமேஷ். மஜைவியோ தங்கையுடன் சேர்ந்து கொண்ட பொழுது தஸ்து எதிர்ப்புப் பலிக்காது என்று புரிந்து கொண்டான். அதற்கேற்ற முறையில் அவர்களின் திட்டத்தை முறியடித்துத் தனது திட்டத்தை வெற்றிகர மாக நடத்தி முடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவனாக எதுவும் அங்கு நடவாதது போன்று சந்தோஷமாகவே திரிந்தான். கவிதாவும் எப்பொழும் போன்று கலகலப்படுத்தேயே பழகினான்.

ஒரு நாள் வெளியூர் போய்த்திரும்பி வந்து கவிதா வின் கையில் ஒரு லட்ச ரூபாய் நோட்டுக்கற்றைகளையும் இரண்டு லட்ச ரூபாய் பெறுமதியான வைரங்களையும் கொடுத்தான் ரமேஷ்.

‘என்னத்தான் இல்வளவும்—’ கவிதா ஆச்சரியப் பட்டாள்.

‘உனக்கேதான் என்னுடையபிஸ்னஸில்கிடைத்தபங்கு. இந்த ,டைமன்ஸ் ’சைவிற்றுல் முன்று இலட்சம் தேறும். பண்மாக வைத்திருந்தாலும் கரைச்சல். இது இப்படியே இருக்கட்டும் கவிதா.’

‘உங்கள் விருப்பம்?’

‘ஏன் உனக்கு விருப்பமில்லையா?’

‘நான் வேறு நீங்கள் வேறா?’

‘என் விருப்பத்துக்கு நீயும் உன் தங்கையும் விரோதி களாகச்சே., என்று சிரித்தான்,

‘நீங்கள் அப்படி நினைப்பதே தவறு அத்தான். அவருடைய மனதுக்குப் பிடித்தமானவனை அவள் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு நாம் ஏன் குறுக்கே நிற்பான்? அப்பா இருந்தால் நாம் நினைத்தபடி செய்யலாம். இப்பொழுதோ அவருடன் எதுவும் பேச முடியாது. அவளிஸ்டத்துக்கு விட்டுக்கொடுப்போமே.’

‘பைத்தியக்காரி! உன் தங்கை நாளைக்குக் கெட்டுச் சீரமுந்தால் அதில் எமக்குப் பங்கில்லையா? நீதான் சும்மா. இருப்பாயா? எனக்கென்ன? அவள் தன் இஷ்டப்படி செய்யட்டும் ஆனால் அதுவும் நடக்காதே’ இவளைக் காதலித்த வன் எங்கோ போய் விட்டான். இவளோ ஆண்டாள், போலப் பூசை செய்கின்றான். படித்தவனுக்குரிய இலட்ச ணமா இது? சுரேஷ் விரும்பினால் இவளைப் போல ஆயிரம்

பெண்கள் கியுவில் நிற்பாளவை ஆனால் நான் அவளை எங்கள் குடும்பத்துள் மடக்கிவிடலாம் என்று நினைத்தேன். முடியலை உங்கள் இஷ்டப்படி நான் வாரேன். அவ்வளவு தானே' என்றான்.

அவர்கள் உரையாடலை அடுத்த அறையிலிருந்த ராதாவும் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தாள். ரமேஷன் போக்கில் அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லையாயினும் 'சனி விட்டது' என்று திருப்தி அடைந்தவளாக இருந்தாள். ஆனால் அவள் கூறிய விடயத்திலும் உண்மை இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். வாச எங்கே போனான்! அப்புறம் ஓர் கடி தமாவது போட்டானா? தாயின் விருப்பப்படி வேறு திருமணம் செய்து கொண்டானே? இலவுகாத்த கிளிபோன்று தான் மட்டும் காத்திருந்து தன் வாழ்நாளை வீணைக்கிய பின்பு ஏமாந்து போக நேரிடுமா? என்ற பயங்கரச் சிந்தனைகளில் உழன்று கொண்டிருந்தாள்.

அதே சமயம் கவிதாவின் மனத்தைப் பதன்பால் கவர்ந்து கொண்டிருந்தான் ரவேஷ். பெண் மனம் மென்மையானது. அதனால் தான் அவர்கள் சபல புத்திக்காளாகுகின்றனர். பணத்தையும் வைரத்தையும் பார்த்த பொழுது அவள் மனம் பேதவித்து விட்ட தென்பதைப் புரிந்து கொண்ட பொழுது ரமேஷ் 'பிரெயின் வாஷ்' முறையில் அவளுடைய எதிர் காலம் பற்றிய இன்பக்கனவுகளில் அவளை மிதக்கவிட்டுத்தன் எண்ணத்துக்கு அவளை இசையச் செய்து, அவள் டெஸ் உணர்வுகளில் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தித்தனனை நல்லவானாக்கி அவளை நம்பவைக்கும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டான்.

'கவிதா! நீயே சொல் நான் இவ்வளவு கஷ்டப்படுவது உங்கள் குடும்ப நன்மைக்காகவா அல்லது என் சுயநல னுக்காகவா?'

‘எனக்குத் தெரியும் அத்தான்,,

‘கவிதா! நான் வெளிநாடு சென்று வந்தவன். உன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வண்டன் ரோம், பாரிஸ் என்று உலகமெல்லாம் சுற்ற வேண்டும். அந்த ஆசைகளையெல்லாம் உனக்குச் சொல்லாமல் செய்து காட்டலாம் என்று நினைத்தேன். நீயும் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டு என்னைத் தப்புக் கணக்குப் போட்டியே. நாங்கள் அப்படி வெளி நாட்டுக்குப் போகும் பொழுது உன் தங்கைக்கு மனம் கொதிக்காதா அதனால் தான் அவருக்கும் அப்படி ஒரு அந்தஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க நினைத்தேன். கவிதா! பணம் இருந்தால் மட்டும் போதுமா? அப்படியான வசதி களும் வந்தமைய வேண்டுமே.’

‘நீங்கள் சொல்வது சரிதான். அதை அவள் உணராத பொழுது நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவளில்லத்துப்படி நடக்கட்டும். உங்களை நான் நம்புகின்றேன் அத்தான்.’

‘அது சரி கவிதா, அவள் யாரைத் திருமணம் செய்தாலும் எனக்கு அக்கறையில்லை, விரைவில் செய்து கொள்ளட்டும். அவ்வளவு தான்’ என்றார்.

இதே மதிப்புடன் ஒரு வாரம் கழிந்தது. ராதாவுக்கு வேறு கவலையில்லையாயினும் வாக்கவைப் பற்றிய கவலை இருந்தது. அன்று மாலையில் ராதாவின் கல்லூரித் தோழிகள் சிலர் அங்கே வந்தனர். அவர்களுடன் சந்தோஷமாகக் கதைத்துக்கொண்டேயிருந்தாள் ராதா கதை நடுவில் ஒருத்தி’ ஏன்றி ராதா நீ திருமணம் செய்து கொள்ளாமலிருக்கின்றார்ய?’ என்றார்.

‘உனக்கு தெரியாத மாதிரிக்கேட்கின்றாயே புவன, என்றாள் மற்றவள்.

‘அடடே நான் மறந்திட்டேன் ராதா? கல்லூரிலாழுவே அலாதிதான். நான் கூட மாதவனைக் காதவித்தேன். இப்போ வேறு ஒருத்தருக்குக் கல்யாணம் நிட்சயமாயிட

குது. அதனால் என்ன? வாசு திருமணம் செய்திட்டான். அவன் இல்லையென்றால் இனி நீ திருமணமே செய்யப் போவதில்லையா? இப்படி ஒவ்வொருத்தியும் நினைச்சால் உலகம் என்னவது?

வாசு கல்யாணம் செய் ..' என்று ராதா கேட்டான்.

'ஜேஸ். நான் மூன்று நாளைக்கு முன்புகூட அவர் மனைவியோடு காரில் போனதைக் கண்டேன்'. என்று அவன் கூறிய பொழுது ராதாவுக்கு உலகமே சமூலுவது போன்றிருந்தது-

அத்தியாயம் 23.

மனதில் வலுவான எண்ணங்களையும் முடிவுகளையும் கொண்ட மென்மையான உள்ளாம் படைத்தவர்கள் தங்கள் எண்ணங்களும் முடிவுகளும் சிறைந்துவிட்டதாக அறி யும் பொழுது அவர்களுக்கு ஏற்படும் வேதனை எழுத்தில் டங்காத ஒன்று. வாசுதேவன் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டான் என்பதைக் கேள்வியற்ற அந்த நிமிடமே ராதா லட்சமியின் உள்ளத்தில் அழகிய நினைவுகளினால் ஆக்கப் பட்டிருந்த காதல் கோட்டை ஒரு தரம் அடித்தளத் தோடு ஈடாடியது. அவன் விழிகளில் நீர்முட்டி முத்துப் பரல்களை உதிர்ந்தன.

‘ராதா! நான் தவறுதலாக ஏதும் சொல்லியிருந்தால் என்னை மன்னிச்சிடு’ என்றால் முன்னர் வாசு பற்றிக் கூறிய தோழி.

‘இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கு? என்னுடைய பலவீனம் கண்ணீராய் வருகின்றது.’ எனக் கூறிச் சமாளி ந்தவருடைய இதழ்களில் புன்முறையில் தவழ்ந்தது ‘நீ ஒரு புதிரடி ராதா’ எனக்கூறிச் சிரித்தாள் அவருடைய இன் ஞாரை தோழியான வீணை.

அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்கள். அதே வேளையில் அவள் மனத்தினையும் சாய்த்துவிட்டுச் சென்று விட்டனா! ஆனந்தமான நினைவுகளோடு எப்படியும் வாசுவை அடைந்துவிடலாம் என்று நினைத்தவருக்கு. அந்தச் செய்தி பேர்டியாக இருந்தது, இனி எனக்கென்ன வாழ்வு? என்ற கேள்வியே அவள் மனதில் விசுவரூபமெடுத்து நின்றது.

தோழிகள் கதைத்தவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கவிதா! அவளைச் சமாதானம் செய்யும் பொருட்டு வெளி யே வந்தாள். ராதாலட்சமியின் விழிகளில் நீர் நிரம்பியிருந்தது. அவருடைய தலையைத் தடவி விட்டவாறே ‘ராதா’ என்று அழைத்தாள் கவிதா.

‘அக்கா’ என்று கோவெனக் கதறினாள் ராதா.

‘ராதா! அழுது பயனில்லையடி. நமக்கென்று தலையில் எழுதிய எழுத்து ஒன்றுள்ளது. நமக்குத் தெரிந்து கொள் எழுதியாத ஒன்றுக்குத்தான் விதி என்று கூறுகின்றேம். நினைத்ததை எல்லாம் அடைந்துவிட்டால் அது என்னடி வாழ்வு? இரவைப் படைத்தவன் தான் பகலையும் படைத் தான். விழியைப் படைத்தவனே இருட்டையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றன. இயற்கையையும் படைத்தவனே அழிவு என்ற ஒன்றையும் படைத்துள்ளான். நீ படித்தவள்

ஒழுாலை செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்

ஒழுாலை பெற்கு

-177-

ஓர் வாக்கு.

தானே? பாதிப்பு உன் மனதில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கலாம். ஆறுதலாச யோசி. உனக்கே எது சரி எது பிழை யெனத் தெரியவரும்.'

'அக்கா அவர் நினைவைத்தவிர என் நெஞ்சில் வேறு நினைவே இல்லை அக்கா. அவர் இப்படிச் செய்வார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அது அவர் குற்றமும் இல்லை. நான் கொடுத்து வைக்காதவள்.' என்று கூறிவிட்டுச் எழுந்து பூசை அறைக்குள் சென்றுள் ராதாலட்சுமி.

அந்தச் செய்தி கவிதாவுக்கு ஓரளவு சந்தோஷமாகவே இருந்தது. நமது இளைய பரம்பரையினருக்கு எதிர் ப்பு வலுக்கும் பொழுது அதை மீறிக் காரியங்கள் செய்கின்ற துடிப்பு வேகம் அதிகரிக்கின்றது. அந்த எதிர்ப்பு இல்லையாயின் அவர்களுடைய இயல்பான வேகம் இல்லாமலும் போய் நமது வழியில் அவர்கள் வரவும் ஏதுவாகின்றது என்ற உண்மையை சிலநாள் அனுபவங்களில் கவிதா உணர்ந்து விட்டாள். அதன்படி இனி ராதா தன் இஷ்டப்படியே வருவாள். தான் கூறுவதற்கு எதிர்ப்புக் கூறமாட்டாள் என்று மனப்பால் குடித்தவாறே சென்றுள்.

அதே வேளையில் ரமேஷ் கண்டிக்குச் சென்றிருந்தான். அந்தச் சந்தோஷச் சமாச்சாரத்தை உடனடியாகக் கணவனுக்குத் தெரிவிக்கேண்டும் என்ற ஆவலுடன்உடனடியாகவே கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தாள் கவிதா.

ஒரு விடயம் பற்றிய நினைவு பல்வேறு வகைப்பட்டனவாய் ஒவ்வொரு மனத்திலும் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது, அதேசமயம் பாதிப்புக்குள்ளான ராதாவின் நெஞ்சம் கசிந்து உருகிக்கொண்டிருந்தது.

மனமும் மனதில் தோன்றும் நினைவுகளும். உணர்வுகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் மானசீக்கக் காட்சிகளும் இதய அரங்கினை... உடலை வெகுவாகப் பாதித்துக்கொண்டிருந்து

தது. கடந்தபோன நிகழ்ச்சிகள் இனி வருமா என்ற கேள்வி எழுந்தபொழுது அவள் பிஞ்ச மனம் வெம்பிக் கசிந்து. குமரியுள்ளாம் குழறியது. 'மற்றவர்களைப் போல மனம் போனபடி அவரும் போயிந்தால் கவலையில்லாத வாழ்க்கைப்பாதையை அமைத்திருக்கலாம். ஆனால் இலட்சியம், கோட்டாடு, கடமை, கண்ணியம் என்ற கட்டுப் பாடுகள் மனிதனை எவ்வளவு வருத்துகின்றன! இந்த வருத்தங்களுக்கெல்லாம் பலன் நாம் விரும்பிய இலட்சியத் துணை அடையும் பொழுது உண்டாகும் இன்பம் இருக்கே அதை நினைக்கவே அவள் இதயம் விம்மியது- அவன் தொட்டுத் தழுவிய அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றினும் அதே மின் அலைகள் ஸ்பரிச உணர்வு மின் அலைகளைப்பாய்ந்து ஊருடுவியது. டூசை மாடத்தில் புன்னக்கூடியதன் வீற்றி ருந்த கண்ணன் சிலையில் வாசுதேவன் தோன்றி முறுவ வித்தான். அவள் தன்னை மறந்தாள். தானிருந்த இடம் மறந்தாள். சூழலை மறந்தாள்.

'வாக! வாக! என்னை நீ மறந்தனேயோ அன்பே! நீ எங்கே மறைந்தனேயோ?' என வாய் விட்டுக் கதறினான். அவள் விழிகளில் நீர் அருவியாகப் பொழுது டூசையில் அவள் மனம் லயித்த பொழுது சிறிது அமைதி பெற்றான்'

அவனை மனிதத் தெய்வமாகவே போற்றி மகிழ்ந்தாள். அவனுடைய எழில் உருவை நினைத்து இன்புற்றார்கள். இனி அவனேடு வாழுவேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை வலையைப் பின்னுவதை விடுத்து அவன் எழில் உருவை அருவமாக நினைத்து வாழ்வதைத் தவிர வேறு மார்கம் கிடையாது. ஒருத்தியின் கணவனை மனதால் நினைப்பதே தவறு என்று கூறுவார்கள். அப்படி நினைப்பது பெண்மையின் புனிதத் துக்கு இழுக்கு, பத்தினித் தன்மைக்கு களங்கம் என்பார் களோ... என்று நினைத்த பொழுது கதறி அழுவேண்டும் போலிருந்தது.

உலகிலே தவறுகள் குற்றங்களாகி விட்டதாயினும், வாசுதேவனை நினைப்பதினால் எனக்கோ என் பெண்மைக் கோ களங்கம் என்றால் அதை ஒரு முறை அல்ல வாழ்வு பூராவுமே செய்ய நான் தயங்கப்போவதில்லை.' என்று நினைத்தவாறே டூசை மாடத்து முன் படியில் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கியவன் அப்படியே படுத்துக்கொண்டாள். அவள் விழிகள் இரண்டும் நீர் கோர்வையாகக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தன.

அவருடைய மனக் குழுறலீஸ்ப் பிரதிபலிப்பது போன்று வெளி உலகமும் இருள் முடி இருந்தது. இடி இடித்துக் கொண்டிருந்தது. ராதையின் நெஞ்சம் குழுறிப் புரஞ்சு மேகமாய் எப்பொழுது என்ன நடக்குமோ என்று கூற முடியாத அளவுக்கு கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அவருக்காக உலகமே இரங்கி அழுவது போன்று மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கிடையிலும் பளிச்சிட்டு மின்னும் மின்னைஸ்ப் போன்று அவள் உள்ளத்தி இரும் நம்பிக்கை ஒளி அடிக்கடி பிறந்து மடிந்து பளிச்சிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவருடைய மலர் இதழ்கள் காய்ந்து உலர்ந்து போயிருந்தன. அத்தனை துன்பத்துக்கிடையிலும் அவள் இதழ்கள் 'வாக்' என்று அழைத்தன. அதன் பின் னர் வெளி உலகில் என்ன நடந்ததென்பது அவருக்கு ஞாபகமில்லை.

உலகினில் மனிதரெனப் பிறந்துவிட்டால் கவலைகள் பல இருக்கும். ஆனால் அவரோர் கவலைகள் எதுவுமின்றி வாழ்ந்தவள். உற்றார், உறவினர், பொருள், அந்தஸ்து அத்தனையும் அவருக்கு இருந்தது என்ன இருந்தும் மனம் விரும்பிய ஒருவனை அடைய முடியாவிட்டால் அவருக்கு என்ன வாழ்வு? அதுவும் அவனும் அவளை விருப்பிய நிலையில் அது முடியவில்லையானால்...? அவன் கெட்டவனுக இருந்தால் பரவாயில்லை மறந்துவிடலாம். ஒரு நல்லவனை நெஞ்சுக்கு இனியவனை ஒரு நாள் அஷ்வது ஒரு நிமிடமேனும் அடைந்து இன்புற்று அதன் பின்பு அவனுடன்

வாழக்கிடைக்கா துவிடினும் பரவாயில்லை என்றமனோபாவம் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவனேடு அவள் அனுபவி த்த இன்ப விருந்து அவள் வாழ்வில் நினைத்தின்புறுவதற் குப் போதுமானது. ஒரு நாள் பலமணிநேரம் அவள் அணைப்பில் அவன் நெஞ்சோடு நெஞ்சாய், உணர்வோடு உணர்வாய், அவன் தோழிலும் மடியிலும் கிடந்து உழன்ற வளாச்சே. இனி எப்படியானால் என்ன என்று நினைத்த பொழுது அவளுக்கு வாழ்வே வெறுத்தது. அந்தக் கூடப் பான நினைவுகளுடனே அவள் சுய நினைவு மறந்துகிடந்தாள்.

பெரும்பாலும் நினைவுகள் மனத்திரையில் பதிந்து அவையே சில சமயம் தூக்கத்தில் கனவுகளாவதுண்டு. ராதாலட்சுமி வாழ்வை வெறுத்த நிலைபில்கலங்கி; கொண்டிருந்தபொழுது உலகமே நீர்மயமாகி வெள்ளம் உருண்டு புரண்டு பிரளாயமாகி நின்றிருந்தது. திடுக்கிட்டு விழிகளைத் திறந்தாள்ராதா. அவனே வெள்ளத்துள் அழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். எங்கும் ஒரே ஜலசமுத்திரம். கண்ணுக் கெட்டிய தூரம்வரை மனித சஞ்சாரமோ வேறு எதுவுமோ கிடையாது. ‘வாச வாச’ என்று கதறினான். சத்தம் வெளியே வரவில்லை. சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று விழிகளை மூடியசமயம் அவளை யாரோ தொட்டுத் தூக்கியது போலிருந்தது அவள் மனதுக்குப் பிடித்தமான அவள் உணர்வுகளுக்குப் பரிச்சயமான அந்த ஸ்பரிசம்..! தொங்கிக் துவண்ட நிலையிலும் அவள் உள்ளமகனிந்தது

ராதா ராதா அந்தக்குரல் மந்திர உச்சாடனம் போல அவன் நரம்புகளைத் தாக்க விழித்தெழுந்திருந்தாள். அவளுடைய உள்ளம் அலைமோதியது. பாய்ந்துஅவனைத் தழுவிக் கொண்டாள். அவன் உடலைக் கட்டி அணைத்தபடியே மயங்கிப் போனான்.

‘ராதா’

‘ம்’

‘எழுந்திரேன் ராதா. தோழில் முகம் புதைத்திருந்தால் எப்படிக் கதைப்பதாம்?’

வாசு! என்னை விட்டு விட்டு ஓடி விட மாட்டங்களே.’
‘இல்லை ராதா’

‘இப்போ சொல்வீர்கள். பின்பு என்னை ஆடுசெய்து விட்டு ஓடி மறைந்து விடுகின்றோகளே.’

‘இல்லை ராதா. இனி அப்படிச் செய்ய மாட்டேன். ராதா! நீ கேட்டதெல்லாம் நான் தருவேன். என்னை நீ விட்டிட்டு ஓடிடாதே. நான் போனாலும் வருவேன் கேட்டாலும் தருவேன். நீ கேட்காத போதும் தந்து உண்ணை இன்பவெள்ளத்தில் திக்குமுக்காடச் செய்வேன்’ என்று கூறி அவளுடையமலர் மேனியை வருடுகின்றன. ஆடையின் மேல் வருடிய அவன் விரல்கள் அவளுடைய இடையினை வந்தடைந்து. சேலைக்கும் ரவிக்கைக்கும் இடைப் பட்ட பகுதியில் ஊர்ந்த பொழுது அவள் உடம்பெல்லாம் நடுங்குகின்றாரு. அவன் விரல்கள் வீணையின் தந்தியை மீட்டுவது போன்று அவள் உடலில் இந்திரஜால வித்தை கள் புரிகின்றன. அவளோ இனபச் சிறஞ்சிக்கட்டிப் பறக்கின்றன. அவள் மென்மையான இதழ்கள், வாசு’ என அழைக்கின்றன.

‘என்ன ராதா?’ குரலில் குழைவு, சுருதியில் அபேத உணர்வு கலந்து வேறு பட்டு ஒலிக்கின்றது.

‘ஹ்கும். ஒன்றுமில்லை.’

‘தொட்டால் டூ மலரும்... இல்லையா ராதா?’ என்று வேடிக்கையாகச் சிரிக்கின்றன.

‘போங்கள்’ என்று சிறைங்சி விலகுகின்றன. உண்மையிலேயே அவன் போய் விடுகின்றன. அவள் துடித்துக் கதறுகின்றன.

‘வாசு’ எவ்று அலறித்துடித்தபடியே எழுந்தாள். பூசை மாடத்துக் கண்ணன் அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன. உள்ளாம் நடுங்கக் கண்ணனையே பார்க்கின்றன. வெளியே இடிமுழுக்கம் பளிச்சிடும் மின்னல் மின்னுகின்றது. அச்சமயம் கண்ணன் சிலையிலிருந்து ரோஜா மலர் ஒன்று அவளுடைய மலர்க்கரங்களிடையே வந்து விழுந்தது.

அத்தியாயம் 24

இறையருள், தெய்வானு கூலம். கடவுள் நம்பிக்கை என்றும் மனிதர்களுக்கிருக்கும் ஆத்மீக சக்தி மனம் தளர்ந்த நிலையில் மனிதருக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் ஆறு தல் அளிக்கவே செய்கின்றது' தூணிலும் இருப்பான். துரும்பிலும் இருப்பான், கல்லிலும் இருப்பான். முள்ளிலும் இருப்பான் அந்தக் கடவுள். அவன் எப்படியெல்லா மோ உதவுவான். துன்பத்தை மறக்க போதைப் பொருள் களை நாடினால்' அது மேலும் மேலும் துன்பத்தைத் தருவ தாகவே அமைந்துவிடுகின்றது. ஒரு பொய்யை மறைக்கப் போய் ஒன்பதுக்கும் மேல் பொய் சொல்லவணைப் போன்றது. ஆனால் ஆத்மீக வழியில் துன்பம் மறந்து வைராக்கி யம் பெற்றால் அது பேரின்ப சக்திக்கு வழி பிறக்கின்றது என்பதே வாழ்ந்து அனுபவித்தவர்கள் கண்ட உள்ளையாகும். இதே போன்று இயலாமையினால் கண்ணணிடம் ஏந்தி நின்றகரத்தில் ரோஜா மலர் விழுந்ததும் ராதா லட்சமி முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்தாள். பின்னர் மலரைக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டு டூசை அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்,

அன்று முதல் அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியா துன்பமா என்று சொல்லமுடியாத ஒருவித சாந்தம் நிலவியது. எதையும் தாங்கும் இதயத்தைப் பெற்றுவிட்டவள் போ ன்று ஓர் அமைதி நிலை. அவனுடைய காவிய நயனங்கள் சோகத்தால் களையிழந்து தோன்றினும், அவை தனிச் கவர்ச்சி பெற்று விளங்கின. காலை மாலை கோவிலுக்குச் செல்வதும் மற்றும் வேளைகளில் வீட்டிலுள்ள பூசை அறையில் ரேரத்தை கழிப்பதும் புத்தகங்கள் வாசிப்பதும் அவள் தொழிலாகி விட்டது.

நல்லூர் முருகப் பெருமானின் வருடாந்த உற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அனேகமாக மாலைவேளையில் சென்று வழிபாடு செய்து கொண்டு திரும்புவாள் ராதா. வழக்கத்துக்கு மாருக அன்று சனத்திரள் ஐந்து மணிக்கே கோயிலை முற்றுக்கையிட ஆரம்பித்திருந்தது. அப் பொழுதுதான் அன்று மஞ்சத்திருவிழா என்பது ராதைக்கு ஞாபகம் வந்தது. வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து தெற்கு வீதியால் அதாவது யாழ் நகர் செல்லும் வீதியால் அரசடி நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள். அதேசமயம் யாரோவாசவின்பெயர்சொல்லி அழைப்பது அவள் செவிகளுக்குக் கேட்டது.

'என்உள்ளம் கவர்ந்த ஒருவனுக்குத் தானவாச என்று பெயர்? எத்தனையோ வாசதேவண் கள் இருப்பார்களே. நான் ஏன் பார்க்கவேண்டும்?' என்ற ஒரு வைராக்கியம் இருந்த பொழுதும் அந்தக்குரல் அவள் இதயத்தில் நாளி லும் பொழுதிலும் எந்நேரமும் கேட்கும் அந்தக் குரல் ஒலித்தொழுது தன்னைமறந்தாள். தலைநிமிர்ந்தாள். தன்னைக்கவர்ந்த குரல்வந்த திக்கை நோக்கினான். அங்கே பல ருக்கு மத்தியில் வாசதேவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அரையில் வேட்டியுடன் பட்டுச் சால்வையினால் மேலுடம் பைப் போர்த்தியவாறு பொலீசார் இளைஞர்கள்பலபெரிய மனிதர்கள் ஆகியோகுர்டிநிற்க அவர்களுக்குமத்தியில் நின்று என்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

முன்னைவிட அவன் முகத்தில் உடலில், பேச்சில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் ஆலோம் அவனுடைய அந்த விழிகள், களங்கமற்ற சிரிப்பு அத்தையும் அவனை முத்திரையிட்டுக் காட்டிக்கொடுத்து விடுகின்றதே. ஆகாயத்தில் பறப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு மேவிட அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ஒரு சில நிமிடங்களில் அவன் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அந்தக் கூட்டமும் அப்படியே அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றது. அதைப் பார்த்துக் கோண்டே ராதையும் சென்றார்கள்.

அரசடிச் சந்தியிலிருந்து யாழ்ந்தார் செல்லும் பாதையில் ரோட்டு முகப்பில் நின்றகாருக்கு அவன் சமீபித்ததும் பொலிஸ்கான்ஸ்டபிள் ஒருவன் காரின் கதவைத்து றந்து விடுவதையும், அவன் ஏறி அமர்ந்து ஸ்ராட் செய்த பின் அவர்கள் சல்யூட் அடித்து மரியாதை பண்ணி நிற்பதையும் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றார்கள் ராதாலட்சுமி கண்களை விட்டு அந்தக் கார் மறையும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாயினும் அவன் நெஞ்சை விட்டு நீங்காமல் அக்கர்ட்சி ஆழப்பதிந்து விட்டது.

ராதாலட்சுமி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாலும் அவன் நெஞ்சம் அவன் பின்னேயே சென்று விட்டிருந்தது. 'பொலிசார் மரியாதை செய்யவும், பெரியவர்கள் பலர் மதித்துப் போற்றவும் தக்க பெரிய பதவியில் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கின்றாரா என் வாசு!' அவன் இதயம் இன்பப் பூரிப்பால் 'இம்மியது. என் வாசு என்று என்னும் பொழுதே அவனை தன் கணவனுக்க் கருதினார் அவன் உடலால் வேறு ஒருத்திக்குச் சொந்தமானால் ஆகட்டும். எனக்கு அவர் தெய்வம் என் இதயக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் தெய்வம் என் வாசுதேவன், என்று எண்ணியவளாக மெய்மறந்திருந்தாள் அன்று இரவு பூராகவும் அவன் இன்பக் கணவுகள் பல கண்டாள். மறுநாட்காலையில் துயில் நீங்கி எழும்போது கூட ஆனந்த பரவசத்துடனேயே எழுந்திருந்தாள்.

காலை எட்டரை மணியிருக்கும் தபால்காரனிடமிருந்து கடிதத்தை வாங்கிவந்து பிரித்துப் படித்தாள் கவிதா. அக்கடிதம் அனுடைய கணவனுல் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய முகத்தில் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறும் உணர்ச்சிப் போராட்டத்தினைப் பார்த்து வியந்த ராதா லட்சமி என்னக்கா என்றாள்.

‘உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விடயம். சொல்லிப் பிரயோசனமில்லை ராதா.

‘உனக்குச் சம்பந்தமில்லாதது என்றால்நீ ஏன்சோர் ந்து போகணும்.

‘எனக்குச் சம்பந்தமில்லை யென்று நான் சொல்ல வில்லையே ராதா! கடைசி நேரத்தில் கூட உன்னிடம் மன்றுடிக் கேட்கும்படி அவர் எழுதியுள்ளார். சுரேஷ் தனசொத்துக்கள் அனைத்தையும் உன் பெயருக்கு மாற்றவும் தயாராயிருக்கின்றாராம். உன்னைப் பற்றிய சகலதையும் தெரிந்து கொண்ட பின்பும் உன்னை விரும்புகின்றாராம். அதனால் உன் நிலையை அறிய விரும்புகின்றாராம், போதுமாராதா.

‘அக்கா! இஷ்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என்று எழுதிவைத்தவன் செத்துவிட்டானே இல்லையோ எழுதிய படி நடக்கும் தானே. இல்லையெனில் நான் இப்படியே இருந்துவிடுகின்றேன் அல்லது செத்துப்போறன். உன் கணவனுக்கும் ஏன் உனக்கும் என்றால் அவள் முடியாமல் பொருமி அழலானாள்.

‘இப்ப என்னடி நடந்தது? ராதா! என்னைப் பாரேன். வாச கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டான். நீ மட்டும் இப்படியே இருக்கணுமா? ராதா காதலித்தவர்கள் எல்லோருமே இப்படி நினைத்து விட்டால் கல்யாணம் பண்ணுமலே இருந்துவிட்டால் இந்த உலகில் நூற்றுக்குத் தொன்னூற்றெடுப்பது வீதமும் கல்யாணம் நடக்காதடி ராதா.’

அதைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையோ கவலையோ கிடையாது. எல்லோரையும்போல நானும் இருக்கணும் வாழ ணும் என்று நீ நினைக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவில்லையே. அக்கா! புனிதமாக பளிங்கு போன்று இருந்த என் நெஞ்சுத்தில் முதல் முதலாக அவர் நினைவும் நிழலுமே பதிய ஆரம்பித்தது. அதுவே அழித்து விட முடியாத அமர ஒலியமாகப் பதிந்துவிட்டது. அவருக்கென்று உருவானதே என் மனக்கோயில் இதில் வேறு எவருக்குமே இடமில்லை. அக்கா உனக்கு நான் ஏற்கனவே சூறியுள்ளேன். மறந்திட்டியா?’

‘நான் மறக்கவில்லையே ராதா. ஆனால் நீ இப்படி இருந்து என்ன பிரயோசனம். உன் உயர்ந்த நினைவுகளையும் உள்ளத்தையும் போற்றி நினைக்கவேண்டியவன்மறந்து விட்டான், உன்னேடு பழகியதையும் மறந்துவிட்டான் நீ மட்டும்.....’

‘அக்கா! இங்கேதான் நீ தவருக நினைக்கின்றாய். அவர் எங்கிருந்தாலும் எப்படி இருந்தாலும் என்னைமறக்க முடியாது. மறக்கவும் மாட்டார். இன்னொருத்திக்குத்தன் னேடு சேர்ந்து வாழ இடமளித்திருக்கலாம். அதுவும் தன் தாயின் விருப்பத்துக்கு மாருக நடக்கக்கூடாது என்பதினாலேயே அப்படிச் செய்திருப்பார் ஆனால் அவரால் என்னை மறக்க முடியாதக்கா. அவர் என்னை மறந்திருந்தால் என்னுள்ளத்திலும் அவரைப்பற்றிய நினைவுகளுக்கு இடமில்லாமல் நினைவுகளே தோன்றுமல்ல போயிருக்கும் அக்கா! காத வினாக்களைக்குமட்டுமல்ல. சீவராசிகளுக்கே கவலையில்லையென்றால், அந்தக் காதவின் புனிதமும் தெய்வீகத் தன்மையுமே அதற்குக் காரணம். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவது காதலுமல்ல. கல்யாணம் சொர்க்கத்தில் நிட்சயிக்கப்படுகின்றது. காதல் புனிதமான உணர்வுகளாலும் அதில் நின்று தோன்றும் நினைவுகளிலும் உதயமானது. காதவிப்பவர்கள் எல்லாம் கல்யா

உழாலை செந்தமிழுக் கலை மன்றம்
உழாலை மேற்கு
எ18ஞாகம்.

ணம் செய்வது என்றால் எமது சமூகத் துக்கென்று விதிக் கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகள் அந்தஸ்து பேதங்கள் இல்லாமல் இருக்கணும்.'

'போதுமிட்ராதா நீ பேசுவதைக் கேட்க எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போல இருக்கடி உன் வாழ்க் கையை நீர்காணிப்பதற்கு நான் பொறுப்பாளர்ல்ல ராதர! நீயேந்றனயித்துக் கொள்' என்று கூறிவிட்டுக் கண் கலங்கியபடியே வீட்டுக்குள் ஒடினாள் கவிதாலட்சமி

ராதாலட்சமியைச் சுற்றி ஒரே அமைதி பெருமழை பொழிந்து ஓய்ந்தது போன்ற ஒருவித பேரவைமதி அவள் நெஞ்சு அடித்துக் கொள்ளும் சப்தம் அவனுக்கேகேட்டது. ராதாலட்சமிக்கு என்ன செய்வது என்றே புரிய வில்லை. தனிமை! வெறுமை! இப்படியே வாழ்நாள் முழு தும் சூனியமாகிவிடுமோ.....? என நினைத்த பொழுதே மனம் குழம்பியது அவனுக்கு.

லட்சியம், கோட்பாடு என்று நினைப்பது சிலசமயம் பைத்தியக்காரத்தனமோ? கவிதா கூறியது போல மனதுக்கு மகிழ்வளிக்கும் இனிய வாழ்வை இளமையில் இன்பமாகக் கழித்துவிட்டுப் பின்பு திருமணம் என்ற நிரந்தர வீட்டில் குடிபுகுந்து விடலாமோ? எந்த நினைவும் முற்றுப் பெற முடியாத கேள்விக்குறிகளாகவே சமுன்று கொண்டிருந்தன.. எல்லாமே பதிலில்லாதகேள்விகள்! கேள்விகள்! அவளைச் சுற்றிவரக் கேள்விகளாகவே எழுந்து நின்றன. கண்களை முடிக்கொண்டு சோபாவில் சாய்ந்தாள் ராதாலட்சமி.

யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தில் உதவிப்பொலிஸ் அதிபர் வாசுதேவன் பரபரப்பான நிலையில் அமைதியின் றித் தவித்தான் மீண்டும் தொலைபேசி மணி அலறி யது.

‘ஹலோ ஏ. எஸ். பி. ஜபான்.’

‘ஹலோ வாசு! ஜி ஆம்சிறிசேனு’ என்று ஆங்கிலத் திலேயே தொடாந்தது அவர்கள் உரையாடல்.

தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு மேசையிலிருந்த அழைப்பு மணியை அமுக்கினான். அடுத்த நிமிடம் ஒரு கான்ஸ்டபிள்.

‘மிஸ்டர் தனஞ்சன் இருக்கிறாரா?’

‘ஜேஸ் சார்’.

‘அவரை வரச் சொல்.’

சில நிமிடங்களில் உளவுப்பகுதியின் சிரேஷ்ட அதிகாரிகளில் ஒருவரான தனஞ்சயன் அங்கே வந்தார்.

‘குடமோணிங் சார்.’

‘குடமோணிங் சார் ரேக்யுவர் சீற் மிஸ்டர் தனஞ்சயன். கண்டியில் ஒரு பெரும் கடத்தல் கோஷ்டியை பொலீசார் கைப்பற்றியுள்ளார். அவர்கள் மேல் நாட்டுப் போதை மருந்துகளையும் கடத்தல் செய்து இங்கே இரகசியமாக விற்பனை செய்கின்றனராம். இடத்தை முற்றுக்கை இட்டபொழுது பெரும்பகுதி எப்படியோ மறைக்கப்பட்டுவிட்டதாம். யாழ்நகரில் உள்ள ஒருவர் நேற்று அங்கிருந்ததாயும், அவரே அங்குள்ள பெரும் பகுதி கடத்தல் சாமன்களை மறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கண்டி ஏ. எஸ். பி. தகவல் தந்தார். ஆணையிறவுக் குப் போன் செய்துள்ளேன். நீங்களும் போங்கள் இயன்றளவுக்கு முயற்சி செய்யுங்கள். இதோ இந்த நம்பர் கார் வந்தால் அதை நீங்கள் பின் தெர்டர்ந்து கவனியுங்கள்.’ என்று ஒரு துண்டைக்கொடுத்தான் வாசுதேவன். அவர் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார்.

வாசுதேவன் வீட்டுக்குச் சென்றபொழுது அங்கே அழுகுரல் கேட்டது.

அத்தியாயம் 25

பழக்கப்பட்டுப் போன விடயங்கள் துன்பமாயினும் சரி. இன்பமாயினும் சரி ஒருவர்க்கு அதிர்ச்சி அளிக்க வோ மனதை உறுத்தவோ மாட்டாது... அழுகுரல் கேட்டுப் பயப்படும் உள்ளத்தவன் வாசுதேவன். ஆனால் அவன் ஏற்றுக்கொண்ட பதவி இப்பொழுது அந்நிலையிலிருந்தும் அவனை மாற்றியமைத்து விட்டது. தினம் தினம் பொலிஸ் நிலைய வாசலில் கேட்கும் குரல்கள் அவனுக்குப் பழக்கப் பட்டு விட்டது. ஆனாலும் அம்மாதிரி அழுகுரல் வீட்டுக்குள் கேட்ட பொழுது முதலில் அதிர்ச்சியடைந்தானையினும்' சமாளித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். அவனைக் கண்டதும் ஒடிவந்து அவன் காலடியில் விழுந்தாள் சித்திரா.

'என்ன சித்திரா? என்ன நடந்தது?' என்று அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினால் வாசுதேவன்.

'அவரை... அவரை மீண்டும் பொலிசார்...' கோவெ னக் கதறினால்.

'மீண்டும் சாமிநர்தன் கடத்தலுக்கு...''

‘பயப்படாதே நானிருக்கேன் நீ அழாதே.’ என்று அவள் கண்களைத் துடைத்து ஆறுதலளித்தான்.

‘என்ன வாச? இது என்ன வென்று எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே’ என்றாள். பாக்கியம்யாள்.

‘இதுதான் பொலிஸ் விஷயம் இதை எவர்டமுமே சொல்லமுடியாது. நான் ஒரு முக்கிய விடயமாகப்போக ஞும் எனக்குக் கோப்பி கொடம்மா.’ என்றான். அதே சமயம் தொலைபேசி மணி அலறியது.

‘ஹலோ ஏ. எஸ் பி. ஸ்பீக்கிங் என்றவன், றைட் றைட் ஓகே நீங்கள் ப்பலோ பண்ணுங்க’ என்றான். தொடர்ந்து ‘அந்தக் கார் யாருடையது என்று தெரிந்து கொண்டளவுக்கு வீட்டு நம்பராவது தெரியுமா?...ஜேஸ் ஜேஸ். நான் அங்கே போய்க்காவலிருக்கின்றேன்.’ என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

‘டேய் வாச! கோப்பி கொண்டு வரச் சொனனிட்ய மறந்துவிட்டாயா?’ என்றாள் பாக்கியம்மாள்,

‘கொண்டாம்மா, சித்திரா! நீ இங்கேயே இரு, இதோ வந்திடுகின்றேன்.’ என்று கூறிப் புறப்பட்டான்.

மாலை நான்கு மணியிருக்கும் சோமசுந்தரம் பங்களா விள் முன் ஒரு பொலிஸ் வான் வந்து நின்றது. உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் தனது காரிலேயே வந்திறங்கினார். இரண்டொரு நிமிடத்தில் அந்த வீட்டுக்கதவைத் தட்டினான் வாசதேவன். கதவைத் திறந்த கவிதாலட்சுமி முதலில் நடுங்கி விட்டாள். பின்னர் சமாளித்துக் கொண்டே நீங்கள்...’ என்று நிறுத்தினார்.

‘நான் பொலிஸ் டிபாட்மென்டை சேர்ந்தவன் உங்கள் வீட்டைச் சோதனை செய்வதற்கான அனுமதியுடன் வந்திருக்கின்றேன். மிஸ்டர் ராமேஷ் இருக்கின்றாரா? நீங்

சூழாகல செந்தமிழுக் கலை மன்றம்
சூழாகல மேற்கு
-1914கம்.

கன் யார்?' என்று கேட்டானுயினும், அவளைப்பார்த்த
பொழுது உண்மையில் அவனும் பயந்து விட்டான்.

ரமேஷ் என்பவன் யாராயிருக்கும்? அது ராதாவின்
வீடு என்பதை அங்குவந்த பின்னர் தான் அவன் உணர்
ந்து கொண்டான். சில சமயம் ரமேஷ் ராதாவின் கணவ
கை இருப்பாலே என்ற சந்தேகத்திலேயே அப்படிக்
கேட்டான்.

‘நான் மிஸஸ். ரமேஷ். அவர் உள்ளேதான் இருக்
கின்றூர்’ இது என் தங்கையின் வீடு.’

‘யாராயிருந்தால் என்ன?’ என்று கூறியவன் வீட்டைச்
சோதனையிடும்படி கட்டளையிட்டான்.

அதே சமயம் ராதாலட்சுமி அங்கே இருக்க முடியாது
என்ற மன உறுதியுமடைந்தான். ஏனெனில் அவள் கண
வன் வீடு சென்றிருக்கலாம் என்று என்னியவனும் வீட்ட
டின் முன் ஹாவிலேயே நின்றிருந்தான் இதற்கிடையில்
ரமேஷை அவன் மனைவி கவிதா அங்கே கூட்டிவந்தாள்.

‘நீங்கள் தான் மிஸ்டர் ரமேஷா?’

‘ஜேஸ் என்னகாரணத்துக்காக எங்கள் வீட்டைச்
சோதனையிடுகின்றீர் கவன நான் அறியலாமா?’

உங்களுக்குத் தெரியாதா? இல்லை என்னிடம் கேட்ட
றியனுமா? மிஸ்டர் சுரேஷ்குமாரின் கம்பனி மூடப்பட
குள்ளது. அங்கிருந்து சுமார் பத்துக்கோடி ரூபா வரையில
ஙன வைரம், போதைப் பொருள்கள் கடத்தப்பட்டிருக்கின்றன.
நீங்கள் அங்கிருந்து மறைந்த மறுகணமே
உங்கள் மீது பொலிசாருக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டுள்ளது,’

ஆஸ்ரைட் நீங்கள் எப்படிவேண்டுமானாலும் தேடுங்
கள். என்னிடம் இருக்கும் டைமன்’ ஸிற்கு ரிசீர் இருக்கிறது.

‘இல்லாதவற்றுக்குத் தான் தேடுதலேதவிர மற்ற வற்றை நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.’ இப்படி அவன் கூறி முடிக்கவும், வீடு முழுவதும் தேடி ஏமாற்றத்துடன் பொலிசார் திரும்பவும் சரியாக இருந்தது.

‘இதோ அயன் சேவிலின் பொருள்களுக்கான நிசீற்ஸ்’ என்றுகொடுத்தான் ராமேஷ்.

அதே சமயம் வெளியே கார் வந்து நின்றது. அதிலி ருந்து இறங்கி உள்ளே வந்தாள் ராதாலட்சுமி பொலிசார் தன் வீட்டை முற்றுக்கையிடக் காரணம் எதுவாயிருக்குமென என்னியவாறே உள்ளே வந்தவள், அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சி அடைந்தாள். அவளைப் பார்த்த வாசுதேவனும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

ராதாலட்சுமி ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு நேரே தன் அறைக்குள் சென்றார்.

அவன் இதயத்தில் ஆனந்தம் ஆத்திரம் அவதி துண்டம், ஏமாற்றம் இப்படிப் பல்வேறு உணர்வுகளின் போராட்டங்கள்.

‘என்ன சார் வேறு ஏதாவது பார்க்க இருக்கா?’ என்று ராமேஷ் கேட்ட பொழுது வாசுதேவனுக்கு அவமானமாக இருந்தது. அவனுல் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. ராதாலட்சுமியின் அறையிலேயே அவன் மனம் கழுன்று கொண்டிருந்தது.

‘ஏன் சார் அந்த அறைதான் பாக்கி. அதையும் பார்த்துவிடுங்களேன்’ என்றான் ராமேஷ் கேளியார்க.

‘மிஸ்டர் ராமேஷ்! அந்த அறையைப் பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. எனக்கு நீங்கள் வழிகாட்ட வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.’ என்றவன், மிஸ்டர் தனஞ்சயனை அழைத்து இரகசியமாக ஏதோ கூறினான். அடுத்த நிமிடம் பொலிஸ் கோஷ்டி கார் நிற்குமிடத்துக்குச் சென்றது.

‘மிஸ்லிஸ் ரமேஷ்! உங்களுக்குத் துண்பம் தரவேண்டுமென்பது எனது நேரக்கமில்லை. ஆனால் உங்கள் கணவருடைய பேச்சு எங்களைக் கேவி செய்வதாக இருக்கின்றது. இன்னும் சில நிமிடங்கள் பொறுங்கள் உண்மை எப்படியும் தெரியவரும். அது சரி உங்கள் தங்கையின் கணவன் எங்கே?’ என்று அவன் கேட்டு முடிக்கும் முன் பே. ‘அக்கா’ என்று அழைத்தபடி அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள் ராதாலட்சுமி.

‘ஜி ஆம் சொறி சார். என் கணவனைப்பற்றி அறி வதில் தங்களுக்கு என்ன லாபம்? அவருக்கும் இதில் பங்கிருக்கும் என்று நினைக்கின்றீர்களா?’ என்றால் ராதாலட்சுமி,

‘நீர் தவருக நினைக்கின்றீர்க் கான் அப்படி நினைக்க வில்லை, ஆனால் .. என்று அவன் கூறிமுடிக்கும் பொழுது தனஞ்சயன் வந்து அங்கே எதுவும் இல்லையெனக் கூறி ண். ரமேஷ் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

‘என் மிஸ்டர் சிரிக்கின்றீர்?’ என்றான் வாசு.

‘உங்களைப் போன்ற பொறுப்புள்ள மேலதிகாரிகள் பொறும்பில்லாமல் வரும் செய்திகளைக் கேட்டு ஓர் கெளர வமான குடும்பத்தை அவமரியாதை செய்வதை நினைத்து ஆத்திரப்படுவதற்குப் பதில் சிரித்ததுதவரு?’ என்றான் ரமேஷ்.

‘அத்தான் அவர் பொவிஸ் ஆபீசர். அவர் தன் டியூட்டியைச் செய்கின்றார். நீங்களேன் ஆத்திரப்படுகின்றீர்கள்?’ என்றுராதாவே ரமேஷைக் கண்டித்த பொழுது வாசு தேவனுக்கு ஒருபுறம் ஆறுதலாகவும் மறுபுறம் அவமான மாக இருந்தது. அதே சமயம் ரமேஷ் பற்றிய சிந்தனையே அவன் மனதில் கூழன்று கொண்டிருந்தது. அவன் மூளையில் பளிச்சென ஒரு விடயம் பிரகாசமாகியது. தலையை ஆட்டியபடியே.’ மிஸ்டர் ரமேஷ்! என்னுடன் கொஞ்ச

சம் வெளியே வாருங்கள்' என்று வெளியே நடந்தான். எல்லோரும் அவனுக்குப் பின்னே சென்றார்கள் நேரே கார் நிற்குமிடத்துக்குச் சென்ற வாசதேவன் கார்க் கத வுகளைத்திறந்து நன்கு கூர்ந்து பார்த்து விட்டுப் புன் னகை புரிந்தான்.

'மிஸ்டர் ரமேஷ்! நீர் வெளிநாட்டில் பயிற்சி பெற்றவர், நாங்கள் இங்கேதான் படித்தவர்கள் ஆனால்.....' என்று கூறியவன் பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்களுக்குச் சில உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தான். அடுத்த நிமிடம் காரின் கதவுகளுக்கு உட்பக்கமாக வைத்துப்பூட்டப்பட்டிருந்த இணைப்புக்கள் அகற்றப்பட்டன. அடுத்த கணம் பொலிஸ் பைக்கட்டுகளில் அடைக்கப்பட்ட சிறு சிறு பொதிகள் எடுக்கப்பட்டன. ரமேஷ் முகத்தில் வியர்வை சிந்தியது கைகளுட்டடையை எடுத்து முகத்தைத் துடைந்தான்.

'என்ன மிஸ்டர் ரமேஷ்? இந்தத் துணிவில் தானே என்னைக் கேவி செய்தீர்? வட் மீன் திஸ்?' என்றான் வாசதேவன்.

ரமேஷ் எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் தலையைக்குனிந்தபடி நின்றிருந்தான். கவிதாலட்சுமியின் விழிகள் ஆச்சரியத்தினால் இமைப்படத் மறந்து நின்றன.

'என்ன மிஸ்டர் ரமேஷ்! ஏதோ பெரிய நேர்மைசாலி யாகப் பொலிஸ் இலாகாவுக்கே சவால் விட்டங்க இப்பதனை சொல்லப் போறீங்க? உங்களை அத்தான் என்று சொல்லவே வெட்கமாயிருக்கு சீ நீங்கள் ஒரு மனிதரா?' என்று சீறினால் ராதாலட்சுமி.

'உங்கள் மீது எனக்கு எந்த விரோதமும் இல்லை. என் கடமையை நான் செய்கின்றேன்.' என்ற வாசதேவன் பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்களைப் பார்த்து 'அரஸ்ட்கிம்' என்றான்.

அடுத்த நிமிடம் ரமேஷின் கையில் விலங்கு மாட்டப் பட்டது. கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களுடன் ரமேஷை ஏற்றிக் கொண்டு பொலீஸ் வான் விரைந்தது.

‘அக்கா என்னை மன்னித்து விடு. உண்மைக்கு முன்பு உறவுமுறையைப் பற்றிநான் சிந்திக்காமல் பேசிவிட்டேன்’ என்றாள் ராதா.

‘ராதா! என்னை நீதாண்டி மன்னிக்க வேண்டும். மிஸ் டர் வாசுதேவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று சுரேஷ் குமாருடன் சேர்ந்து எத்தனையோ திட்டம் போட்டார் இவர். ஆனால் கடவுள் நடத்திய விளையாட்டைப் பார்த்தாயா?’ என்றாள் கவிதா.

இது வரையில் அங்கு நடந்த பரபரப்பில் அவளைப் பாராது நின்ற வாசுதேவன் அப்பொழுதுதான் ராதாலட் சுமியை நன்றாகப் பார்த்தான். அவள் கோயிலுக்குப் போய் வந்திருக்க வேண்டும் எனும்படியாக அமைந்தி ருந்தது அவள் தோற்றம். தலைப்புச் சேலையைக் கழுத் தைச் சுற்றிப் போர்த்தியிருந்ததினால் அவளைப் பற்றிய தாந்தவொரு முடிவுக்கும் வரமுடியாது தினைஞன் வாசுதேவன். அவள் இன்னும் திருமணம் செய்து கொள்ள வில்லையென்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அதன் பின்பு அவன் எதுவும் பேசாமல் சென்று காரில் ஏறி அமர்ந்தான். ராதாவுக்கு எப்படித்தான் அந்தத் துணிவு ஏற்பட்டதோ தெரியாது. விரைந்து சென்று முன் கதவில் கையை ஊன்றி.’ சார் முதல் முதல் என் வீட்டுக்குவந்திருக்கின்றீர்கள். வாருங்கள் ஒருகப்பாடு...’ என்று நிறுத்தினாள். அவனுடைய விழிகளில் பெருகிய ஆனந்தக் கண்ணீரா? அல்லது துன்ப வெள்ளமா?

நான் உங்கள் விருந்தினஞை வரவில்லையே?’

‘தெய்வம் எந்த உருவில் வந்தால் தான் என்ன?’

‘ராதா! உங்கள் கணவன் ..?’ அவனுக்குக் கேட்கவே பயமாக இருந்தாலும் கேட்டு விட்டான்.

‘ஓ! அதுக்காகவா பயப்படுகின்றீர்கள். இதோ என்கணவனைப் பாருங்கள்’ என்று கூறிக் கழுத்தில் தொங்கிய சங்கிலியிலிருந்த கண்ணனின் உருவம் பொறித்த பதக்கத்தைக் காட்டினான்.

‘ராதா! நீ... நீ...’ தடுமாறினான் வாசு.

‘ஆமாம், எத்தனையோ புயல் வீசிய பொழுதும் இந்த நெஞ்சில் நீங்கள் ஏற்றிவைத்த காதல் சடர் இன்னும் அணையாது ஒன்றி வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது. வாசு! நீங்கள் வேறு ஒருத்தருக்குச் சொந்தமாகி இருந்தாலும் இந்த ராதையின் நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பது உங்களைத்தவிர வேறு யாருமே இல்லை வாசு. நான் பொருளால், பணத் தால் பெருமைக்காரி. பணக்காரி. ஆனால் வாசு! உங்களை அடைய முடியாதளவில் நான் என்றுமே ஏழைதான்.’ என்று கூறியவள், அழுதுகொண்டே வீட்டுக்குள் திரும்பி ஓடினான். கவிதாவும் அவள் பின்னே சென்றான். வாசு ஆக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. காரை ’ஸ்ராட் செய்துகொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்.

பூசை அறையில் தன்மனச்சமை தீருமட்டும் அழுது விட்டு நிமிர்ந்தபொழுதான், தான் அப்படிச் செய்தது தவறு என்று புரிந்தது ராதாவுக்கு. வெளியே வந்து பார் த்தாள். ஐந்தாம் பிறைச் சந்திரன் மேற்குவானில் பளிச் சிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு என்ன செய்வ தெண்றே புரியவில்லை.

‘வாசு! என்னை மன்னிப்பீர்களா?’ என்று தன் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தவனிடம் கேட்டுக்கொண்டாள்.

மனி எட்டு அடித்து சில நிமிடங்கள் தான் சென்றி ருக்கும். வாசலில் கார்வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டு

வெளியே ஓடிவந்தாள் கவிதா. அவள் விழிகளை அவளா லேயே நம்பமுடியவில்லை.

'வணக்கம் மிலஸ் ராமேஷ். இவங்க என் அம்மா' என்று தாயை அறிமுகம் செய்துவைத்தான் வாசுதேவன்.
'வாருங்கள் அம்மா' என்று வரவேற்றாள் கவிதா.

'என் மருமகள் எங்கே அம்மா?' என்றுபாக்கியம்மாள் கேட்டது உள்ளேயிருந்து வந்த ராதாவின் செவிகளில் விழுந்தது. ஒடோடி வந்து அவள் காலடியில் விழுந்தாள் ராதா. அவளை தூக்கித் தன் நெஞ்சோடு நெஞ்சாய் அனைத்துக் கொண்டாள் பாக்கியம்மாள்.

'நீங்கள் வேறு திருமணம் செய்துகொண்டு விட்டதாக யாரோ கூறினார்களே' என்றாள் கவிதா.

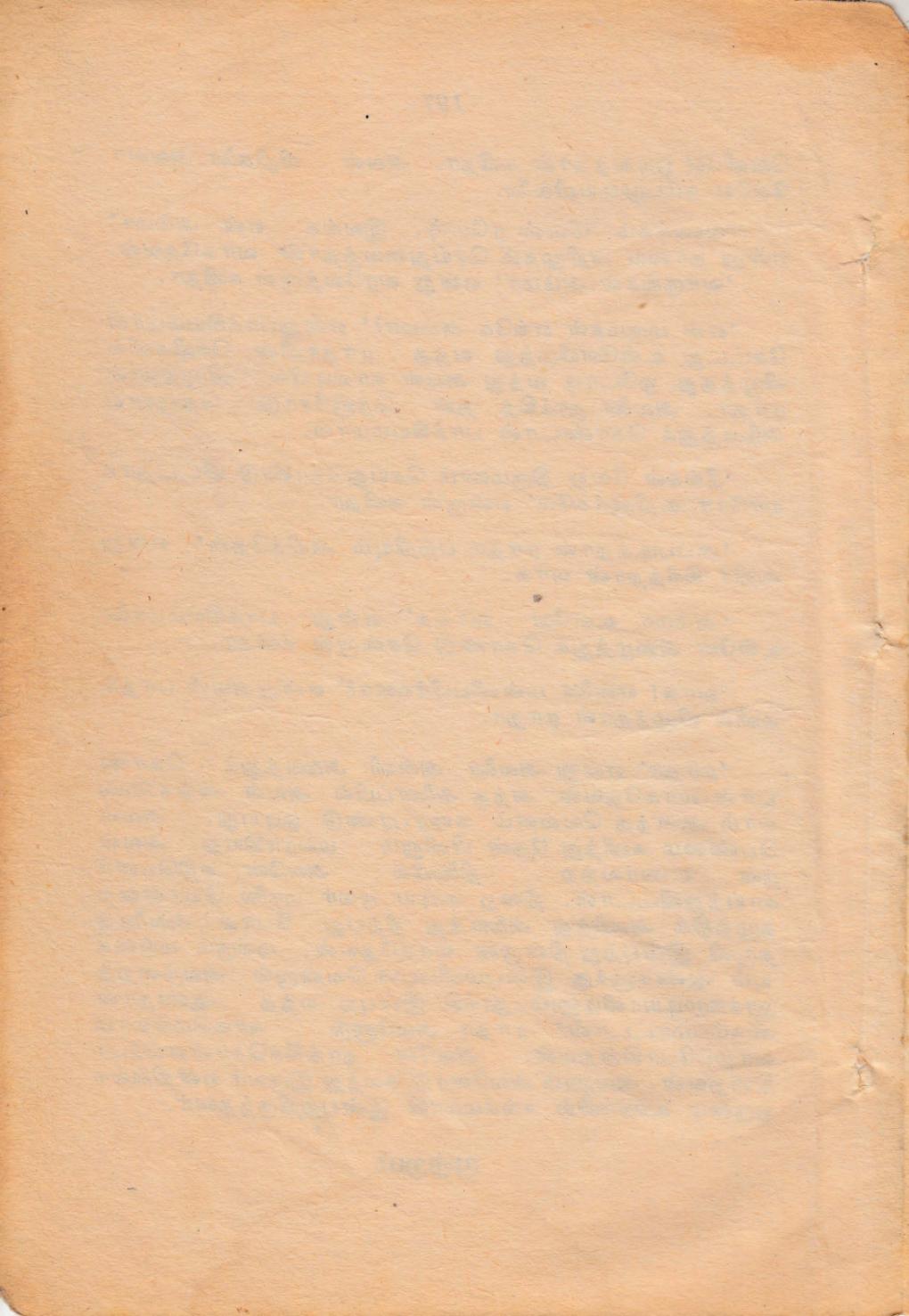
'அப்படித்தான் ராதா பற்றியும் அறிந்தேன்' என்று கூறிச் சிரித்தான் வாசு.

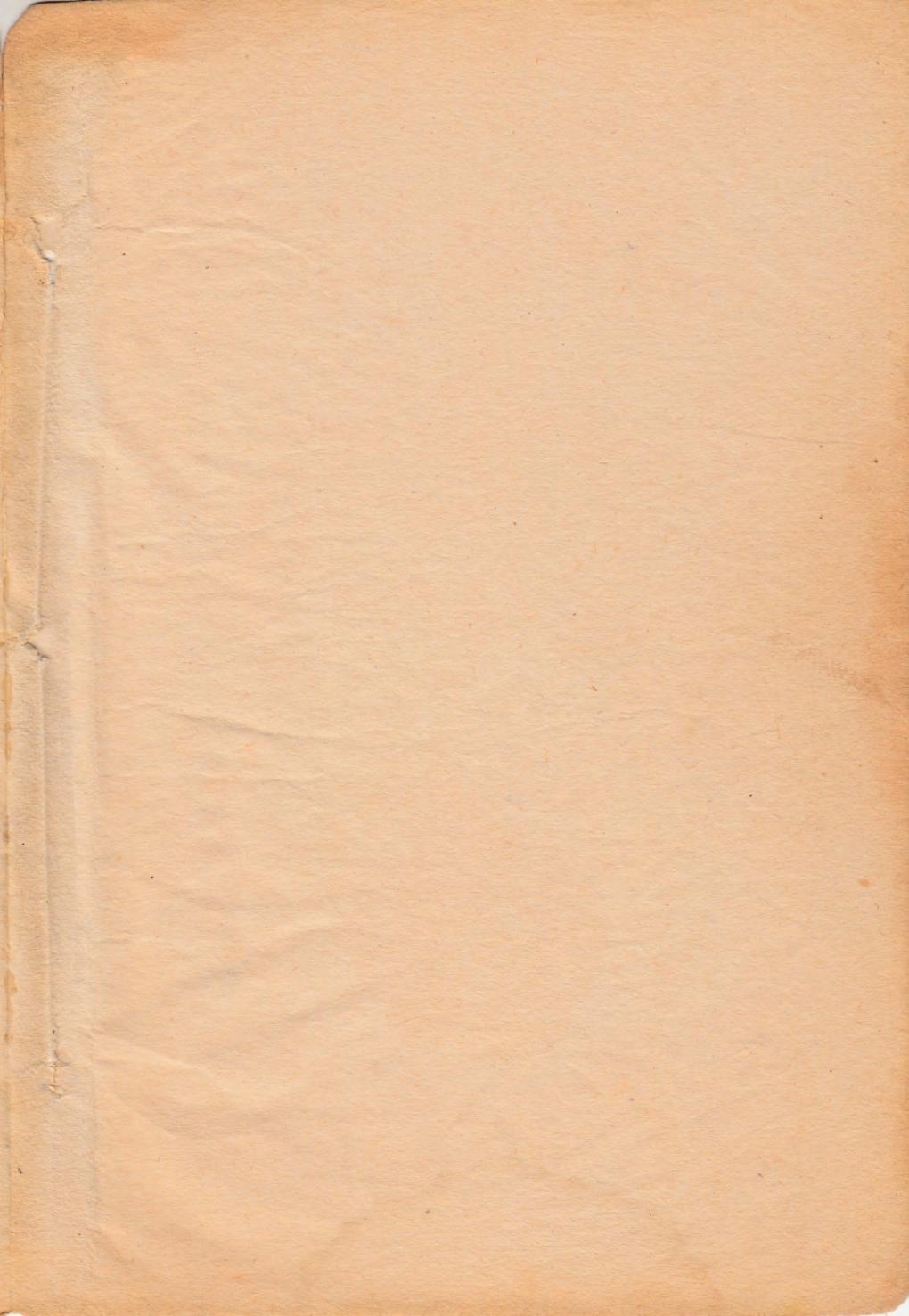
'அம்மா உள்ளே வாங்க' என்று பாக்கியம்மாளை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள் கவிதா.

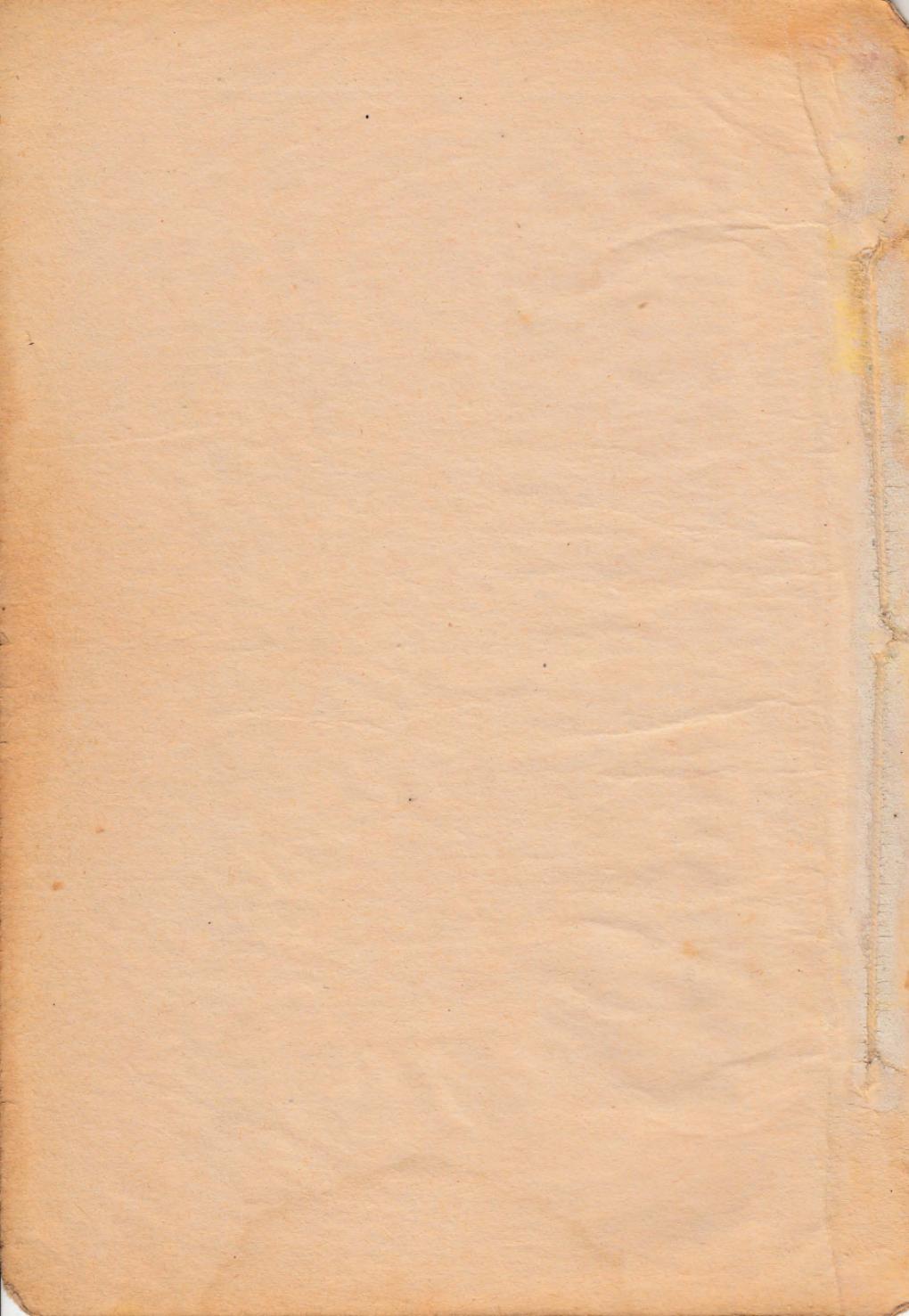
'வாசு! என்னை மன்னிப்பீர்களா?' என்று அவன் பாதங் களில் விழுந்தாள் ராதா.

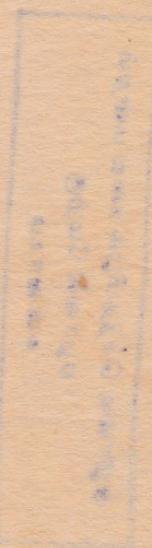
'ராதா' என்று அவளை அள்ளி அனைத்துக் கொண்டான் வாகதேவன். அந்த அனைப்பில் அவள் அங்கமெல்லாம் ஆனந்த வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. அவள் பெண்ணம் கனிந்து தேன் பிளிறும் மலராகியது. அவள் தன் உணர்வற்ற நிலையில் அவனே கதியெனச் சாய்ந்துவிட்டாள். நிறை கூடிய மலர் மாலை யொன்றை கழுத்தில் அணிந்து அனைத்து நிற்பது போல அவளைத் தழுவி இன்புற்று நின்றுன் வாசுதேவன். மலரும் மங்கை யும் ஆண்களுக்கு இன்பமளிப்பன வென்றால் அவற்றைத் தூக்கமுடியாவிடினும் தூக்கி இன்புற எந்த ஆண்தான் விரும்பமாட்டான்? ராதா அவனேடு காலமெல்லாம் வாழப்போகின்றவள். அவனே தாங்கிக்கொள்ளப்போகின்றவன். அவனும் அவளோர்டு கலந்து இருவர் என்றில்லா ஒருமை உணர்வில் சங்கமமாகி இன்புற்றிருந்தனர்.

முற்றும்

2460,

குருவிய செந்தமிழ்க் கலை மன்றம்
குருவிய மூற்கு
குருவிய மூற்கு.

தமிழகல சுந்தரமிழக் கலை மன்றம்
தமிழகல பேரங்கு
ஏண்ணாகம்.

Bengaluru District Collector No 01

M.M.S
S.S.S

M.S.O.O
VALPITLA ROAD
PUTTALAM

□ அத்து இலக்கம் உறவிற்கு
நீரா வழங்கு -
இலக்கம் ஆக்காப்பளர்

விளைவாற்றலை :

- மஹாந்தாவர் - சூஷங்கா பூத்யான்
□ ராகநாயகர் பூத்துசாமி - தேவன் தீவந்தான்

* விளைவு வெள்ளுக்கு:

□ அங்காந்தேந்தீநா
போதேந்தீநா

□ பூத்யாந்தீநா
தீவந்தாநா

□ பூத்யாந்தீநா பூத்யாநா

38. வெங்கா வீர பூத்யாநா